

Giới thiệu Tiên Hồng Lộ Convert

Dương Phàm, một thiếu niên thiên tài. Dùng bản lĩnh, sự quyết tâm và cơ duyên của mình, vượt xa mọi tu tiên giả đồng lứa. Mang theo mối nghi ngờ về sự biến mất của cha, cái chết bí ẩn của mẹ. Dương Phàm cố gắng để mình trở nên mạnh mẽ nhằm tìm hiểu những uẩn khúc trong lòng.

Cơ duyên đến, sao băng hiện, Tiên Hồng Quyết hiện thể nhân gian.

Trước nguy cơ trước mắt mà kẻ thù của phụ mẫu mang lại. Bằng quyết tâm mạnh mẽ, một thiên tài biến thành phế vật chỉ trong một đêm. Nhận lấy sự khinh thị, nhục mạ của mọi người, Dương Phàm vẫn bình thản bước đi trên con đường của riêng mình. Không bi quan, không kiêu ngạo, dù bất kể mọi việc thế nào, khí phách vương giả vẫn luôn hiện hữu.

Ước định ba năm với đối thủ mạnh mẽ hơn mình rất nhiều lần, Dương Phàm phải làm thế nào?

Tiên Hồng quyết kỳ diệu cải thiện tư chất Dương Phàm, cứu người một lần báo đáp công lực gấp trăm. Công phu nghịch thiên cải mệnh “Chỉ cần có ta ở đây, hắn sẽ không thể chết”. Sau mỗi lần cứu người Dương Phàm công lực lại được đề thăng gấp bội.

Công pháp tu luyện do cơ duyên, luyện hóa phân thân, một chính một tà uy chấn Ngự Dương.

Bí mật dần lộ rõ, bị kẻ thù giết chết mẫu thân truy sát, phụ thân phải dùng tính mạng của mình để cho hắn có một đường sinh cơ. Trốn chạy đến thế giới mà yêu tộc thống trị, hắn phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sao băng kỳ dị

Đông Thắng Đại Lục.

Đây là một khối đại lục bao la bát ngát. Dọc ngang vạn vạn dặm có thừa, có vô số quốc gia lớn nhỏ.

Nơi này, danh sơn khắp chốn, động thiên phúc địa nhiều vô số kể. Trong đó tồn tại không ít cấm địa thượng cổ và di cảnh (di tích thắng cảnh)

Trong những năm tháng xa xưa vô tận, lời đồn về Thần Tiên trường sinh bất lão truyền từ đời này qua đời khác. Nhân loại đối với điều này, rất tin không chút nghi ngờ.

Ngự Dương quốc - Nam Lĩnh Dương gia. Trong một tòa biệt viện nằm đơn độc. Trong bụi hoa là một mảnh yên tĩnh.

Một thiếu niên như thường ngày khoan chân tĩnh tọa, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng bao phủ một tầng ánh trắng nhàn nhạt.

Bầu trời đêm trên không, sao trời xán lạn khiến cho thế giới của Đông Thắng Đại Lục thêm một phần thần bí.

Thật là một buổi tối mỹ lệ!

Nhưng hai tròng mắt thiếu niên nhắm chặt, không nghe sự vật bên ngoài, một lòng tu luyện.

Một tầng sáng xanh mờ lung bao phủ bên ngoài thân thể hắn làm cho người ta có một loại ảo giác bỗng bình như tiên.

Thật lâu sau, thiếu niên phun ra một hơi thật dài, một luồng "Bạch sắc khí liên" phun ra, không ngờ giăng co một thời gian khoảng mười nhịp thở.

(Bạch sắc khí liên: luồng khí trắng liên kết với nhau như sợi xích)

Nếu để võ giả thế tục nhìn thấy, khẳng định sẽ khiếp sợ không thôi. Thiếu niên trước mắt, không ngờ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên của võ giả.

Thở ra xong, thiếu niên mở đôi mắt sáng như sao trên bầu trời đêm, thâm thúy mà thần bí.

- Mười hai năm rồi

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn tinh không bất biến, trong mắt lộ ra một loại tình cảm đặc biệt:

- Mười hai cái xuân hạ thu đông. Ta tu luyện bất kể mưa gió mới có được thành tựu ngày nay

Thiếu niên này tên là Dương Phàm, năm nay mười tám tuổi, là "thiên chi kiều tử" trong đám trẻ tuổi của gia tộc tu tiên Nam Lĩnh Dương gia.

Ở trong Dương gia bảo to lớn như vậy, hẳn chính là thiên tài tu luyện đệ nhất!

Tuổi gần mười tám, Dương Phàm đã thăng lên cảnh giới tu tiên thứ hai - Ngưng Thần

Kỳ!

Tu Chân Giới trên Đông Thắng Đại Lục, cấp bậc tu luyện phân chia làm chín cảnh giới lớn: Luyện Khí - Ngưng Thần - Trúc Cơ - Kim Đan - Nguyên Anh - Hóa Thần - Hợp Thể - Độ Kiếp - Đại Thừa.

Với tuổi này của hắn, nếu có thể tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ, được coi là tư chất siêu phàm.

Mục tiêu cuối cùng của tu tiên là vì ngao du thiên địa, trường sinh bất lão.

Một khi tiến vào Ngưng Thần Kỳ, tuổi thọ của con người có thể tăng lên khoảng 150 năm. Theo tu vi gia tăng, tuổi thọ của con người được tăng lên một khoảng lớn, cũng có được các loại thần thông: có thể hô phong hoán vũ (hô gió gọi mưa), có thể phiên giang đảo hải (dời sông lấp biển), có thể thuần tức thiên lý (nhảy mất đi ngàn dặm).

- Đáng tiếc a Ta tu luyện chăm chỉ như vậy, thậm chí được coi là đệ nhất thiên tài của gia tộc, nhưng muốn đi tới tiên đạo vĩnh hằng trường sinh bất tử lại vẫn nhỏ bé vô cùng. Càng tiếc nuối chính là, mười năm qua, tung tích phụ thân không rõ, một đi không quay lại. Ta lại chưa có thực lực đi tìm người

Trên mặt Dương Phàm toát ra vài phần cô đơn.

Nào có ai biết, sau lưng thiên tài phải trả giá bằng bao nhiêu cố gắng cùng tâm huyết, còn có phần tịch mịch không muốn người biết.

Hắn chăm chú nhìn bầu trời đêm xinh đẹp, đối với giấc mộng mình theo đuổi sinh ra một tia nghi ngờ.

- Chẳng lẽ trường sinh bất tử, thần du Thái Hư, hóa vũ thành tiên, mà người tu tiên từ xưa đến nay theo đuổi chỉ là một giấc mộng căn bản không tồn tại hay sao?

(Thần du Thái Hư: tinh thần dạo chơi hư không rộng lớn; Hóa vũ thành tiên: thoát xác thành tiên)

Đúng lúc này, trên bầu trời đêm của Đông Thắng Đại Lục xuất hiện một vầng sáng rực

rỡ.

- Đó là mưa sao băng!

Dương Phàm kinh ngạc không thôi, trong lòng cũng có chút kích động.

Trong mười tám năm cuộc đời của hắn, còn chưa bao giờ từng gặp mưa sao băng.

- Phàm ca! Nhanh ra xem mưa sao băng!

Đúng lúc này, từ bên ngoài xông vào một thiếu niên có khuôn mặt tương tự như Dương Phàm nhưng lộ vẻ non nớt.

Bộ dạng thiếu niên này thực thanh tú, tên là Dương Lỗi. Năm nay mười sáu tuổi, là thân đệ đệ của Dương Phàm (em ruột)

- Đại ca! Huynh cũng đừng cả ngày chỉ biết tu luyện. Mưa sao băng, đó chính là trăm năm khó gặp.

Dương Lỗi oán giận nói.

- Hà hà! Mưa sao băng, đích xác không thể bỏ qua.

Dương Phàm mỉm cười, đứng dậy đi với đệ đệ cùng nhau xem mưa sao băng. Nhưng mưa sao băng kia chỉ duy trì thời gian một, hai nhịp thở liền biến mất. Cứ như vậy kết thúc một cách khó hiểu!

- Đáng tiếc a

Dương Lỗi vẻ mặt tiếc nuối:

- Đệ còn chưa kịp cầu nguyện.

Dương Phàm cũng vẻ mặt bất đắc dĩ, trong lòng lại có chút cổ quái. "Mưa sao băng này, vì sao đột nhiên biến mất?"

- Đúng rồi, đại ca! Ngày mai chính là "Vấn Thiên đại hội" ba năm một lần của gia tộc. Đây chính là một cơ hội khó được để biểu hiện ở trong con cháu gia tộc đời thứ ba chúng ta. Đến lúc đó, mỗi một con cháu gia tộc đời thứ ba đều phải qua kiểm tra, đo lường của trưởng bối để khảo hạch tiến độ tu vi trong ba năm gần đây.

Đệ đệ Dương Lôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng nói.

- Ha ha! Không chỉ là một lần "Vấn Thiên đại hội" sao? Có cái gì đáng chờ mong, cũng chẳng có gì đáng nói.

Dương Phàm về mặt lười nhác nói, đưa tay vỗ vai đệ đệ an ủi:

- Đệ phải tin tưởng chính mình, nhất định có thể làm tốt nhất.

- Hừ! Ca ca đương nhiên không cần đề tâm. Huynh mới tu luyện được mười năm liền có được tu vi Ngưng Thần Sơ Kỳ. Đây chính là lần đầu tiên trong gia tộc trăm năm qua. Thử hỏi Nam Linh Dương gia to như vậy, có ai có thể sánh vai với đại ca chứ?

Đệ đệ Dương Lôi nói tới đây, mang theo một ít tự hào, cũng kèm theo một chút ghen tị.

Hắn cùng đại ca Dương Phàm gần như bắt đầu tu tiên cũng một năm nhưng chênh lệch giữa hai người lại lớn như vậy.

Đại ca Dương Phàm tu luyện đến Ngưng Thần Sơ Kỳ, tu vi đuổi thẳng đến trường bối gia tộc đời thứ hai. Mà hắn là đệ đệ, trong thời gian như nhau vẫn dừng lại ở Luyện Khí Hậu Kỳ.

Đối với ánh mắt sùng bái của đệ đệ Dương Lôi, Dương Phàm thờ dài một hơi. Đôi con ngươi màu đen sâu thẳm chăm chú nhìn lên bầu trời đêm của Đông Thắng Đại Lục, khẽ thở dài:

- Từ xưa đến nay, hàng tỷ tu sĩ trên Đông Thắng Đại Lục này, không thiếu kinh tài tuyệt đỉnh, các thế hệ kỳ tài có một không hai. Trong những người đại thần thông bọn họ, tư chất đại bộ phận đều hơn ta. Nhưng, ngược dòng lịch sử đại lục cổ xưa gần mười vạn năm cũng không từng gặp được một vị đại năng độ kiếp phi thăng.

Vào thời điểm thơ ấu, hắn rất hâm mộ "Tiên nhân" phi hành trên bầu trời, hy vọng một ngày nào đó có thể giống bọn họ, bay lượn trời cao không bị kiểm chế. Nhưng sau khi hắn dùng thiên phú nổi trội xuất sắc, được trưởng lão gia tộc thu làm đệ tử và trọng điểm bồi dưỡng, hắn mới phát hiện thiên địa này to lớn như vậy, mình lại nhỏ bé như thế.

Mặc dù thiên phú của hắn ở trong Nam Linh Dương gia nho nhỏ này coi như không tồi. Nhưng đưa mắt nhìn khắp Đông Thắng Đại Lục vô cùng rộng lớn này, gần như lại không tính là cái gì cả.

Dương Lôi nao nao, cảm nhận được biến hóa tình cảm của đại ca. Hắn cũng nhìn bầu trời Đông Thắng Đại Lục, đối với giấc mộng theo đuổi của mình cũng sinh ra nghi ngờ.

Chẳng lẽ con đường tu tiên chính là một ảo tưởng không hề tồn tại sao?

Mà nếu quả thật như thế, vì sao hàng tỷ tu sĩ Đông Thắng Đại Lục đều theo đuổi giấc mộng hư vô mờ mịt này?

"Vèo!"

Đúng lúc này, trên bầu trời Đông Thắng Đại Lục đột ngột xuất hiện một ngôi sao băng. Thoáng chốc, bầu trời đêm xẹt qua một vệt sáng rực rỡ chói mắt khiến vô số người chú ý.

- Thật là một ngôi sao băng mỹ lệ!

Dương Phàm nao nao. Vừa rồi mưa sao băng biến mất một cách khó hiểu, hiện tại như thế nào lại đột nhiên bay tới một viên.

- Đại ca, mau nhìn! Lại có một ngôi sao băng lao tới! Chúng ta cầu nguyện đi!

Dương Lôi hoa chân múa tay vui sướng, hưng phấn không thôi. Cuối cùng nhắm mắt lại, hai tay chấp lại bắt đầu cầu nguyện.

Dương Phàm nhìn ngôi sao băng kia, trên mặt mang theo vài tia vui mừng: "Xem hướng rơi, ngôi sao băng kia rất có khả năng sẽ rơi xuống gần Nam Linh này. Theo sách cổ ghi lại,

chỉ cần sao băng rơi xuống mặt đất sẽ sinh ra "Thiên Ngoại Văn Thạch" cực kỳ hiếm thấy. Có thể dùng để chế tạo ra Linh Bảo trong truyền thuyết"

Ở trong tầm nhìn của hắn, ngôi sao băng kia ở trong mắt hắn rõ dần lên từng chút một.

Kỳ quái chính là, trong quá trình ngôi sao băng này rơi xuống, bao phủ trong một vầng hào quang bảy màu, lớn nhỏ thủy chung không thay đổi.

"Vèo!"

Đột nhiên, Dương Phàm phát hiện, phương hướng ngôi sao băng này rơi xuống, dĩ nhiên là Nam Linh Dương gia.

"Không. Mục tiêu của nó không ngờ là ngôi biệt viện này của ta" Về mặt Dương Phàm hoảng sợ. khuôn mặt không khỏi co giật, muốn trốn tránh cùng với nhắc nhở đệ đệ. Đáng tiếc đã không còn kịp.

Ngôi sao băng kia cấp tốc rơi xuống, chỉ lớn bằng đầu ngón tay cái, vừa lúc đánh trúng trán Dương Phàm.

Theo sau là một vật nhỏ rơi xuống, lọt vào trong tay Dương Phàm.

"Đây là"

Về mặt Dương Phàm kinh ngạc, phát hiện trong lòng bàn tay mình có thêm một cái nhẫn màu bạc cực kỳ cổ quái.

Từ mặt ngoài mà xem, chiếc nhẫn này không có bất kỳ điểm đặc thù gì. Đường như chỉ là một cái nhẫn bình thường ở giới thể tục.

Nhưng Dương Phàm không cho rằng một cái nhẫn bình thường sẽ rơi từ trên trời xuống.

Phải biết rằng, người tu chân tuy rằng sau khi đến Ngưng Thần Kỳ liền có được năng lực phi hành, nhưng muốn bay ra khỏi bầu khí quyển thì không phải đại năng là không làm được.

Nghe nói, ở bên ngoài chín tầng trời có thiên lôi và cương phong cường đại. Đừng nói là một cái nhẫn bình thường, cho dù là đại thần thông thực lực mạnh mẽ cũng không bay được, hơn phân nửa sẽ bị xé thành bụi phấn.

"Trong chiếc nhẫn này rốt cục lại có bí mật gì đây?"

Trong lòng Dương Phàm vô cùng tò mò. Hắn mơ hồ cảm thấy được vật này không tầm thường, thậm chí có thể thay đổi vận mệnh cuộc đời của mình.

Chính vào lúc này, đệ đệ Dương Lỗi đã cầu nguyện xong, mở to mắt về mặt tò mò hỏi:

- Đại ca! Có "Thiên Ngoại Vãn Thạch" rớt xuống hay không?

- Hình như không có.

Dương Phàm không chút thay đổi nắm cái nhẫn màu bạc vào trong lòng bàn tay.

- Hừ! Cho dù "Thiên Ngoại Vãn Thạch" rớt xuống cũng không tới lượt Nam Linh Dương gia chúng ta có được.

Dương Lỗi cười lạnh nói. Tuy rằng hắn nhỏ tuổi, có chút non nớt nhưng quy tắc cơ bản của Tu Chân Giới cũng biết ít nhiều.

Dương Phàm gật đầu đồng ý nói:

- Không có "Thiên Ngoại Vãn Thạch" rớt xuống, đối với Nam Linh Dương gia chúng ta mà nói có lẽ còn là một chuyện tốt.

Ở Ngự Dương quốc, Nam Linh Dương gia chỉ là một thế lực nhỏ không đâu vào đâu. Nếu có "Thiên Ngoại Vãn Thạch" rơi xuống, hơn phân nửa sẽ bị các thế lực lớn khắp nơi nhòm ngó. Từ đó mang đến tai ương ngập đầu cho Nam Linh Dương gia.

- Đệ đệ! Đệ mau trở về đi thôi. Ngày mai chính là "Vãn Thiên đại hội" ba năm một lần của gia tộc. Đệ cần phải chuẩn bị cho tốt một chút.

Dương Phàm cười nói.

- Được! Đệ bây giờ trở về điều chỉnh trạng thái, ngày mai phải phát huy thật tốt, chiếm được trưởng bối ưu ái. Đến lúc đó, nói không chừng có thể giống như đại ca, được gia tộc coi thành đối tượng trọng điểm bồi dưỡng.

Dương Lỗi nói một cách chắc chắn.

Nói xong, Dương Lỗi vội vàng rời đi. Hắn cũng có một biệt viện ở gần chỗ ca ca.

Từ biệt đệ đệ, Dương Phàm cảm cái nhẫn không rõ lai lịch trong lòng bàn tay, trong lòng không yên mà lại chờ mong.

"Chiếc nhẫn này từ trên trời rơi xuống, hơn phân nửa là đại thần thông chiến đấu mà rơi xuống. Thậm chí vật này còn có khả năng là Tiên Nhân trong truyền thuyết đánh rơi. Mặc kệ là loại khả năng nào, nó đều có khả năng mang đến cho ta kỳ ngộ lớn lao"

Dương Phàm kích động chưa từng có, toàn thân còn khẽ run rẩy.

- Các người đều lui xuống đi, ta muốn tĩnh tu một đêm để chuẩn bị cho "Vãn Thiên đại hội" ngày mai.

Dương Phàm bộ mặt lãnh đạm đuổi những người hầu và nha hoàn trong viện đi, sau đó tiến vào trong phòng, khoanh chân ngồi xuống.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến cái gì liền vội vàng bố trí mấy tầng cấm chế bốn phía căn phòng, phòng ngừa những người khác rình mò.

Sau khi làm xong mọi chuyện, hắn khẽ thở phào một hơi, lấy cái nhẫn màu bạc trong tay ra, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong, thì thào nói nhỏ:

- Chỉ mong người đừng làm ta thất vọng

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chiếc nhẫn quỷ dị.

Đây là một cái nhẫn nhìn qua rất bình thường, mặt ngoài màu xám bạc, có khắc một ít hoa văn, độ lớn và chất lượng cũng không khác gì chiếc nhẫn bình thường.

Bất kể từ phương diện nào, Dương Phàm đều không nhận ra được chút phi phàm nào của nó.

Nếu là thời điểm bình thường chiếm được cái nhẫn này thì cũng thôi, Dương Phàm đại khái cũng không chú ý nhiều đến nó, cho dù cầm trong tay cũng sẽ tùy ý ném đi.

Nhưng chính là một cái nhẫn bình thường như vậy, nó lại rơi xuống từ bên ngoài chín tầng trời.

Chiếc nhẫn này ẩn giấu một mớ như vậy! Nhất định có bí mật kinh thiên gì ở bên trong.

Dương Phàm cố kiểm chế hưng phấn trong lòng, bắt đầu từ các phương diện thăm dò bí mật của chiếc nhẫn bạc này.

Nhưng mà trải qua nửa ngày nghiên cứu tìm tòi, Dương Phàm vẫn không tìm được nửa điểm manh mối.

"Kỳ quái! Cái nhẫn này không có chút dị thường nào!"

Dương Phàm biết rõ là chiếc nhẫn bạc này có điểm bất phàm nhưng lại tìm không được manh mối để bắt đầu.

Cò quái, quá cò quái!

Dương Phàm cố gắng làm mình trấn tĩnh lại, chăm chú nhìn chiếc nhẫn, trên mặt lộ vẻ suy tư.

"Theo sách cổ ghi lại, mỗi một thánh bảo thông linh trong truyền thuyết, có thể thông qua 'Khế ước máu' nhận chủ. Nếu cấp bậc chiếc nhẫn này rất cao, hẳn có thể thông qua phương thức này nhận chủ, từ đó vạch trần bí mật của nó."

Dương Phàm nghĩ đến đây, cắn ngón trỏ, ở trong không khí vẽ lên thành từng đường cong màu đỏ, rất nhanh hợp thành một đồ án màu máu kỳ dị. Đây là trận pháp "Khế ước máu", tu sĩ Luyện Khí Kỳ trở lên đều có thể sử dụng.

Tiếp theo, miệng hắn niệm chú ngữ liên tục, hai tay hóa thành bóng mờ nối tiếp, tia sáng lóe lên khiến cho khế ước máu đột nhiên tỏa hào quang mãnh liệt.

Một khoảnh khắc nào đó.

- Kết!

Hai tròng mắt Dương Phàm nở rộ tinh quang, khẽ quát một tiếng, sau đó vươn ngón trỏ điểm một cái lên chiếc nhẫn màu bạc.

- Đi!

Thoáng chốc, trận pháp màu máu kết thành một ấn ký màu máu lớn bằng ngón cái, dưới sự điều khiển của ngón trỏ Dương Phàm chuẩn xác đánh lên chiếc nhẫn màu bạc.

"Ông!"

Trong hư không truyền đến một luồng dao động kỳ dị.

Nhưng khi ấn ký màu máu của hắn đánh lên nhẫn bạc, lập tức liền biến mất.

Bỗng dưng biến mất, không hề có chút dấu hiệu gì!

Biến mất một cách quỷ dị!

Đây đây là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm kinh ngạc vô cùng, tình cảnh như vậy hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn.

Từ dấu hiệu mà đoán thì khế ước máu đã thất bại.

Nếu như là thành công hoặc là có chút hiệu quả thì Dương Phàm tối thiểu là cũng có thể cũng chiếc nhẫn này sinh ra cảm ứng nào đó.

Thất bại!

Dương Phàm nhẹ thở một hơi nhưng cũng không từ bỏ, ngược lại càng cảm thấy cái nhẫn này quỷ dị.

"Không bằng ta thử xem chất liệu của cái nhẫn"

Dương Phàm trầm ngâm suy nghĩ, dùng một chút lực lên cái nhẫn.

- Rắc!

Nhẫn gãy rơi xuống đất tan thành mảnh nhỏ.

Này

Nửa trái tim của Dương Phàm đều lạnh. Cái nhẫn này không ngờ bị vỡ.

Thử hỏi một kiện pháp bảo cao cấp, làm sao dễ dàng bị hủy như vậy?

Cho dù là thanh linh khí hạ phẩm Thanh Phong Kiếm của Dương Phàm, ít nhất cũng có thể chịu đựng được một đòn khoảng hơn ngàn cân, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng bị hủy như vậy.

Tuy nhiên, ngay sau đó mắt Dương Phàm sáng lên.

Cái nhẫn bị vỡ, nhưng ở trong những mảnh vỡ ra kia lại lộ ra một cuộn giấy cực nhỏ bé.

Đây là thứ gì?

Dương Phàm thật cẩn thận cầm lấy cuộn giấy nhìn không bắt mắt này, rồi mở nó ra.

Cuộn giấy kia mặc dù mở ra cũng chỉ lớn khoảng ngón út, nhưng vừa mở hết lại đột nhiên biến thành một bức tranh cuộn khoảng ba thước, tựa như là ma thuật.

Chất liệu cuộn giấy này, nhìn qua cũng rất bình thường.

Mặt trên còn viết chữ

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ vui mừng, không khỏi tập trung nhìn vào.

Trong bức tranh cuộn nhìn cực kỳ bình thường kia có vài chữ cầu thả: Phá rồi sau đó lập.

Phá rồi sau đó lập?

Dương Phàm nao nao, trong lòng không khỏi sinh ra một loại ảo giác bị trêu chọc.

Là người tu tiên, đạo lý phá rồi sau đó lập thì ai không biết, ai không hiểu?

Nếu chữ trong bức tranh kia cứng cáp có lực, ẩn chứa ý cảnh đại đạo vô cùng thì cũng thôi. Nhưng mẫu chốt lạnh hững chữ bên trên viết vô cùng cầu thả, thậm chí có hơi xiêu xiêu vẹo vẹo.

"Chẳng lẽ là người đại thần thông nào muốn trêu chọc ta sao"

Dương Phàm nghĩ đến đây, trong lòng liền sinh ra một ngọn lửa giận không tên.

Phá rồi sau đó lập? Nói nhảm chó má gì chứ!

Dương Phàm đưa tay ra, lập tức xé bức tranh cuộn thành mảnh nhỏ, ném xuống mặt đất.

VùVù

Sau khi xé nát bức tranh, trong lòng Dương Phàm thoải mái hơn rất nhiều. Bản tính hắn có chút ngông cuồng, không tính là người xấu, nhưng là cũng không xứng là người tốt. Hận nhất là bị người ta trêu đùa, lừa gạt mình!

Roẹt!

Đúng lúc này, đồng mảnh giấy vụn trên mặt đất đột nhiên tụ lại cũng một chỗ, lại tổ hợp thành một bức tranh cuộn.

Này

Trong lòng Dương Phàm lại bốc lửa nhưng lại tập trung nhìn vào, phát hiện trên bức tranh lại hiện thêm mấy dòng chữ:

Phá rồi sau đó lập mới có thể thành công.

Muốn luyện công pháp này, trước tiên phải tự cung (thiền)! Dương Phàm thiếu chút nữa thì học máu.

Một câu phía trước thì cũng thôi, câu sau đối với Dương Phàm mà nói quả thực là làm nhục trắng trợn.

Ở Đông Thắng Đại Lục, người tu tiên cũng không cần phải dứt tuyệt thất tình lục dục, bọn họ cũng không ngăn cản chuyện yêu đương, nhưng bình thường đều là giới hạn bởi những người trong "Đồng đạo". Có thể nói, một bộ phận người tu tiên đều có bạn lữ song tu với mình, đạo lữ song tu tâm niệm ăn ý, sau khi song tu còn có thể xúc tiến tu vi hai bên tăng lên.

Cho nên dòng chữ "Muốn luyện công pháp này, trước tiên phải tự cung" đối với người tu tiên thế gian này mà nói là một loại làm nhục lớn lao.

Nghĩ cũng không nghĩ, Dương Phàm lại đưa tay xé nát bức tranh cuộn này.

VùVù

Sau khi Dương Phàm xé nát bức tranh cuộn, hắn ngưng thần quan sát, phòng ngừa bức tranh này lại tổ hợp.

Tuy nhiên bức tranh lần này lại không tổ hợp.

Ông

Đột nhiên, tất cả mảnh nhỏ trên mặt đất lại tụ cũng một chỗ, tổ hợp thành cái nhẵn lúc đầu Dương Phàm nhìn thấy.

Hơn nữa, chiếc nhẵn này đột nhiên từ mặt đất bay vọt lên, lơ lửng trước mặt Dương Phàm, ở trước người hắn như muốn bay đi.

Dương Phàm khẽ giật mình, về mặt đề phòng nhìn chiếc nhẵn, không kìm được hỏi:

- Người rốt cục có mục đích gì?

Vù

Chiếc nhẵn này hóa thành một bóng mờ lồng vào một ngón tay trên bàn tay phải Dương Phàm.

Lập tức, trên nhẵn lóe lên hào quang bảy màu. Dương Phàm chỉ cảm thấy mình tiến vào một không gian thần bí khó lường.

Thân thể hắn ở một không gian xa lạ, bốn phía là thổ địa màu đen sẫm vô biên vô hạn, tản ra khí tức tĩnh mịch đáng sợ.

Chỉ có mảnh đất màu xanh dưới chân hắn là thổ địa bình thường, cỏ dại mọc xanh biếc mon mọn, rười rọt rậm rạp.

Đương nhiên, mảnh đất xanh này chỉ có khoảng một thước vuông, thật giống như một mảnh ruộng tí hon.

Ở bên cạnh nó còn được dựng một căn nhà tranh nhỏ.

Đương nhiên, nhà tranh này cũng rất nhỏ, chỉ khoảng mười thước vuông.

Gâugâugâu!

Bên cạnh nhà tranh có một con chó nhỏ, một mực kêu gâu gâu.

- Hoan nghênh tới "Tiên Hồng Không Gian" Dương Phàm không ngờ nghe hiểu được giọng của nó. Tiên Hồng Không Gian?

Đây là nơi nào?

Đồng thời Dương Phàm còn có thể cảm nhận được thân thể của hắn ở không gian của Đông Thắng Đại Lục.

Đây chẳng lẽ là ý thức không gian trong truyền thuyết?

Gâu gâu gâu!

Con chó nhỏ nói:

- Tiên Hồng Không Gian tồn tại niên đại vô cùng xa xưa, chứng kiến đại vũ trụ sinh ra cùng hủy diệt. Chỉ cần có thể hoàn thành trao đổi đồng giá lần đầu, ngươi liền trở thành một người khai hoang không phải dân bản xứ duy nhất.

- Quan trọng nhất là, ngươi có thể có được bộ công pháp nghịch thiên thứ nhì đại thiên vũ trụ.

- Cái gì là trao đổi đồng giá? Dương Phàm hỏi.

- Phá rồi sau đó lập, mới có thể thành công. Muốn luyện công pháp này, đầu tiên phải tự cung.

Con chó nhỏ nói.

- Không được! Vậy tuyệt đối không được!

Dương Phàm không tự chủ được giật mình, nói từ chối luôn miệng.

Về phân công pháp nghịch thiên cái gì thì hẳn ngay cả nghe cũng chưa từng. Coi như con chó nhỏ này tùy tiện lừa dối người.

- Ngươi chẳng lẽ không cân nhắc một chút. Tiên Hồng Không Gian diệu dụng vô cùng, có thể hoàn thành bất kỳ nguyện vọng nào của ngươi. Chỉ có ngươi không thể tưởng tượng được, không có gì ngươi không chiếm được.

Giọng con chó nhỏ tràn đầy hấp dẫn.

Không không không

Dương Phàm lắc đầu liên tục như trống bỏi.

Ngay cả hộ vệ của tiểu đệ đệ cũng không có, cho dù là có mỹ nữ tuyệt sắc cũng có tác dụng rắm chó gì!

- Nhìn thấy gian nhà tranh này, không, nó là một kho hàng. Tuy rằng trước mắt còn nhỏ, nhưng có thể cho ngài gửi bất kỳ đồ vật nào trong không gian sự thật, mà lại còn tuyệt đối an toàn.

Con chó nhỏ tiếp tục giới thiệu.

- Đây không phải là công năng "Nhấn không gian" trong truyền thuyết. Dương Phàm nao nao, hơi có chút kinh ngạc.

Ở Dòng Thánh Đại Lục, nhấn không gian chỉ được ghi lại trong sách cổ, nghe nói loại bảo vật này chỉ có người ở Tiên giới mới có thể tạo ra. Người tu tiên bình thường, sử dụng đều là túi trữ vật, phân chia làm nhiều đẳng cấp.

Nhấn không gian?

Trên mặt con chó nhỏ lộ ra vẻ khinh miệt:

- Đạo cụ trữ vật không gian một khi bị phá, vật phẩm bên trong sẽ tiến vào không gian loạn lưu, bị tan hủy về dạng nguyên thủy. Mà kho hàng này có ta trông coi, tuyệt đối an toàn. Cho dù ngươi chết thì người khác cũng không chiếm được.

Ặc Trên trán Dương Phàm nổi lên những đường màu đen. Lão tử đã chết rồi thì còn quan tâm chó gì đến những thứ trong kho hàng nữa.

- "Tiên Hồng Không Gian có thể làm cho ta trường sinh bất tử hay không? Dương Phàm hít sâu một hơi, đột nhiên nói ra nguyện vọng trong lòng.

- Trường sinh bất tử?

Con chó nhỏ lại lộ ra ánh mắt khinh bỉ, không kiên nhẫn nói:

- "Tiên Hồng Không Gian" có thể làm cho ngươi đạt được bất kỳ nguyện vọng nào, điểm này không hề nghi ngờ. Đừng lập lại lần thứ hai với ta.

- Hắc hắc! Một khi hoàn thành trao đổi đồng giá, ngươi có thể đạt được một bộ pháp quyết có thể chân chính trường sinh bất tử.

- Nghe thì thật không tệ. Chỉ là yêu cầu trao đổi đồng giới này có vẻ quá hà khắc. Dương Phàm nói hơi chút do dự, vừa nghĩ đến dòng chữ "Muốn luyện công pháp này, đầu tiên phải tự cung!" là hắn liền thấy lạnh cả người.

- Kỳ thật còn có một phương pháp thỏa hiệp. Ngươi có thể không làm thái giám. Con chó kia chậm chậm nói.

- Phương pháp gì?

Trong lòng Dương Phàm khẽ động.

Trường sinh bất tử - Đó chính là giấc mộng mà hàng tỷ tu sĩ trên Đòng Thăng Đại Lục đều truy tìm!

Vào

Đúng lúc này, tại không gian hiện thực. Dương Phàm ở Nam Lĩnh Dương gia đột nhiên xuất hiện tình huống.

Xoẹt!

Không gian quỷ dị trước mắt biến mất.

Dương Phàm mắt đầy vẻ sợ hãi nhìn căn phòng quen thuộc trước mặt, giường, bồ đoàn, bàn ghế

Tình cảnh vừa rồi xảy ra, tựa như một giấc mộng hư vô. Chiếc nhẫn kia vẫn còn đeo trên ngón tay hằn như trước.

Chỉ là ở lòng bàn tay của Dương Phàm có thêm một con hạc giấy nhỏ do lá bùa gấp thành.

- Ba ba ba!

Con hạc giấy lóe ra hào quang màu xanh, vỗ cánh, lác lác trước mặt Dương Phàm - rất sống động, rất đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tung tích phụ thân.

Nhìn hạc giấy vỗ cánh trước mắt, Dương Phàm nhẹ thở một hơi, trong tay bắn ra một tia sáng đánh lên thân thể hạc giấy.

Toàn thân hạc giấy ánh xanh tỏa sáng, ở trong từng tầng ánh sáng, truyền ra một giọng nói có vẻ già nua:

- Phàm nhi! Qua đây gặp vị sư.

Giọng nói này chỉ vọng lại hai lần trong phòng, ánh xanh trên thân hạc giấy kia nhanh chóng mờ dần.

- Dạ, sư tôn! Đồ nhi lập tức tới liền.

Dương Phàm đối diện với hạc giấy, vẻ mặt kính sợ nói.

Ngay giây tiếp theo, ánh sáng xanh trên thân hạc giấy hoàn toàn biến mất rồi đột nhiên bùng cháy trong phút chốc hóa thành tro tàn.

Đối với điều này, Dương Phàm lại thấy nhiều cũng không kỳ quái.

Hạc giấy là một loại công cụ đưa tin cấp thấp trong tu tiên giới, mà lại còn là duy nhất. Chỉ cần truyền xong tin tức sẽ lập tức cháy thành tro tàn.

- Sư tôn tìm ta vào thời điểm quan trọng này khẳng định là vì "Vân Thiên đại hội" ngày mai.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi, đưa mắt liếc chiếc nhẫn thần bí trong tay một cái liền đứng dậy rời khỏi phòng.

Chân đạp linh khí hạ phẩm "Thanh Phong Kiếm", Dương Phàm không nhanh không chậm bay lên bầu trời Dương gia bảo, bay về phía phủ của sư tôn.

Sư tôn của Dương Phàm họ Liễu, là Thủ tịch trưởng lão của Nam Lĩnh Dương gia, có được tu vi Ngưng Thần Hậu Kỳ. Tuy rằng Liễu trưởng lão là trưởng lão khác họ nhưng thực lực của lão cao thâm khó lường, quan hệ với gia chủ không giống bình thường cho nên có thể trở thành Thủ tịch trưởng lão của Dương gia.

Trong quá trình phi hành, Dương Phàm lẳng lặng nhìn xuống Dương gia bảo lấp lóe ánh đèn trong màn đêm bao phủ.

Giờ phút này, toàn bộ Dương gia bảo có thể ngự kiếm phi hành chỉ có một mình Dương Phàm.

Ở trong này có rất nhiều người thương ở lại, cũng có một số ít người tu tiên. Dương gia là thế lực thống trị nơi này, lịch sử gia tộc chừng bốn, năm trăm năm.

Khi Dương Phàm bay đến một nơi nào đó, phía dưới đột nhiên truyền đến giọng nữ dễ nghe:

- Dương Phàm đại ca! Chờ một chút!

Dương Phàm theo bản năng dừng lại, lập tức đoán ra chủ nhân giọng nói này.

- Dương Mạn sư muội, là muội à! À, cả Dương Quang sư huynh!

Dương Phàm từ trên trời hạ xuống, cười ha hả nhìn một nam một nữ trước mặt.

Người thanh niên kia khoảng 27, 28 tuổi, mặc cẩm bào màu tím, mày thô mắt vuông chữ điền, nhìn qua tương đối chừng chạc. Người này là đệ tử thân truyền của gia chủ Dương gia, tên là Dương Quang. Từ hai năm trước hắn đã tu luyện đến Luyện Khí Đại Viên Mãn.

Dương Quang là thiên tài tu luyện chỉ sau Dương Phàm trong gia tộc, cũng là tử đệ (con cháu và đệ tử) trong gia tộc đời thứ ba có hy vọng tiến vào Ngưng Thần Kỳ nhất chỉ sau mỗi Dương Phàm.

Nữ tử kia tuổi chừng hai mươi, mặc một bộ áo váy màu xanh xám, mặt như hoa như nguyệt, mắt sáng như nước, da thịt trắng bóc nhãn nhụi. Khi nàng nhìn đến Dương Phàm thì khuôn mặt đỏ bừng, trong mắt liên tục lóe sáng kỳ dị, không kìm nổi gọi Dương Phàm.

Nàng ta chính là Dương Mạn con gái gia chủ. Nàng sinh ra đã rất đẹp, thiên phú cũng không tồi, được rất đông tử đệ trong gia tộc theo đuổi tôn sùng.

Thử nghĩ, con gái gia chủ xinh đẹp như hoa lại có tư chất không tồi. Nếu ai có thể cũng nàng kết thành đạo侶 song tu vậy chẳng phải là sắc tài kiêm tu, vừa được giai nhân lại vừa được gia nghiệp Dương gia lớn như vậy?

Nhưng ánh mắt Dương Mạn rất cao, hạ tầng thường căn bản không lọt vào mắt xanh.

- Dương Phàm đại ca! Huynh định đi đâu vậy? Bình thường rất ít khi nhìn thấy huynh ngự kiếm phi hành trong Dương gia bảo.

Dương Mạn hân hoan rạo rức đi tới bên cạnh Dương Phàm, giọng rất là ôn nhu.

- Nhiều ngày không gặp, sư muội vẫn khỏe chứ?

Dương Phàm thản nhiên không vội trả lời, đối với sư muội thiên chi kiều nữ này, hắn mặc dù không có bao nhiêu hảo cảm nhưng ấn tượng cũng không tính là xấu.

Thấy Dương Mạn cùng Dương Phàm nói chuyện với nhau thật thân thiết, lại bỏ quên mình ở một bên, trong mắt Dương Quang hiện lên một tia lo lắng khó thể phát hiện.

Đại đa số tử đệ trong gia tộc đều biết Dương Quang hắn đang theo đuổi Dương Mạn con gái gia chủ.

Những người có tâm tư đều nhìn ra được, Dương Mạn dường như có chút ái mộ đối với Dương Phàm.

Xin nói rõ một điểm là: Ở Nam Linh Dương gia, phần đông tử đệ tuy là họ Dương, nhưng phần lớn cũng không có quan hệ huyết thống. Có một bộ phận tử đệ vốn không phải họ Dương, bọn họ sau khi vào gia tộc mới đổi họ.

Tỷ như Dương Quang này, từ nhỏ là một cô nhi, căn cốt rất tốt liền được gia chủ thu làm đệ tử thân truyền, đổi thành họ Dương.

Lại tỷ như Dương Phàm, hắn theo họ của phụ thân nhưng mà tổ tiên hắn cũng không phải họ Dương.

- Ha ha! Dương Phàm sư đệ. Toàn bộ người Nam Linh Dương gia này đều biết thiên tài người, trời đêm Dương gia bảo yên lặng tĩnh mịch, người lại ngự kiếm phi hành trên bầu trời, rất là thu hút ánh mắt đó!

Trong lời nói của Dương Quang ẩn chứa vài tia châm chọc nhưng cũng không che giấu được ghen tuông trong lòng.

Nên biết, người tu tiên cần đạt tới Ngưng Thần Kỳ mới có được năng lực ngự kiếm phi hành.

Toàn bộ Dương gia bảo, trừ Dương Phàm thì trong đám tử đệ đời thứ ba không còn ai có thể phi hành.

Dương Quang châm chọc Dương Phàm ở trên bầu trời khoe khoang, đồng thời cũng lộ ra ghen tị trong lòng.

- Đúng rồi, thiếu chút nữa thì ta quên, sư tôn tìm ta có việc, không thể nói nhiều với các người. Sư muội, ta đi đây.

Dương Phàm nói một tiếng với Dương Mạn rồi ngự kiếm mà đi, căn bản không có để ý liếc mắt nhìn Dương Quang một cái.

- Tạm biệt Dương đại ca!

Dương Mạn cười hi hi nói, nhìn dáng người Dương Phàm tiêu sái ngự kiếm phi hành mà trong mắt lộ ra vài tia sùng bái cùng hướng tới, trong lòng hâm mộ không thôi, thì thào lầm bầm:

- Đến khi nào ta có thể tiến vào Ngưng Thần Kỳ thì hay. Ngự kiếm phi hành, ngao du chân trời, đây là loại sướng khoái cỡ nào.

- Hừ! Không phải chỉ là ngự kiếm phi hành sao? Sư muội, chỉ cần chăm tu luyện, không quá mười năm muội khẳng định có thể tiến vào Ngưng Thần Kỳ.

Dương Quang nói như đinh đóng cột, ánh mắt như rắn độc nhìn chăm chăm vào bóng lưng Dương Phàm rời đi, hiện lên một tia âm độc, ngầm chứa đầy ghen ghét.

- Mười năm?

Dương Mạn nhẹ nhàng vén lọn tóc trước trán, ở trong bóng đêm hiện rõ vẻ động lòng người, đôi mày thanh tú của nàng khẽ nhíu, lãnh đạm nói:

- Vậy ta đây chẳng phải là ngồi chờ mười năm?

"Phi thiên độn địa là giấc mộng từ nhỏ ta đã có. Hiện tại xem ra, trong gia tộc chỉ có Dương đại ca có thể giúp ta đạt thành nguyện vọng này." Dương Mạn thở dài sâu kín, trong đầu lại hiện ra bóng lưng sư huynh Dương Phàm tiêu sái vô ngần lại cũng đủ kiêu ngạo.

"Ngưng Thần Kỳ, ta nhất định phải đạt tới!"

Dương Quang xiết chặt nắm tay, trên mặt lộ ra ánh mắt kiên định nói:

- Sư muội yên tâm. Ta cũng có thể giúp muội đạt thành nguyện vọng này!

- Chỉ bằng ngươi? Dương Mạn nở nụ cười:

- Ngay cả là mười người cũng không theo kịp bóng lưng của Dương Phàm đại ca

- Được, chúng ta cược một lần. Muội cho ta thời gian một năm, chỉ cần một năm ta nhất định có thể tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ. Đến lúc đó, sư muội nhất định phải gả cho ta!

Dương Quang vẻ mặt tự tin nói.

- Một năm? Không có khả năng! Nếu thật có thể thành công, ta có lẽ sẽ suy nghĩ một chút.

Dương Mạn cười tươi như hoa. ***

Một đường vô sự, Dương Phàm đi vào viện của sư tôn Liễu trưởng lão.

- Vào đi.

Dương Phàm còn chưa mở miệng nói chuyện thì cửa phòng liền tự động mở ra, truyền tới một giọng nói già nua đầy vẻ ôn hòa.

Bởi vậy có thể thấy được tu vi của lão già trong phòng hơn xa Dương Phàm.

- Đồ nhi bái kiến sư tôn.

Dương Phàm đi vào trong phòng, thi lễ với lão già ngồi khoan chân, vẻ mặt tôn kính.

Lão già kia mặc áo vải, tóc bạc mặt hồng hào, mặc dù tuổi đã thất tuần nhưng tinh khí thần vẫn tràn trề vô cùng, so với thanh niên trai tráng bình thường tốt hơn rất nhiều.

- Ngươi ngồi trước đi.

Sắc mặt Liễu trưởng lão ngưng trọng, khẽ vung tay lên, cửa phòng tự động đóng lại. Xung quanh căn phòng mờ hồ hiện lên cảm chèn ép cường đại.

- Sư tôn, ngài đây là

Dương Phàm nhận thấy được bầu không khí có vẻ không bình thường, xem ra sư tôn tìm mình đến tuyệt đối không đơn giản là vì "Vấn Thiên đại hội" ngày mai.

- Vì sư lần này tìm người tới là có chuyện trọng yếu muốn bàn. Trên mặt Liễu trưởng lão lộ ra chút mệt mỏi:

- Trước nói cho người một tin. "Vân Thiên đại hội" ngày mai, "Kinh đô Dương gia" sẽ phái người đến chi nhánh Nam Lĩnh chúng ta tuyển chọn tử đệ thiên phú xuất sắc nổi trội.

- Kinh đô Dương gia? Dương Phàm chấn động

Nên biết rằng trong phạm vi Ngự Dương quốc mấy vạn dặm này, Kinh đô Dương gia chính là một trong bốn đại gia tộc tu tiên tiếng tăm lừng lẫy, lịch sử sâu xa có thể ngược dòng hơn ngàn năm.

Nghe nói, Nam Lĩnh Dương gia chẳng qua chỉ là một chi nhánh của Kinh đô Dương gia.

Đối với tin tức quái vật lớn Kinh đô Dương gia muốn tới Dương gia bảo tuyển chọn đệ tử, Dương Phàm cảm thấy rất ngạc nhiên vui mừng.

Đây dường như là một tin tức tốt

Dương Phàm thầm nghĩ, với thiên phú của hắn, nếu biểu hiện xuất chúng trong "Vân Thiên đại hội" ngày mai thì rất có khả năng có cơ hội được Kinh đô Dương gia lựa chọn.

Liễu trưởng lão nhìn về mặt Dương Phàm vào trong mắt, thờ dài nói:

- Chuyện này đối với người mà nói cũng không phải là một tin tức tốt

- Đó là vì sao?

Dương Phàm hết sức khó hiểu.

Nếu có thể tiến vào đại gia tộc tu tiên như Kinh đô Dương gia, hắn có thể tiếp xúc với càng nhiều cao nhân, đồng thời cũng có thể đạt được càng nhiều tài nguyên tu tiên.

- Đem nay, vì sư sẽ rời khỏi Dương gia bảo.

Trên mặt Liễu trưởng lão lộ vẻ phức tạp, không trực diện trả lời câu hỏi của Dương Phàm mà là nói ra một quyết định khác của mình.

- Sư tôn, ngài muốn rời đi?

Dương Phàm giật mình, theo sau "phịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, mặt hơi đỏ lên, về mặt chân thành nói:

- Sư tôn ngày thường đối với đệ tử ân trọng như núi, vì sao đột nhiên muốn rời khỏi Dương gia bảo?

Liễu trưởng lão vung tay, một luồng lực vô hình nâng Dương Phàm lên. Lão chăm chú nhìn đệ tử của mình, hít sâu một hơi tận lực áp chế thương cảm trong lòng, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

- Vì sư muốn rời khỏi Dương gia bảo là có liên quan với Kinh đô Dương gia ngày mai tới đây. Người có biết, hai mươi năm trước ta cũng với phụ thân người Dương Thiên có quan hệ bằng hữu thân thiết. Mười năm trước, phụ thân người đột nhiên mất tích, người đã từng hỏi tin tức có liên quan tung tích phụ thân người, ta vẫn chưa nói cho người.

- Sư tôn! Ngài hiện tại muốn nói ra tung tích phụ thân con sao? Dương Phàm về mặt cấp bách nói.

Mười năm, phụ thân không biết sống chết, không rõ tung tích!

- Phụ thân người rất có khả năng đã chết. Mà Kinh đô Dương gia chính là một trong những cừu gia của ông ta. Cho nên, một khi người tiến vào Kinh đô Dương gia chính là dẫm vào miệng hổ!

Lúc Liễu trưởng lão nói đến hai chữ "cừu gia" thì giọng lạnh như băng, nhiệt độ trong phòng đều hạ xuống vài phần.

- "Vân Thiên đại hội" ngày mai, người bất kể thế nào cũng không nên đồng ý tiến vào Kinh đô Dương gia.

Liễu trưởng lão nhấn mạnh vài lần:

- Trước khi người tiến vào Trúc Cơ Kỳ, vì sư chỉ có thể nói cho người bấy nhiêu thôi. Khi thực lực người đủ cường đại, hết thảy đều có thể giải quyết rõ ràng.

- Được rồi, người có thể trở về. Tôi nay vì sư sẽ rời khỏi Dương gia bảo để tránh mang họa sát thân cho người. Đây đều là ân oán của đời trước, lý ra không nên liên lụy đời tiếp theo. Phàm nhi chỉ cần không tiến vào Kinh đô Dương gia là được.

Liễu trưởng lão không chờ Dương Phàm có ý kiến liền xua hắn ra ngoài.

- Sư tôn sư tôn

Dương Phàm ở ngoài phòng hô vài câu, đều không được đáp lại, cuối cùng đành phải ảm đạm rời đi.

Nhìn bóng dáng Dương Phàm rời đi, Liễu trưởng lão rất cục không kìm nổi, nhổ một hàng lệ nóng, khề thở dài:

- Chỉ mong ngày sau còn có cơ hội gặp lại.

Hộc hộc

Sau khi trở lại tiểu viện của mình, hô hấp Dương Phàm dồn dập, ngực không ngừng nhấp nhô.

- Phụ thân phụ thân! Người rốt cục sống hay chết?

Hai tay Dương Phàm run rẩy, trong đầu hiện ra hình ảnh phụ thân mình sùng bái tuổi ấu

thơ.

- Đều do thực lực ta không đủ mạnh

Dương Phàm âm thầm tự trách, ánh mắt đột nhiên rơi xuống chiếc nhẫn thần bí đeo trên

tay.

Trong lòng hắn đột nhiên khẽ động.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Một đêm tán công.

Chăm chú nhìn chiếc nhẫn trên tay, trên mặt Dương Phàm hiện ra biểu tình chờ mong.

- Nhẫn Tiên Hồng Không Gian Người có thể cho ta đạt thành nguyện vọng sao? Dương Phàm thì thầm nói nhỏ.

- Không nên hoài nghi. Tiên Hồng Không Gian có thể đạt thành bất kỳ nguyện vọng nào của người.

Đúng lúc này, một giọng nói khinh miệt vang lên trong đầu Dương Phàm.

Giọng nói này thật quen thuộc

- Bá!

Ngay sau đó, hắn lại tiến vào Tiên Hồng Không Gian cổ quái, đứng ở trên một thảm cỏ xanh, bên cạnh có nhà tranh cùng một con chó nhỏ.

Trừ bỏ mảnh đất màu xanh dưới chân hắn, thổ địa chung quanh toàn bộ là một màu đen thẫm, mơ hồ lộ ra một cỗ khí tức chết chóc.

Vừa rồi nói chuyện, hiển nhiên là con chó nhỏ kia.

- Hiện tại người có thể suy nghĩ kỹ càng. Tiên Hồng Không Gian có thể giúp người đạt thành bất kỳ nguyện vọng nào, càng trọng yếu hơn vẫn còn là bộ công pháp nghịch thiên thứ nhì đại thiên vũ trụ. Trong vô số không gian, vô số thế giới, tỷ tỷ sinh linh, người có thể gặp được Tiên Hồng Không Gian cũng là cơ duyên lớn lao.

Con chó nhỏ thần nhiên nói, biểu tình của nó cực kỳ nhân tính hóa. không ai lại cho rằng nó chỉ là một con chó nhỏ bình thường.

- Công pháp nghịch thiên? Đây là đồ vật gì? Trong ấn tượng của ta, công pháp chia làm các cấp bậc: Nhập môn, cấp thấp, trung cấp, cao cấp. Vì sao

chưa từng nghe nói qua "Công pháp nghịch thiên"?

Dương Phàm nghi hoặc nói.

- Hừ hừ! Công pháp nghịch thiên, có tính duy nhất. Toàn bộ đại thiên thế giới, đều chỉ từng xuất hiện hai bộ. Cái nơi chim không ỉa đái của ngươi này, như thế nào có thể có được. Cho dù có cũng là giả.

Con chó nhỏ có chút tự đắc nói.

- Không ngờ lợi hại như vậy!

Dương Phàm lập tức ý thức được giá trị của công pháp nghịch thiên này, chỉ sợ toàn bộ Đông Thắng Đại Lục cũng không có một bộ, tuyệt đối siêu việt hơn công pháp cao cấp.

- Thế nào, ngươi hiện tại có thể làm ra lựa chọn rồi? Trên mặt con chó nhỏ lộ ra vẻ tươi cười mưu kế đạt thành.

- Nhưng là

Dương Phàm vừa nghĩ đến câu "Muốn luyện công pháp này, trước tiên phải tự cung" kia, trong lòng bắt đầu tính toán đường lui.

- Đúng rồi. Lúc trước ngươi không phải nói còn có một phương pháp thỏa hiệp sao? Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy. Muốn luyện bộ công pháp này, đầu tiên phải tự mình hại mình, phải có tinh thần kính dâm vô tư. Trở thành thái giám là một loại phương pháp tự mình hại mình, nó cho ngươi ở phương diện công năng tính dục trở thành một phế nhân. Còn có một loại phương pháp khác, đó chính là tự phế tu vi, cho ngươi về mặt vũ lực trở thành một phế nhân.

Trong mắt con chó nhỏ lộ ra một vẻ cười quỷ dị.

- Cái gì? Tự phế tu vi!

Dương Phàm vẻ mặt hoảng sợ, thần sắc đề phòng nhìn con chó nhỏ.

Đối với những người tu tiên như hắn mà nói, nếu tự phế tu vi, vậy quá thực so với chết còn thống khổ hơn.

Dương Phàm tu luyện cho tới Ngày Thần Ky bây giờ, cái giá phải trả chính là mười mấy năm khổ tu.

Thử nghĩ, mười mấy năm khổ tu, hủy hoại chỉ trong chốc lát. Đây là loại đả kích cỡ nào, tuyệt đối sẽ không nhỏ hơn so với trở thành thái giám.

- Ha ha! Ngươi không muốn trả giá? Lúc trước ta từng gặp 99 người, bọn họ đều không thể tự mình hại mình để đổi lấy cơ hội này, lại hoặc là không quá tin tưởng năng lực của Tiên Hồng Không Gian. Chỉ mong ngươi có thể làm ra lựa chọn sáng suốt hơn bọn họ. Đây chính là bộ công pháp nghịch thiên thứ nhì của đại thiên vũ trụ a! Nếu ngươi biết bộ công pháp nghịch thiên thứ nhất là một loại vô địch đáng sợ cỡ nào trong thiên địa thì sẽ không do dự như vậy.

Con chó nhỏ cười tít mắt nói.

Sắc mặt Dương Phàm âm u không quyết, chìm vào trầm tư. Tại khoảnh khắc này, hắn đột nhiên nghĩ tới lời nói của sư tôn:

"Phụ thân ngươi rất có khả năng đã chết. Mà Kinh đô Dương gia chính là một trong những cừu gia của ông ta. Cho nên, một khi ngươi tiến vào Kinh đô Dương gia, chính là dẫm vào miệng hổ!"

""Vấn Thiên đại hội" ngày mai, ngươi bất kể thế nào cũng không nên đồng ý tiến vào Kinh đô Dương gia".

Đúng rồi, phế nhân!

Nếu ta trở thành một phế nhân, liền tuyệt đối không vào được Kinh đô Dương gia.

Cứ như vậy, Kinh đô Dương gia cũng không để ý đến một phế nhân mất pháp lực như ta.

Sau đó ta lại lợi dụng kỳ ngộ này, dốc lòng tu luyện.

Vì phụ thân, vì giấc mộng trường sinh bất tử Dương Phàm lấy quyết đoán lớn lao làm ra một quyết định có thể nói là thay đổi vận mệnh ngày sau của hắn.

Tự phế tu vi!

Ánh mắt Dương Phàm dần trở nên sắc bén. Giờ khắc này tâm tình hắn đột nhiên xảy ra chuyển biến.

Đồng thời, hắn cũng có chút hiểu được ý nghĩa ẩn chứa trong dòng chữ trên cuốn tranh kia "Phá rồi sau đó lập mới có thể thành công"!

Thử nghĩ, một người có thể quyết đoán như thế, có thể ngoan độc với mình như thế, hần như thế nào không thể trở nên nổi bật, như thế nào không thể siêu nhiên thế gian?

- Chỉ cần người đưa tay đặt lên mặt thổ địa màu đen thẫm bên cạnh, người liền thành công tự phế tu vi.

Con chó nhỏ nhấc nhỏ, thấy Dương Phàm làm ra quyết định thì trên mặt lộ vẻ tán thưởng.

- Ta không cần tự phế tu vi trong không gian sự thật? Dương Phàm nao nao.

- Đúng vậy! Tiên Hồng Không Gian rất thần kỳ, cũng không phải là không gian giả thuyết. Người trong hiện thực cùng người nơi đây hoàn toàn đồng bộ. Nói cách khác, nếu người chết trong này, như vậy trong hiện thực người cũng sẽ chết đi.

Con chó nhỏ cười nói.

- Thật sự thần kỳ như vậy?

Dương Phàm hoàn toàn không thể hiểu hàm nghĩa không gian này đại biểu, dĩ nhiên là đồng bộ với hiện thực.

Hít sâu một hơi, Dương Phàm ngồi xổm xuống, vươn một đôi tay hơi run run sờ soạng về phía thổ địa màu đen thẫm bên cạnh mảnh đất màu xanh.

Trong không gian quỷ dị này, trừ bỏ mảnh đất màu xanh dưới chân Dương Phàm, thổ địa màu đen thẫm còn lại đều tản ra một cỗ khí tức chết chóc đáng sợ.

Rốt cục, dường như qua một vạn năm, tay của Dương Phàm chạm đến thổ địa màu đen thẫm kia.

- Phốc!

Dương Phàm dùng sức ấn tay lên mảnh ỏ địa màu đen thẫm kia.

Thoáng chốc, một luồng lực lượng cắn nuốt đáng sợ từ trong thổ địa chết chóc kia truyền đến.

Trên người Dương Phàm lóe ánh xanh, nguyên khí bản mạng không tự chủ được tuôn trào tới thổ địa màu đen kia.

Trong lúc nhất thời, thân thể hần nhận lấy tàn phá không thể tưởng tượng, gân mạch trong cơ thể đứt gãy rất nhiều nơi, ngay cả nội tạng cũng bị tổn thương không nhẹ.

Theo nguyên khí bản mạng thoát ra ngoài, sinh cơ trong cơ thể Dương Phàm cũng bị xói mòn rất nhiều, khuôn mặt vốn hồng nhuận cũng trở nên tái nhợt vô cùng.

Thậm chí là làn da cùng tóc trên người hần với tốc độ có thể thấy được nhanh chóng lão hóa.

- A

Dương Phàm thống khổ gào lên, trên trán toát mồ hôi lạnh, thân thể không ngừng run

Rẩy.

Loại thống khổ này không phải người thường có thể chịu đựng, cũng chỉ có Dương Phàm tâm tính cứng cỏi vô cùng mới gắng gượng chịu đựng nổi.

Thật lâu sau, thổ địa màu đen được bàn tay Dương Phàm chạm đến không ngờ bắt đầu chuyển biến thành thổ địa màu xanh lá giống dưới chân hần.

Dần dần, lực hút của mảnh đất càng ngày càng ít, bắt đầu tràn ngập sức sống.

Àm

Đúng lúc này, Dương Phàm nhũn người ngã xuống đất, pháp lực mất hết trở thành một phế nhân.

Càng làm cho người ta sợ hãi chính là tóc đen trên đầu hần biến thành màu trắng.

Ngay khoảnh khắc pháp lực Dương Phàm mất hết, chiếc nhẫn trong tay hần tản ra một cỗ rung động đặc thù.

Dấu ấn màu máu bên ngoài nhẫn bắt đầu khởi động, một luồng sáng ngọc dung hợp với màu máu này, hóa thành một đoàn hư ảnh tiến vào sâu trong linh hồn Dương Phàm.

Tại khoảnh khắc này, trong đầu của hần có thêm một dòng tin tức:

"Tiên Hồng Quyết".

Đây dĩ nhiên là một bộ công pháp trước nay chưa từng có!

"Tiên Hồng Quyết? Đây chẳng lẽ là 'công pháp nghịch thiên' theo lời con chó nhỏ kia?" Dương Phàm thất kinh trong lòng!

RoẹtẦm

Đột nhiên, Nam Lĩnh Dương gia sấm sét nổ lớn, thiên lôi màu tím cuộn cuộn nơi chân trời, khí thế kinh người.

Trong nháy mắt này, uy áp đáng sợ từ trời cao vô tận truyền đến.

Thiên uy lâm liệt, không phải sức người có thể chống lại.

Hơn nữa, phạm vi uy áp này bao phủ cực kỳ rộng lớn, trong nháy mắt bao phủ cả Đông Thắng Đại Lục rộng lớn hàng tỷ dặm.

Đám tu sĩ thực lực hơi yếu kém cùng người thường cũng chẳng sao, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy trong thiên địa mơ hồ lóe lên lôi điện, cảm nhận được khí thế mênh mông cuộn cuộn trước đó chưa từng có, ngoài ra không có cảm thụ đặc biệt nào khác.

Nhưng đám đại thần thông thực lực cao cường thì thậm, đều phải chịu thiên uy đáng sợ

kia.

- Chẳng lẽ là có người độ Đại Thiên Kiếp, muốn hóa vũ phi thăng!

Từng đợt thần thức bồi hồi quanh quẩn trên Đông Thắng Đại Lục. Đám cường giả Nguyên Anh Kỳ trở lên, từng người kinh hãi không thôi, nhất tề phun ra một búng máu.

- Không có khả năng. Cho dù là độ Thiên Kiếp cũng không có uy năng như thế.

Ở phía đông Đông Thắng Đại Lục, trên một tòa tháp chiêm tinh luôn luôn huy hoàng, một bóng hình xinh đẹp mông lung lơ lửng trời cao, từng điểm tinh quang bay quanh dáng người hoàn mỹ không tỳ vết của nàng, giống như là nữ thần tinh không.

- Trời giáng thiên kiếp, tất có dị số!

Một giọng nói như thanh âm của trời vang vọng trên tinh không, nữ tử bao phủ trong tinh quang thần bí kia thở dài sâu kín, cũng phun ra một búng máu.

- Trời giáng thiên kiếp, tất có dị số!

- Trời giáng thiên kiếp, tất có dị số!

Tin tức này dùng một tốc độ khó tin truyền đi giữa các đại thần thông trên toàn Đông Thắng Đại Lục.

Bởi vậy có thể thấy được địa vị của nữ tử tinh không thần bí kia.

Trừ bỏ những đại thần thông ra, Dương Phàm là tu sĩ bậc thấp duy nhất phải chịu uy áp không lồ này. Hoặc nói là phạm nhân, bởi vì hắn đã mất đi pháp lực.

Lôi điện cuộn cuộn trong thiên địa kia ở trong tầm nhìn của hắn so với người khác khuếch trương gấp trăm, ngàn lần.

Dương Phàm thậm chí nảy sinh một loại ảo giác, áp lực vô cùng khiến cho toàn bộ thiên địa rung chuyển chính là nhằm vào hắn mà đến.

Ở dưới thiên uy như thế, hắn cũng không kìm nổi phun một búng máu, gất gao chống đỡ.

Cũng may hiện tượng điềm báo dị thường trong thiên địa kia chỉ duy trì vài hô hấp liền dần dần thối lui.

Phù

Dương Phàm toàn thân đỏ mồ hôi, nhũn người ngã xuống, bộ dạng tâm thần còn rất sợ

hãi

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, cuộc đời của hắn đã trải qua biến hóa rất lớn. Pháp lực khổ tu mười mấy năm đều mất đi, trở thành một kẻ phế nhân.

Mà hắn trở thành phế nhân, giãy dụa dưới thiên uy lâm liệt kia cũng rốt cục tham sống sợ chết, tránh thoát một kiếp.

- Chúc mừng chủ nhân! Ngài tại "Thiên Đạo" theo dõi không chế thành công chống đỡ. Từ giờ trở đi, ngài trở thành người khai khoang trong Tiên Hồng Không Gian, cũng có được bộ công pháp nghịch thiên này, trở thành kẻ có thể sáng tạo ra vô hạn khả năng.

Giọng con chó nhỏ vang lên trong đầu Dương Phàm.

Ở sâu trong linh hồn hắn, một đoàn ánh sáng ngọc trong suốt, nó đại biểu chính là "Tiên Hồng Quyết", đang chậm rãi dung nhập vào linh hồn Dương Phàm.

Giờ phút này, màn đêm dần dần rút đi, chân trời xuất hiện tia sáng ngày mới.

Sắc mặt Dương Phàm trắng bệch, hắn run rẩy mở cửa phòng.

Một đầu tóc bạc đón gió phát phơ, trông vẻ tang thương cùng thê thảm cô độc như thế.

Một đêm tán công.

Hắn - trở thành một phế nhân!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tiên Hồng Không Gian.

Chỉ sau một đêm pháp lực Dương Phàm mất hết, trở thành một phế nhân. Một đầu tóc bạc của hắn ở trong sương mù nhạt và gió sớm phát phơ có vẻ già nua cùng vô lực.

Một thiếu niên 18 tuổi lại có một đầu tóc bạc rối tung. Đây là loại tình cảnh thê lương cỡ nào?

Dương Phàm run rẩy đứng ở cửa, ánh mắt ảm đạm vô thần. Nhưng mà trong lòng hắn lại không có một tia tuyệt vọng.

Trong thế giới tối đen dường như vô tận kia, có một ngọn đèn sáng ngời khiến hắn có được sự bình tĩnh cùng trấn định trước nay chưa từng có.

Ở sâu trong thức hải, một đoàn ánh sáng ngọc bao vây lấy công pháp nghịch thiên "Tiên Hồng Quyết" xưa nay chưa từng có, đang chậm rãi dung nhập cùng linh hồn hắn.

Đồng thời, Dương Phàm cũng có thể nhìn tình cảnh của Tiên Hồng Không Gian vô cùng rõ ràng.

Ở trên thổ địa màu đen vô tận tử tịch (chết chóc tĩnh mịch) kia, hắn chiếm một nơi chật hẹp nhỏ bé, dưới chân là một mảnh đất màu xanh.

Sau khi được bản mạng nguyên khí Dương Phàm rót vào, diện tích đất màu xanh mở rộng lên hai thước vuông.

Diện tích nhà tranh không thay đổi, con chó nhỏ lúc trước thái độ khác thường, vô cùng cung kính nhìn chủ nhân Dương Phàm này.

- Chủ nhân! Đất màu xanh dưới chân ngài đại biểu cho lãnh địa ngài khai hoang. Hiện tại ngài là Tiên Hồng cấp 0, có được một ít năng lực khai hoang.

Con chó nhỏ chủ động giải thích.

- Một mảnh đất xanh như vậy, ta có thể làm gì? Nếu không đoán sai, một khi tiến vào thổ địa màu đen tử tịch kia chắc chắn là ta sẽ chết trong nháy mắt.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Chủ nhân nói không sai. Ngài không thể đi vào thổ địa màu đen. Với quyền hạn của ngài ở Tiên Hồng cấp 0, có thể gieo trồng thiên tài địa bảo sinh trưởng ở bất kỳ môi trường nào trên mảnh đất xanh. Trước mắt, thời gian gia tốc đất màu xanh là gấp đôi.

Con chó nhỏ không phiên nói.

- Ồ? Nói cách khác, mảnh đất xanh dưới chân ta có thể thích ứng thực vật của bất kỳ môi trường nào, nếu đem tuyết liên trên núi băng trên đỉnh vạn trượng gieo trồng nơi đây cũng có thể sinh sống?

- Đúng vậy! Đừng nói là tuyết liên núi băng, cho dù là đem thiên tài địa bảo tới nơi đây cũng có thể sinh trưởng rất tốt.

Con chó nhỏ cười nói:

- Bởi vì giới hạn bởi cấp bậc Tiên Hồng, mảnh đất xanh trước mắt năng lực có hạn. Theo cấp bậc ngài đề cao, đừng nói thực vật, mà cho dù là kim loại khoáng sản cũng có thể gieo trồng.

- Đúng rồi. Thời gian gia tốc là ý gì? Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Thời gian gia tốc chính là hiệu quả tăng nhanh tốc độ sinh trưởng của thực vật trên đất màu xanh. Nếu ngài trồng một gốc linh thảo nơi này, nguyên bản cần mười năm mới có thể trưởng thành, nhưng dưới tác dụng của thời gian gia tốc, ngài chỉ cần năm năm. Theo cấp bậc Tiên Hồng của chủ nhân đề cao, tỷ lệ thời gian gia tốc càng lúc càng lớn.

- Đương nhiên! Nếu chủ nhân dùng "Tiên Hồng Quyết" phụ trợ thì có thể nâng cao tỷ lệ thời gian gia tốc một khoảng lớn trong thời gian ngắn.

- Thời gian gia tốc, điều này quá khó tin!

Dương Phàm bị raug động thật lớn. Đất màu xanh không chỉ có khả năng thích ứng thực vật bất kỳ môi trường nào, còn có thể gia tăng tốc độ sinh trưởng.

- Tóm lại, Tiên Hồng Không Gian này còn có đủ loại tác dụng diệu kỳ! Chủ nhân ngài dần dần sẽ phát hiện.

Trên mặt con chó nhỏ lộ ra vài tia tươi cười quý dị.

- Được rồi. Nếu đúng như lời người, ta phế bỏ một thân công pháp cũng không tính là thiệt thòi. Chỉ là, những ngày tiếp theo, ta khẳng định phải ăn nhấm

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên không ngớt.

- Chủ nhân. Ngài chẳng lẽ quên "Tiên Hồng Quyết"? Nó là công pháp nghịch thiên siêu việt hết thảy thế gian. Nếu có thể tu luyện nó, cho dù không thể khiến ngài lập tức có thân thông vô địch tung hoành thiên hạ, nhưng là đủ để ngài vô địch cùng giai.

Con chó nhỏ thiện ý nhắc nhở.

Trong lòng Dương Phàm cũng mơ hồ không thôi.

Theo hần biết, ở trên Đông Thắng Đại Lục, công pháp tu tiên chia làm: Nhập môn, sơ cấp, trung cấp, cao cấp.

Giống như tiểu gia tộc như Nam Linh Dương gia, công pháp có thể tiếp xúc cũng chỉ cực hạn trong nhập môn cùng sơ cấp.

Cấp bậc công pháp càng cao, tiềm lực khai phát cũng lại càng lớn, có thể cho người tu luyện đi được càng xa hơn. Đương nhiên, công pháp cấp cao càng thâm ảo, uy lực bình thường cũng cường đại một chút.

Có thể chiếm được một bộ công pháp trung cấp, đối với Dương Phàm mà nói đều là chuyện cầu còn không được. Công pháp cao cấp trân quý, hần ngay cả nghĩ cũng không dám.

Về phần công pháp nghịch thiên, hần thậm chí nghe cũng chưa từng.

- Công pháp nghịch thiên a

Dương Phàm có chút đợi không kịp, muốn lập tức bắt đầu tu luyện.

Tuy nhiên, chuyện trong hiện thực lại không cho pháp hần làm vậy.

Bởi vì, hôm nay chính là ngày đặc thù nhất trong gia tộc: tổ chức "Vấn Thiên đại hội".

Đối với "Vấn Thiên đại hội", cao tầng gia tộc cực kỳ coi trọng, từng tử đệ gia tộc đều phải tham gia.

Vừa nghĩ đến "Vấn Thiên đại hội", Dương Phàm không khỏi cười khổ. Lấy trạng thái hiện tại của hần, đi tham gia "Vấn Thiên đại hội" không biết sẽ sinh ra dạng kết quả như thế nào.

Ngồi ở viện điều tức một lát, cảm thụ được pháp lực trống rỗng trong cơ thể, Dương Phàm rốt cục cảm nhận được sự nhỏ yếu của người thường.

Mất đi pháp lực, hần chỉ là một người thường.

Nếu đặt ở tu tiên giới, hần chỉ là một kẻ phế nhân!

Khi mặt trời mới mọc vừa dâng cao, thời điểm màu đỏ nhuộm chân trời, Dương gia bảo cũng dần trở nên náo nhiệt.

Hôm nay là ngày "Vấn Thiên đại hội" trọng yếu, tử đệ trong gia tộc đều phải dậy sớm hơn dĩ vãng.

Dương Phàm đứng dậy, khẽ thở dài một hơi, lẩm bẩm:

- Cái gì phải đến cuối cùng cũng đến

Hắn thật muốn nhìn một chút, vào thời điểm mình xuống dốc nhất còn có bao nhiêu người có thể thiết tình đối xử với mình.

Dương Phàm vừa mới đứng dậy, ngoài viện truyền đến một giọng nói mềm mại êm tai:

- Dương đại ca, ta là Dương Mạn. Có thể vào được không?

- Cửa không chốt. Vào đi. Dương Phàm thản nhiên nói.

- Thật tốt quá. Dương đại ca huynh còn chưa xuất phát, không bằng chúng ta cùng nhau

Dương Mạn mặc trang phục kiều diễm như hoa, đột nhiên giật mình sững sờ nhìn Dương Phàm một đầu tóc trắng, mặt trắng bệch ở đối diện.

- A!

Dương Mạn che miệng kinh hô một tiếng, mặt hoa biến sắc.

- Dương đại caHuynh, huynh bị làm sao? Tóc huynh như thế nào bạc trắng.

Dương Mạn run giọng nói, ánh mắt trốn tránh nhìn Dương Phàm phát hiện một sự thật kinh người.

- Sư muội! Xảy ra chuyện gì thế?

Đúng lúc này, Dương Quang mặc cẩm bào màu tím đi vào viện, ánh mắt dừng trên người Dương Phàm không khỏi ngẩn ra.

- Tóc của sư đệ

Dương Quang đầu tiên ngẩn ra, tuy nhiên khi ánh mắt hắn rơi lên người Dương Phàm cũng lập tức phát hiện ra một sự thật kinh người.

- Chẳng lẽ Dương Phàm sư đệ luyện công tẩu hỏa nhập ma, mà lại cònDương Quang cũng có chút không xác định dừng lại, chờ đợi Dương Phàm trả lời.

- Đúng vậy, chính như ngươi dự đoán, ta luyện công không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma. Không chỉ vậy, ngay cả một thân tu vi của ta đều tán đi

Dương Phàm vẻ mặt bình tĩnh nói, một đầu tóc bạc trong gió sớm có vẻ thô lương như

Thế.

- Sư đệ! Ngươingươi tán công?

Dương Quang há to miệng, trên mặt không tự chủ được lộ ra một tia mừng như điên nhưng lại bị hắn thu liễm trong nháy mắt.

Trên mặt hoa của Dương Mạn lộ ra một tia không đành lòng, chột bình tĩnh lại, quay mặt không hề liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái nào nữa.

Trong lòng Dương Quang cực sáng khoái, thư thái trước nay chưa từng có, đi tới trước mặt Dương Phàm, đưa tay vỗ vai hắn, làm bộ ý tốt nói:

- Dương Phàm sư đệ, ngươi không nên nhụt chí. Với thiên phú của ngươi, cho dù tán công cũng không phải không thể nào khôi phục tu vi vốn có.

- Đa tạ ý tốt của sư huynh!

Trên mặt Dương Phàm không có một tia tuyệt vọng, thản nhiên nói.

Trong lòng hắn lại cười lạnh. Ở tu tiên giới, nếu mất đi một thân tu vi, muốn khôi phục đến cảnh giới vốn có, là khó khăn cỡ nào?

Tu tiên cùng luyện võ ở thế tục là giống nhau, một khi trôi qua tuổi tốt đẹp nhất mới đi tu luyện, đó chính là làm nhiều được ít, khó khăn dị thường.

- Dương Quang sư huynh. Chúng ta đi trước đi

Dương Mạn cười với Dương Quang, lôi kéo tay hắn, vô cùng thân thiết rời khỏi viện của Dương Phàm

Trong lòng Dương Quang mừng như điên. Không có Dương Phàm cản trở, hắn chính là đệ nhất thiên tài thực lực xứng với danh tiếng trong gia tộc. Nữ nhân bản thân thâm yêu cũng trở về trong vòng tay của mình.

Dương Phàm dùng ánh mắt trào phúng nhìn một nam một nữ rời đi, trong lòng không mất mát bao nhiêu.

Hắn đối với loại tiểu nhân đối trá như Dương Quang vốn không có hảo cảm gì. Đối với Dương Mạn cũng không có ý thích gì, hiện tại lại thấy rõ bản chất

nữ nhân này.

- Tốt, rất tốt

Dương Phàm khẽ thở ra một hơi, dùng một loại tâm tình trước nay chưa từng có đi ra khỏi viện.

Giờ này khắc này, hẳn không có mắt mát cũng không có một tia vui mừng, giống như là một người ngoài thế giới.

- Phàm ca! Phàm ca!

Hắn vừa bước ra cửa viện, liền nghe thấy một giọng nói lộ vẻ non nớt.

- Đệ đệ.

Dương Phàm cười với đệ đệ Dương Lỗi.

- Phàm ca Tóc huynh?

Dương Lỗi thấy đầu tóc đại ca bạc phơ, hoảng sợ mặt lộ vẻ lo lắng.

- Đại ca không việc gì. Dương Phàm mỉm cười.

- Còn nói không việc gì. Xem sắc mặt của huynh giống một người chết, khẳng định là luyện công xảy ra sai lầm. Không bằng đệ đệ đi xin tộc trưởng cho huynh được nghỉ.

Dương Lỗi vọt tới trước mặt đại ca, kéo hắn đi vào trong viện.

- Ha ha! Đệ đệ, dừng lại, đại ca có lời muốn nói. Dương Phàm nhẹ nhàng cười.

- Phàm ca, huynh đây là

Dương Lỗi cẩn thận quan sát đại ca, đột nhiên phát hiện một sự thật tàn khốc.

- Đúng vậy. Đại ca hiện tại là một phế nhân.

Dương Phàm đưa tay vỗ vai đệ đệ, giọng điệu bình thản dị thường.

Dương Lỗi vừa nghe không khỏi giật mình, ánh mắt nhìn phía đại ca hẳn đầy vẻ phức tạp. Có quan tâm, có thương hại, có lo lắng

Sau một lát, hai mắt Dương Lỗi đỏ lên, thấp giọng nói:

- Đại ca Không bằng huynh về nhà ở cùng mẫu thân cùng muội muội đi. "Vấn Thiên đại hội" này huynh cũng chẳng cần tham gia, tránh bị đối xử lạnh nhạt.

- Chuyển về nhà ở? Dương Phàm gật gật đầu:

- Đây là một lựa chọn không tồi. Nhưng trước đó, ta còn muốn tham gia "Vấn Thiên đại hội" một lần.

Trên thực tế, Dương Phàm có một g đỉnh kỳ quái.

Phụ thân hắn Dương Thiên mười tám năm trước mang hắn về Nam Lĩnh Dương gia, Dương Phàm chưa từng gặp qua mẹ đẻ của mình.

Sau khi phụ thân Dương Thiên trở về, không ngờ cưới một người thường làm vợ, sinh ra đệ đệ Dương Lỗi này.

Ngoài ra Dương Phàm còn có một muội muội, là Dương mẫu nhật về, tên là Dương Tuệ Tâm.

Bởi vì sợ chậm trễ huynh đệ Dương Phàm tu hành, Dương thị cùng con gái ở lại một trấn nhỏ gần Dương gia bảo.

- Phàm ca! Vì cái gì huynh còn muốn tham gia "Vấn Thiên đại hội" này chứ? Không bằng đệ đệ xin sư tôn

- Không cần, ý ta đã quyết. Nếu ta không đi tham gia "Vấn Thiên đại hội" lần này, ngược lại là một loại hành vi trốn tránh sự thật của người nhu nhược.

Đôi mắt Dương Phàm trong suốt bình lặng như nước hồ thu.

Dương Lỗi bị sự trấn định cùng dũng khí của đại ca cuốn hút. Nếu đổi lại là bất kỳ người nào, khi đối mặt sự thật tàn khốc như vậy e là đã sớm hỏng mắt.

Hắn bắt lấy tay Dương Phàm, hít sâu một hơi, vẻ mặt chân thành nói:

- Đại ca! Đệ tin tưởng sẽ có ngày huynh quật khỏi một lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Vấn Thiên đại hội.

Dương Phàm lộ ra vẻ vui mừng, mặc dù vào thời điểm mình xuống dốc nhất vẫn còn có người đối đãi với mình như trước.

Thân tình quả nhiên là cảm tình vô tư nhất, chân thành tha thiết nhất thế gian này.

Hắn cùng Dương Lỗi tuy rằng là anh em cùng cha khác mẹ nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình giữa hai người càng hơn anh em ruột bình thường.

- Được rồi, thời gian không sớm nữa, chúng ta cùng nhau đi tham gia "Vấn Thiên đại hội" thôi.

Dương Phàm về mặt bình tĩnh đi ở Dương gia bảo nào nhiệt phi phạm, Dương Lỗi sóng vai đi cùng hắn, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Vào buổi sáng, Dương Phàm một đầu tóc bạc khiến người chú ý biết bao.

Thiếu niên 18 tuổi, một đầu tóc bạc phát phơ, trong tang thương hiện rõ vẻ thê lương.

Người thường ở trong Dương gia bảo phần lớn đều nhận thức Dương Phàm. Dù sao trong toàn bộ đám tử đệ đời thứ ba, chỉ có hắn mới có thể ngự kiếm phi hành trên bầu trời.

Di vãng, mỗi lần hắn xuất hiện đều gây nên một lần chấn động.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Woaaaa

Đám người ồ lên, mọi người không kìm nổi bắt đầu thảo luận.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Đệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia, tóc hắn như thế nào đột nhiên biến bạc. Ta nhìn bộ dạng hiện tại của hắn dường như rất suy yếu. Hắn muốn đi tham gia "Vấn Thiên đại hội" sao?

- Hơn nữa là luyện công tẩu hỏa nhập ma. Ta thấy hắn hiện tại đi đường còn không ổn. Với trạng thái như vậy, hắn còn có thể tham gia "Vấn Thiên đại hội"?

- Người anh em, người cũng là tử đệ Dương gia, hắn là biết một chút nội tình chứ.

- Ồ

Tên tử đệ Dương gia kia hơi nao nao, kinh ngạc nói:

- Dương Phàm sư huynh không ngờ tán côngHánhắn thành một kẻ phé nhân!

Tán công? Phé nhân?

Kết luận này lập tức gây nên chấn động như nước sôi sôi trào.

- Tin tức lớn! Tin tức lớn! Đệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia không ngờ trở thành một kẻ phé nhân!

Lập tức tin tức Dương Phàm trở thành phé nhân giống như mọc cánh truyền ra khắp mọi góc ngách trong Dương gia bảo.

- Ha ha. Nguyên lai thành một phé nhân. Ta nói làm sao hôm nay hắn không ngự kiếm phi hành, khoe khoang trên trời cao.

Có người trào phúng, bỏ đá xuống giếng nói.

- Hix hixTa nhìn thấy đầu hân bạc trắng, rất là thê lương. Hiện tại lại mất đi pháp lực, cảm thấy được hân thật đáng thương.

Một tử đệ Dương gia thiện lương không kìm nổi chảy nước mắt.

Người chung quanh lập tức ném ánh mắt khinh bỉ về phía hân:

- Không có tiền đồ

- Hân tán công - xứng đáng! Ngày thường cao cao tại thượng, hiện tại ngã chết hân. Làm cho hân ném thử một chút tư vị người thường.

Trong đám người, tiếng châm biếm trào phúng không ngừng, nhưng vẫn có một bộ phận người trầm mặc không nói, trong lòng cảm thấy tiếc hận cùng đồng tình.

- Đám người các ngươi, đều câm miệng cho ta!

Dương Lỗi rót cục bùng nổ, vận dụng pháp lực cao giọng quát lớn một tiếng.

Lập tức, toàn trường tĩnh lặng. Đám người thường đều bị thanh thế của hân chấn nhiếp.

Dương Lỗi là người tu tiên có tu vi Luyện Khí Hậu Kỳ, ở trong đám tử đệ đời thứ ba coi như không tồi. Dĩ vãng, trừ bỏ đại ca Dương Phàm cùng Dương Quang Luyện Khí Đại Viên Mãn kia rag thì trong số tử đệ gia tộc đời thứ ba hiếm có người có thể chống lại hân.

- Ha ha haDương Lỗi sư đệ. Từ rất xa nghe thấy thanh âm của ngươi, là chuyện gì làm ngươi tức giận như thế?

Đúng lúc này, từ cách đó không xa một tu sĩ mập mạp tướng mạo đáng khinh đi tới. Người này chừng 30 tuổi, bụng phì ra, má phình tai to, một đôi mắt ti hí lúc mỉm cười gần như híp lại thành một đường.

- Lý mập mạp?

Dương Lỗi nao nao, chột cả giận nói:

- Ngươi cút xa ta một chút!

Lý mập mạp tên đầy đủ là Lý Phúc Quý, là cháu ngoại của lão tổ Dương gia.

Kẻ này lỗ mãng háo sắc, bình thường toàn đạo chơi nơi phong nguyệt, kéo bè một đám bằng hữu rượu thịt. Ở Nam Linh Dương gia thường xuyên làm ra một số chuyện thương thiên hại lý, ý mạnh hiếp yếu. Lâu dần, người thường trong Dương gia bảo cùng một số tử đệ gia tộc đối với hân kính mà tránh xa, có một số người thậm chí hận hân thấu xương.

Ngay cả gia chủ Dương Hồng đối với hân cũng không thích.

Nhưng Lý mập mạp lại được lão tổ Dương gia kia yêu thương, cưng chiều có thừa.

Bởi vì gia chủ Dương Hồng chỉ có độc một con gái Dương Mạn, không có con trai cho nên lão tổ Dương gia hết sức chiều cổ cháu trai mất song thân này.

Lão tổ là người thế nào, lão là đời thứ nhất của Nam Linh Dương gia hiện nay, địa vị cao cao tại thượng. Quyết định lão đưa ra, ngay cả gia chủ cũng không dám làm trái.

Cho nên, dưới sự che chở của lão tổ Dương gia, mặc dù Lý mập mạp bình thường làm một số việc thương thiên hại lý nhưng cũng không ai dám chân chính trừng trị hân. Gia chủ đối với việc này cũng mở một mắt nhắm một mắt, nhiều nhất là giáo huấn miệng một phen.

Trong dĩ vãng, chỉ có đệ nhất thiên tài Dương Phàm này trong gia tộc là mạnh tay giáo huấn Lý mập mạp một chút.

Lý mập mạp ngay cả bẩm báo cho lão tổ kia cũng không giải quyết được gì. Dù sao Dương Phàm là thiên chi kiêu tử trong gia tộc, sư tôn Liễu trưởng lão thực lực lại quá mạnh mẽ, là người nổi bật trong thế hệ thứ hai.

- Ấy da, đây không phải đệ nhất thiên tài Dương gia bảo chúng ta sao?

Trên mặt Lý mập mạp lộ ra nụ cười sáng lạn, không có ý tốt nhìn Dương Phàm, lại coi như không thấy Dương Lỗi ở bên cạnh.

Ba tháng trước, Dương Phàm mạnh tay giáo huấn Lý mập mạp này một hồi, đối với việc này hân đã sớm ghi hận trong lòng.

Hiện tại Dương Phàm mất hết pháp lực, trở thành một phế nhân, đối với Lý mập mạp mà nói là một chuyện hả lòng hả dạ cỡ nào?

Đám người thường chung quanh Dương gia bảo vừa thấy Lý mập mạp đến đây, mặt lộ vẻ sợ hãi, trong lòng đều thống hận muốn chết.

- Cảm tạ khích lệ. Dương mỗ hiện tại chỉ là một phế nhân.

Dương Phàm sắc mặt gọn sảng không sợ hãi nói, đưa tay ngăn cản đệ đệ bên cạnh tức giận muốn ra tay.

- Ha ha ha. Một khi đã vậy, ta đây liền xưng hô ngươi là "Đệ nhất phế tài Dương gia", Phàm ca thấy thế nào?

Lý mập mập lộ ra vẻ tươi cười vô lại. (bản dịch là vô hại nhưng ta nghĩ đề là vô lại thì hay hơn.)

- Ngươi muốn chết!

Dương Lỗi giãy khỏi tay Dương Phàm, tay bấm pháp quyết, linh quang lóe lên, không khí truyền đến một làn sóng nhiệt bốc hơi.

- Hô Vèo vèo vèo

Ba viên hỏa đạn từ trong tay hắn liên tiếp bắn ra, ánh lửa chói mắt làm cho đám người chạy loạn.

- A! Chạy mau!

- Không tốt. Tiên sư đánh nhau

Lý mập mập kinh hãi, không dự đoán được Dương Lỗi dám động thủ với mình, vội vàng té ra một tấm phù trận màu lam, rót pháp lực vào trong.

Phù trận màu lam kia trong khoảnh khắc hình thành một màn nước màu lam trước người hắn, mơ hồ có thể thấy được lam quang chuyển động bên trong.

- Thích thích thích

Ba viên hỏa đạn đánh lên màn nước màu lam, mặt trên tạo nên từng đợt sóng.

- Tiểu tử, còn có tên "đệ nhất phế tài Dương gia" kia, các ngươi chờ xem!

Lý mập mập nhân cơ hội chuồn mất. Nếu thật sự đánh thì hắn cũng không phải là đối thủ của Dương Lỗi.

Kẻ này bình thường không có lòng tu luyện, tuy có lão tổ Dương gia tặng cho không ít bí tịch linh đan, chẳng qua cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ. Mấy năm nay, tu vi không chút tiến thêm.

- Đại ca, chúng ta đi. Nếu ai dám lại đến làm nhục ngươi, kêu ta đem hắn đánh cho tàn phế.

Dương Lỗi trợn mắt nhìn đám người xung quanh. Dương Phàm cười nhàn nhạt:

- Một con ruồi bọ mà thôi, đệ đệ không nên vì thế mà ảnh hưởng tâm tính. Ngươi tu tiên kỳ nhất là nóng nảy không ổn định.

- Đại ca! Lý mập mập đến làm nhục ngươi như vậy, ngươi không ngờ không tức giận. Dương Lỗi thở phì phì nói.

- Bình tĩnh, bình tĩnh

Dương Phàm không hề bận tâm, nhắc chân đi về trước, phần trấn định này của hắn khiến Dương Lỗi bội phục sát đất.

Đại ca, ta coi như phục huynh! Dương Lỗi không khỏi cười khò, cùng đại ca đi trọng địa gia tộc.

Nam Linh Dương gia mỗi ba năm đều cử hành "Vấn Thiên đại hội" một lần, gia chủ trưởng bối sẽ ở ngày này kiểm tra tiến bộ tu vi đám tử đệ để đảm bảo phát triển tốt đẹp tương lai thế hệ đời sau của gia tộc.

Cũng giống như ngày trước, "Vấn Thiên đại hội" sẽ tổ chức ở trọng địa Dương gia bảo - Vấn Thiên đài.

Vấn Thiên đài là một đài đấu pháp cao ba trượng, dùng một loại đá kháng pháp màu đen tạo thành, cứng rắn dị thường.

Đài đấu pháp màu đen dài rộng hơn trăm trượng, đứng vững trên mặt đất, trông có vẻ rất nặng nề mà trang nghiêm.

Khi huynh đệ Dương Phàm tới Vấn Thiên đài, nơi này đã tụ tập rất đông tử đệ gia tộc, một đám vùng chân múa tay bộ dạng ngổ ngoe muốn thử.

"Vấn Thiên đại hội", đối với tử đệ đời thứ ba của Nam Linh Dương gia mà nói cũng là một cơ hội để thể hiện mình. Nếu biểu hiện tốt, nói không chừng có thể được trưởng bối ban thưởng.

Dương Phàm đến đây tự nhiên là gây nên một hồi chấn động.

- Ngươi anh em, các ngươi biết không? Đệ nhất thiên tài gia tộc Dương Phàm hiện tại đã trở thành một phế nhân.

- Hừ! Ta đã sớm nghe nói qua, Nam Linh Dương gia chúng ta hiện giờ sinh ra cái gọi là "đệ nhất phế tài".

Ánh mắt đám tử đệ gia tộc đều chăm chú lên người Dương Phàm, bắt đầu lên nghị luận.

Đương nhiên cũng có một bộ phận tử đệ gia tộc dùng ánh mắt đồng tình tiếc hận nhìn về Dương Phàm.

Tóm lại, từ khoảnh khắc này trở đi, đệ nhất thiên tài gia tộc trên đầu từng có vô số vòng sáng đã không còn tồn tại nữa.

Dương Phàm nắm chặt tay đệ đệ, không cho hắn phát tác, thấp giọng nói:

- Đệ đệ không nên xúc động. Nếu ngươi muốn trút giận cho đại ca thì từ nay về sau liền cố gắng tu luyện, tranh thủ vượt qua những người này.

Dương Lỗi chăm chú nhìn vào mắt đại ca, từ trong con ngươi tối đen thâm thúy hắn thấy được một vẻ thờ ơ lạnh nhạt, thấy được một loại tự tin quyết đoán, thấy được một loại cơ trí ẩn nhẫn.

Ở trong mắt đại ca, không có tuyệt vọng cùng mất mát cho dù là một tia.

Tâm thần Dương Lỗi chấn động, không ngờ nảy sinh một cảm giác vô lực. Hắn thở hít sâu một hơi nói:

- Đại ca, ta nghe huynh

Dương Phàm cười nhạt, đôi con ngươi đen thẫm lại trở nên không hề dao động.

"Thật sự là kỳ quái. Khoảnh khắc vừa rồi, đại ca không ngờ mang đến cho ta một loại cảm giác hoàn toàn nhìn không thấu."

Dương Lỗi nao nao, nhìn khuôn mặt cương nghị của Dương Phàm. Dưới mắt kích trầm trọng mắt pháp lực biến thành phé nhân mà hắn vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên như cũ.

Tiên Hồng Không Gian.

Dương Phàm ngồi xổm xuống, đưa hai tay ra chạm vào mảnh đất xanh tràn ngập sức sống vô hạn kia.

Điểm sáng tươi mát xanh biếc dọc theo cánh tay ngăn nắp trật tự tiến vào cơ thể Dương Phàm.

Sức sống cuộn cuộn không ngừng dùng một tốc độ khó tin chữa trị thân thể hắn.

- Không nghĩ tới mảnh đất xanh này không ngờ còn có hiệu quả kỳ diệu như thế! Dương Phàm than thở, nói với con chó nhỏ bên cạnh nhà tranh.

- Đó là đương nhiên. Mảnh đất xanh có thể phụ trợ chữa thương, tẩy tủy phạt cốt, thậm chí còn có thể tắm bổ linh hồn. Hiện tại ta thật chờ mong, chủ nhân sau khi tu luyện "Tiên Hồng Quyết" sẽ sinh ra kết quả thể nào?

Con chó nhỏ đáp, trong mắt hiện ra một tia tò mò.

- Đúng rồi, Trong Tiên Hồng Không Gian này, trừ ta ra còn có người khác hay không? Dương Phàm đột nhiên hỏi ra nghi hoặc của mình.

Đúng lúc này, trước Văn Thiên đài truyền đến một hồi chấn động.

- Gia chủ tới rồi! Mau nhìn!

- Các trưởng lão đều tới? Như thế nào không nhìn thấy Thủ tịch Liễu trưởng lão?

Động tĩnh khác thường bên ngoài chặt đứt liên hệ của Dương Phàm cùng Tiên Hồng Không Gian.

Chẳng qua chỉ ngắn ngủi thời gian nửa khắc, khí sắc hắn đã tốt đẹp hơn, khuôn mặt không còn trắng bệch không chút máu như trước.

Tiên Hồng Không Gian, quả thực kỳ diệu vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Kinh đô Dương gia.

Đất màu xanh trong Tiên Hồng Không Gian không ngờ còn có diệu dụng như vậy, vượt ngoài dự đoán của Dương Phàm.

Tây tùy phạt cốt tâm bồ linh hồn - Đây chính là kỳ hiệu mà loại linh đan quý báu nào đó ở tu tiên giới mới có được.

Ví dụ như tây tùy phạt cốt, muốn đạt tới hiệu quả như thế thì phải cần loại "Tây Tùy Đan" thần kỳ. Loại đan dược này có thể tăng mạnh tu vi tu sĩ bậc thấp hoặc thể chất của người thường, khiến thân thể của nhân loại yếu ớt có thể được lột xác.

Nếu có được Tây Tùy Đan trợ giúp, cho dù là một người tư chất bình thường cũng có nắm chắc rất lớn tiến vào cảnh giới tu tiên đầu tiên - Luyện Khí.

Nhưng giá trị của Tây Tùy Đan không tầm thường, luyện chế cũng không dễ, người bình thường căn bản không thể có được.

Theo Dương Phàm biết, toàn bộ Nam Lĩnh Dương gia cũng không nhất định có thể lấy ra mấy viên Tây Tùy Đan.

Nếu có thể có được rất nhiều Tây Tùy Đan, một gia tộc có thể dễ dàng tạo ra một lượng lớn người tu tiên.

Sợ với tây tùy phạt cốt, tâm bồ linh hồn càng cao cấp hơn. Theo cấp bậc tu sĩ đề cao, tác dụng của linh hồn sẽ càng ngày càng trọng yếu. Tình huống cụ thể ngay cả Dương Phàm cũng chỉ biết được sơ sơ. Dù sao hần bước lên con đường tu tiên không lâu, lúc trước vẫn còn là một tu sĩ bậc thấp.

Từ tây tùy phạt cốt cùng tâm bồ linh hồn, đất màu xanh thần bí trong Tiên Hồng Không Gian ẩn chứa lực lượng sinh mệnh, không ngờ có thể trị liệu thương thể Dương Phàm với tốc độ khủng bố.

Công năng này, Dương Phàm mới vừa tự thân cảm nhận được, chỉ trong thời gian chốc lát, thương thể trong cơ thể hần đã tốt hơn phân nửa, hoàn toàn sánh ngang nửa tháng tu dưỡng của hần.

- Tây tùy phạt cốt tâm bồ linh hồn trị liệu khôi phục

Trong lòng Dương Phàm mừng rỡ. Những công năng này chính là hiệu quả thêm vào của đất xanh thần bí.

- Đại ca! Đại ca! "Vấn Thiên đại hội" lập tức sẽ bắt đầu rồi, huynh xem gia chủ cùng các trưởng lão đều bay qua đây.

Đúng lúc này, đệ đệ Dương Lỗi vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Dương Phàm gật gù đầu, vội thu liễm tâm thần ánh mắt hướng về phía bầu trời.

Vèo vèo vèo

Trên bầu trời bảy tám người bay tới đều là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Chỉ có tu vi đạt tới Ngưng Thần Kỳ, người tu tiên mới bước đầu có được năng lực phi hành, mà lại còn phải mượn pháp khí pháp bảo.

Người cầm đầu tuổi chừng 50, dáng người khôi ngô, tướng mạo trang trọng, không giận tự uy, chân đạp một thanh loan đao màu bạc phá không mà đến, khí thế không tầm thường.

Người này đúng là gia chủ Dương gia, Dương Hồng.

- Ý?

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua bảy tám người Ngưng Thần Kỳ kia, thầm nghĩ:

"Nam Lĩnh Dương gia dường như không có nhiều tu sĩ Ngưng Thần Kỳ như vậy." Quả nhiên, trong bảy tám người kia còn có hai gương mặt xa lạ.

- Bái kiến gia chủ! Bái kiến trưởng lão!

Đám tử đệ gia tộc gần Vấn Thiên đài đều vô cùng cung kính thi lễ.

Bảy tám người do gia chủ Dương Hồng cầm đầu đều phi vào dãy mái che nắng gần Vấn Thiên đài.

- Dương công tử cùng Từ tiên sinh, hai vị khách quý mời ngồi.

Sau khi tiến vào dãy mái che, gia chủ Dương Hồng không ngờ chủ động mời hai người trong đó ngồi xuống, thái độ hết sức cung kính.

Hai người này phân biệt là một thiếu niên áo trắng mặt như ngọc, một vị nho sinh trung niên.

Thiếu niên áo trắng kia chỉ khoảng 15, 16 tuổi, lại có được tu vi Ngưng Thần Kỳ, về phần nho sinh trung niên bên cạnh hần tu vi lại sâu không lường được, đám người Dương Phàm căn bản không thể đoán ra.

- Ha ha! Dương gia chủ khách khí quá. Nam Lĩnh Dương gia cùng Kinh đô Dương gia chúng ta, ngược dòng căn nguyên chính là người một nhà.

Nhờ sinh họ Từ cười nhàn nhạt, cùng Dương công tử kia ngồi xuống, không ngờ ngồi ở giữa của khán đài mái che.

Chờ sau khi hai người này ngồi xuống, một đám trưởng lão cùng gia chủ Dương gia mới ngồi xuống.

- Hai người kia có lai lịch gì, ngay cả gia chủ đều tôn sùng bọn họ như thượng khách?

- Ta đoán bọn họ là khách quý đến từ Kinh đô Dương gia. Có một số từ đệ biết trước tin tức nói.

- Kinh đô Dương gia.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn về phía Dương công tử cùng Từ tiên sinh trong khán đài mái che, hô hấp hơi chút dồn dập.

Từ nơi của sư tôn Liễu trưởng lão biết được Kinh đô Dương gia chính là một trong số cừu gia của phụ thân hắn, mà hiện tại phụ thân hắn sinh tử không rõ, hơn phân nửa là tính mạng khó giữ.

Cho nên, khi hắn kết luận thân phận hai người này, trong lòng lập tức sinh ra một tia địch ý.

Hô

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, cố làm cho mình bình tĩnh lại, tận lực thu liễm địch ý trong lòng.

Hắn hiểu được người tu tiên có cảnh giới cao, cảm quan cực kỳ linh mãnh, mình nếu này sinh sát ý, rất có khả năng bị đối phương cảm ứng được.

- Các con cháu đệ tử Nam Lĩnh Dương gia. Hôm nay chính là "Vấn Thiên đại hội" ba năm một lần của gia tộc

Gia chủ Dương Hồng đứng dậy, giọng nói quán chú phép lực vang vọng toàn trường, khiến tất cả mọi người yên tĩnh lại.

- Tại "Vấn Thiên đại hội" hôm nay, Dương gia bảo ta may mắn đón tiếp hai vị khách quý đến từ Kinh đô Dương gia phân biệt là Thiếu chủ Kinh đô Dương gia - Dương công tử Dương Vũ. Một vị khác là trưởng lão Kinh đô Dương gia Từ tiên sinh.

Sau khi gia chủ Dương Hồng giới thiệu, khoe miệng Dương công tử kia khẽ cong lên, dùng một ánh mắt từ trên nhìn xuống đảo qua mọi người phía dưới.

Hắn phát hiện, trong đám tử đệ Dương gia bảo này không có một người nào có thể sánh vai với mình, tu vi đều dưới Ngưng Thần Kỳ.

Khuôn mặt Từ tiên sinh ôn hòa, mỉm cười với đám tử đệ Dương gia phía dưới.

- Hiện tại, ta lại công bố một tin tức. Lần này trên "Vấn Thiên đại hội", bất kỳ một tử đệ gia tộc nào nếu biểu hiện thật tốt sẽ được Từ tiên sinh và Dương công tử ưu ái, sẽ có cơ hội trực tiếp được tuyển vào Kinh đô Dương gia.

Dương Hồng cười nói.

Woaaaaa!

Toàn trường chấn động một hồi, các tu sĩ đều bắt đầu nghị luận.

Kinh đô Dương gia, đó chính là một trong bốn đại gia tộc tu tiên của Ngự Dương quốc. Nếu so với Nam Lĩnh Dương gia vậy quả thực như đom đóm so mặt trăng. Nếu có thể tiến vào thể lực tu chân như vậy, đối với tiền đồ cùng vận mệnh tuyệt đối là một cơ hội xoay chuyển lớn lao.

Nghe được tin tức này, ngay cả Dương Lỗi bên cạnh Dương Phàm đều lộ ra vài phản động tâm.

- Đây chính là một cơ hội khó được a!

Ở một bên khác, trên mặt Dương Quang cũng lộ ra vài tia hưng phấn, ánh mắt đảo qua Dương Phàm cách đó không xa, thầm nghĩ: "Hiện giờ Dương Phàm trở thành phế nhân, mất đi hòn đá chắn đường thì ta chính là người có cơ hội được lựa chọn nhất trong số tử đệ Nam Lĩnh Dương gia"

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn nhiệt huyết sôi trào.

- Dương thế thúc. Ta nghe nói Nam Lĩnh Dương gia người có một vị kỳ tài hiếm có, không quá hai mươi liền có được tu vi Ngưng Thần Kỳ, có chuyện này hay không?

Đúng lúc này, Dương Vũ kia lên tiếng. Giọng nói hắn không lớn không nhỏ nhưng lại cố ý để tất cả mọi người tại đây nghe được.

- Nay đích xác là có một người như vậy. Người này tên là Dương Phàm, năm nay mười tám tuổi, so với thiên phú của Thiếu chủ mười sáu tuổi tiến vào Ngưng Thần Kỳ thì chẳng tính là gì.

Dương Hồng hơi chút do dự nói, trong lòng cũng tiếc hận không thôi. Xem ra mình rốt cục không giữ được thiên tài Dương Phàm này.

Đêm qua hắn đã dặn dò Liễu trưởng lão làm cho Dương Phàm bất kể thế nào cũng không muốn đáp ứng tiến vào Kinh đô Dương gia.

- Haha! Như thế rất tốt!

Dương Vũ khẽ cười một tiếng, thân hình bắn lên, bay ra hạ xuống trên Vân Thiên đài nói với Dương Hồng:

- Dương thế thúc, xin người mời vị thiên tài gia tộc kia ra, cùng ta so tài một phen.

Woaaaa!

Toàn trường chấn động, lập tức chuyển thành một mảnh tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ước định ba năm

Nội Dung

Truyện Dịch /

Kiểm Hiệp Tiên Hiệp Huyền Ảo

/

Tiên Hồng Lộ /

8

Chương 8: Ước định ba năm

[Mới] - Mộng Tĩnh Phi Tiên

Toàn trường tĩnh lặng.

Dương Phàm trong lòng "thình thịch" một hồi chỉ cảm thấy ánh mắt mọi người đều chăm chú lên người mình.

Trong lòng hắn thầm nghĩ không tốt, tại thời điểm quan trọng này lại bị thiếu chủ Kinh đô Dương gia khiêu chiến.

Nếu là bình thường, vậy thì cũng thôi. Đều là Ngưng Thần Kỳ, hắn sẽ không sợ hãi cái gì. Nhưng là giờ phút này, một thân tu vi của hắn tán đi, trở thân một phế nhân, như thế nào có thể chống lại đối phương?

Dương Vũ theo ánh mắt mọi người toàn trường nhìn lên mặt Dương Phàm không khỏi ngẩn ra.

Thiếu niên mười tám tuổi, một đầu tóc bạc bay trong gió, ở trong đám người nhìn mà thấy kinh người.

Cho dù là Dương Vũ nhìn thấy thiếu niên này lần đầu tiên, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một tia thê lương.

Càng làm cho hắn khiếp sợ chính là, cái gọi là đệ nhất thiên tài Nam Lĩnh Dương gia này dĩ nhiên là một phế nhân.

- Phàm nhi! Người đã xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này, ánh mắt đám người gia chủ Dương Hồng cũng rơi vào trên người Dương Phàm, vẻ mặt đều kinh ngạc.

Dương Phàm hơi thi lễ với gia chủ, về mặt bình tĩnh nói:

- Đệ tử tối hôm qua tu luyện, tẩu hỏa nhập ma, một đêm tán công. Hiện tại đã trở thành một phế nhân.

Nghe vậy, năm sáu tên trưởng bối đời thứ hai của Nam Lĩnh Dương gia sắc mặt kinh biến.

Đây chính là thiên tài Nam Lĩnh Dương gia dốc lòng đào tạo, là trụ cột tương lai của Dương gia bảo, hiện tại lại trở thành một phế nhân.

Tâm huyết nhiều năm, tài bồi nhiều năm, mười mấy năm chờ mong đều trở thành công dã tràng!

Trên mặt gia chủ Dương Hồng lộ ra vẻ thương tiếc, không đành lòng liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái.

- Hắn chính là con của Dương Thiên? Từ tiên sinh mặt không thay đổi nói.

- Đúng. Hắn chính là con trai của Dương Thiên năm xưa. So với Dương Thiên khi đó, đứa con này của hắn thiên phú còn tốt hơn, tuổi mới mười tám liền tiến vào Ngưng Thần Kỳ. Đáng tiếc, một thiên tài như vậy lại tẩu hỏa nhập ma, trở thành một phế nhân.

Loại tình cảm thương tiếc trong mắt Dương Hồng là chân thật, tha thiết. Dù sao thiên tài Dương Phàm này là đời thứ hai bọn họ cộng đồng chờ mong cùng tài bồi.

- Người chính là đệ nhất thiên tài Nam Lĩnh Dương gia?

Dương Vũ đứng trên Vân Thiên đài về mặt kinh ngạc nhìn thiếu niên đầu bạc kia.

- Ha ha ha! Cái gì mà đệ nhất thiên tài! Hắn hiện tại là đệ nhất phế tài Dương gia bảo. Dương Thiếu chủ, người nếu muốn tìm người tỷ thí, vẫn là đổi một đối tượng đi.

Giọng trào phúng chói tai của Lý mập mập vang lên dưới đài lập tức gây nên một trận cười vang.

- Lý mập mập, ngươi muốn chết

Dương Lỗi tức giận, lại bị Dương Phàm ngăn cản lại.

Nhưng mà, từ ngày hôm nay, danh hiệu đệ nhất phế tài của Dương Phàm cũng là được quyết định.

- Phúc Quý, ngươi cảm miệng cho ta!

Gia chủ Dương Hồng lạnh lùng quát, đối với cháu trai này, hắn cũng rất thống hận.

- Haizzz! Nam Lĩnh Dương gia to như vậy, nhưng lại không có một người có thể tỷ thí với ta. Ta từ Kinh đô rất xa gấp rút tới đây nhưng lại phí công.

Dương Vũ về mặt ngạo nghễ đứng trên Vân Thiên đài, về mặt có chút tiếc nuối cùng hối hận.

- Hừ! Thiếu chủ Dương gia, ngươi thật sự là quá mức khinh người. Đại ca của ta vừa vận tán công, ngươi liền đứng lúc đến khiêu chiến. Vào thời điểm đại ca ta mạnh nhất, như thế nào không thấy ngươi đến khiêu chiến?

Dương Lỗi cười lạnh nói.

- Ngươi

Dương Vũ không khỏi cứng đờ.

- Bản công tử cũng là vừa tròn mười sáu, vừa lúc "Vân Thiên đại hội" của Nam Lĩnh Dương gia cho nên mới gấp tới đây.

- Ta thấy ngươi sớm có mưu đồ, muốn đến Nam Lĩnh Dương gia ta giương oai. Dương Lỗi trả lời một cách mỉa mai.

- Sự thật thẳng lưng biện. Ta tới Dương gia bảo, đệ nhất phế tài thì nhìn thấy, cái gọi là đệ nhất thiên tài kia ngay cả bóng cũng không thấy.

Dương Vũ khí thế bức người nói.

Đúng lúc này, đám tử đệ dưới đài không nhẫn được nỗi nhục này, không khỏi mắng to.

- Đê tiện!

- Vô sỉ!

- Tiểu nhân!

- Lợi dụng lúc người gặp khó khăn!

Lập tức, sắc mặt Dương Vũ xanh mét, ánh mắt lạnh lẽo ác liệt đảo qua mọi người toàn trường, rốt cục rơi vào trên người Dương Lỗi cùng Dương Phàm, cả giận nói:

- Huynh đệ các ngươi cùng tiến lên, Dương Vũ ta tùy thời phụng bồi.

- Ha ha ha Thật sự là buồn cười. Có bản lĩnh một mình ngươi đấu với tất cả chúng ta! Mọi người dưới đài lại một trận cười vang dội.

- Vũ nhi ngươi xuống đài đi. Không bằng chúng ta đổi một phương pháp điều hòa. Nếu đệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia không may ngã xuống, như vậy ngươi liền chờ hán ba năm, khiến cho Dương gia bảo lại dốc lòng bồi dưỡng ra một thiên tài. Ba năm sau, ngươi lại đến Dương gia bảo một chuyến, nếu vẫn không ai có thể địch nổi ngươi, vậy cũng là thắng quang minh lỗi lạc. Dương bảo chủ, ngươi thấy sao?

Từ tiền sinh thần bí khó lường lên tiếng.

- Đúng đúng. Lời này có lý! Nam Linh Dương gia chúng ta lúc này xảy ra một điểm ngoài ý muốn khiến công tử thất vọng. Ba năm sau, ngươi lại đến Dương gia bảo, chúng ta nhất định có thể bồi dưỡng ra một đối thủ có thể tỷ thí với công tử.

Dương Hồng cười nói hòa vào, thầm nghĩ: "trong vòng ba năm, bất kể trả giá như thế nào cũng phải bồi dưỡng ra một tử đệ Ngưng Thần Kỳ trẻ nhất trong thế hệ này!"

Nam Linh Dương gia không chịu nổi sự mất mặt này!

- Tốt tốt tốt! Từ tiên sinh nói rất đúng. Ba năm sau, ta lại đến Dương gia bảo này một chuyến.

Ánh mắt Dương Vũ dừng trên người huynh đệ Dương Phàm, cười lạnh nói:

- Đến lúc đó, hai các ngươi cùng tiến lên xem có thể xúc phạm tới ta mấy may!

- Ai sợ ai? Chúng ta chờ xem! Dương Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dương Phàm mỉm cười không nói gì, dường như ngầm đồng ý ước định này. Khúc nhạc đệm này qua đi. "Vấn Thiên đại hội" tiến hành gọn gàng ngăn nắp.

- Được rồi, "Vấn Thiên đại hội" gia tộc hiện tại chính thức tiến hành. Dựa theo quy định bao năm qua, người biểu hiện tốt nhất lần trước lên đài.

Nói chuyện là Nhị đệ của gia chủ - Dương Cương.

Dương Cương bộ dạng chừng 40 tuổi, Tu vi Ngưng Thần Trung Kỳ.

- Đầu tiên, chúng ta mời biểu hiện tốt nhất lần trước - Dương Dương Quang lên triển lãm pháp lực.

Dương Cương vừa dừng một chút, cuối cùng đem "Dương Phàm" sửa thành "Dương Quang".

Mọi người toàn trường nao nao, đều đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm, muốn nhìn bộ dạng mất mát của hắn.

Nhưng Dương Phàm mặt đầy vẻ tươi cười, không có một tia mất mát, càng không có một tia tuyệt vọng.

Đúng lúc này, bên tai Dương Phàm đột nhiên truyền đến một giọng nói uy nghiêm:

- Ngươi còn ở đây làm gì? Mất mặt xấu hổ! Còn không mau rút đi! Dương Phàm vừa nghe, thân hình liền cứng đờ, đưa ánh mắt về phía gia chủ Dương Hồng. Nguyên lai, gia chủ Dương Hồng vừa rồi dùng thần thức truyền âm kêu hắn rút đi. "Thật không nghĩ tới a"

Dương Phàm cười xin lỗi hướng về gia chủ, sau đó xoay người rời đi.

Trong dĩ vãng, hắn là thiên tài trong gia tộc, gia chủ Dương Hồng đối với hắn quan tâm yêu thích có thừa, còn thường xuyên chỉ đạo hắn về mặt tu luyện.

Hắn đã sớm đoán trước, mình sẽ bị gia tộc lạnh nhạt nhưng không ngờ tới gia chủ lại trực tiếp kêu mình "rút".

- Đại ca Huynh làm sao đột nhiên bỏ đi?

Dương Lỗi không rõ gia chủ dùng thần thức truyền âm cho nên hắn cũng không nghe thấy.

- Đệ đệ. Ngươi ở lại chỗ này quan sát. Một phé nhân như ta thế nào tham gia "Vấn Thiên đại hội". Ta hiện tại có chút tưởng nhớ mẫu thân cùng muội muội, trước về nhà một chuyến.

Dương Phàm tiêu sái cười, nhẹ nhàng nhìn lướt qua gia chủ cùng đám trường lão trên

đài.

- Vậy huynh cần thận một chút

Dương Lỗi nhìn bóng lưng đại ca rời đi, một đầu tóc bạc theo gió phát phơ, nhìn cô đơn như vậy.

Trong lòng hắn đau xót, một giọt nước mắt rơi xuống.

Nhưng mà, hắn lại không biết. Thiên tài ngã xuống, chỉ là một bắt đầu mới

Tiên Hồng Lộ - Chương #8

Trước Sau

Chương 8/810

Copyright © 2013 .

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bạch Ngọc Nhân Sâm.

Bóng người tang thương thê lương kia, một đầu tóc bạc theo gió phát phơ, đã từng là đệ nhất thiên tài gia tộc chậm rãi rời khỏi "Vấn Thiên đại hội".

Trên đài xem cuộc chiến, gia chủ Dương Hồng nhìn bóng lưng Dương Phàm rời đi, trái tim trong ngực không khỏi khẽ nhảy.

Trước khi Dương Phàm rời đi, nụ cười xin lỗi hướng về gia chủ khiến cho trong lòng hắn sinh ra một cảm giác không thể nói rõ.

Dương Hồng là gia chủ Dương gia, là một người cực kỳ coi trọng lợi ích.

Nếu Dương Phàm trở thành phế nhân, đối với gia tộc đã không còn một chút giá trị lợi dụng nào thì ở tại chỗ này ngược lại dọa người xấu hổ, như vậy liền không cần phải ở nơi này nữa.

Dương Phàm rời đi, tất nhiên khiến cho rất nhiều người chú ý.

Mà ngay cả Dương Quang vừa mới lên đài cũng không kìm nổi liếc mắt nhìn theo, trong lòng cảm xúc mênh mông: "Từ hôm nay trở đi, ta chính là đệ nhất nhân trong đám trẻ tuổi gia tộc. Ai cũng không ngăn cản được bước chân ta"

Ở một góc nào đó trong đám người, Dương Mạn một thân trang phục kiều diễm như hoa, trong đôi mắt sáng lóe lên một tia thương hại, chợt bị tình cảm lạnh nhạt thay thế: "Đáng tiếc Đệ nhất thiên tài trong gia tộc. Nếu không phải xảy ra bất ngờ lần này, phụ thân rất có khả năng sẽ đem ta gả cho hắn"

Lý mập mập thấy Dương Phàm rời đi, trông mắt đảo quanh hiện lên một tia sáng âm độc.

Chỉ thấy hắn lên lấy một con hạc giấy từ trong túi trữ vật ra, trong tay bắn ra vài đạo linh quang, thấp giọng thì thào vài câu với hạc giấy.

Cuối cùng, hắn cong tay bắn ra, con hạc giấy này hóa thành một luồng sáng xanh nhìn không bắt mắt bay về phía chân trời, biến mất không thấy.

Dương Phàm rời khỏi trọng địa gia tộc, lại về tới Dương gia bảo ồn ào huyền ảo.

Ở trong này, các loại tiếng mua bán ầm ĩ trên chợ truyền vào trong tai Dương Phàm.

Dương gia bảo cũng không phải thuần túy là nơi của tiên gia, nơi này có rất nhiều người thường ở lại, bọn họ phụ thuộc vào Nam Linh Dương gia.

- Bánh bao Trương lão tam, vừa lớn vừa thơm, một văn tiền ba cái!

- Bánh rán Trần Khê vừa ra lò, thơm ngon giòn ngọt, mua ba tặng một! (tính tiền bốn: D, chém phát.)

- Rượu gạo Vương lão cát, tên hiệu trăm năm, vị thuần ngon miệng

"Đây là thể giới người thường, bọn họ nhìn như tự do tự tại, kỳ thực chịu đủ khi dễ, chịu đựng sinh lão bệnh tử. Ngay cả vương phi hầu tướng, cũng khó tránh khỏi cái chết, khó thấy được ảo diệu tiên đạo."

Dương Phàm chăm chú nhìn chợ Dương gia bảo náo nhiệt phi phàm, trong lòng là một mảnh yên lặng.

Khi hắn tiếp xúc tiên đạo, thấy được hy vọng trường sinh bất tử, liền rốt cục khó có thể trở lại cuộc sống của con kiến ngưỡng mộ người khác này nữa.

Đứng ở tại chỗ, tâm thần Dương Phàm lại chìm vào Tiên Hồng Không Gian.

Ngồi xổm xuống, hắn đặt lòng bàn tay sát lên mặt đất xanh, điểm sáng màu lục cuộn cuộn không ngừng tràn vào trong cơ thể hắn, dùng một tốc độ khó tin khôi phục thương thể của hắn, bổ sung cơ năng sinh mạng của hắn.

Thậm chí, điểm sáng màu lục này còn tiến vào trong đầu hắn để tắm bổ linh hồn!

Sau thời gian nửa chén trà nhỏ, Dương Phàm thần thanh khí爽 (thần trí thanh tỉnh, tâm tình sáng khoái), gân mạch đứt gãy trong cơ thể cùng với lực phủ ngũ tạng bị tổn thương toàn bộ khôi phục nguyên trạng.

- Này quá thực quá thần kỳ. Hiệu quả chữa thương của đất màu xanh so với cái gọi là linh đan diệu dược không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, trên mặt có thêm vài tia huyết sắc, tóc màu trắng cũng pha thêm một ít màu hồng táp.

Chỉ ngắn ngủi thời gian nửa chén trà nhỏ, Dương Phàm liền khôi phục thân thể cường tráng mà tu sĩ Ngưng Thần Kỳ mới có, hiện tại khác biệt duy nhất chính là pháp lực mất hết, nguyên thần cũng không cường đại như lúc trước, nhưng cường đại hơn người thường vài lần.

"Với trạng thái hiện tại của ta, cho dù không mượn Tiên Hồng Không Gian cũng có thể trong bốn, năm năm khôi phục tu vi vốn có".

Trong lòng Dương Phàm kích động vô cùng, hai tay khẽ run nhè nhẹ.

Đất màu xanh dễ dàng chữa trị sinh cơ cũng sức sống của hắn, cũng tắm bổ linh hồn khiến cho hắn không hề bị hạn chế bởi tuổi tác, có được tiềm lực có thể so với thiếu niên 11, 12 tuổi

"Thật tốt quá, hiện tại ta trở về nhà tu luyện bộ "Tiên Hồng Quyết" kia".

Dương Phàm thu hồi tâm thần, trước tiên đi về phía tiểu viện của mình ở Dương gia bảo.

Tuy nhiên, khi đi được nửa đường, hắn đột nhiên cảm thấy một tia dị thường.

Hắn lập tức nghiêng người, khước mắt lướt qua phía sau ánh mắt lại rơi xuống một quầy hàng trước mặt.

- Nhân sâm này bán như thế nào Dương Phàm giả vờ hỏi thăm.

- Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị hắn nhìn thấy!

Ở trước cửa một cửa hàng, ba bọn nam tử sắc mặt không tốt ngồi xổm xuống, xuyên qua dòng người như nước chảy nhìn chăm chăm Dương Phàm đang hỏi mua đồ cách đó không xa.

- Sợ cái gì? Tiểu tử này mất hết pháp lực, ngay cả một phạm nhân bình thường cũng không bằng

- Chúng ta chờ một chút. Tới nơi nào không có ai mới hung hăng chinh hắn một phen. Một trung niên râu cá trể cầm đầu nói.

- Vâng, bát thúc! Có người tu tiên như ngài, chúng ta tuyệt đối không sợ sai sót.

- Ha ha! Dương công tử, đây vốn là một gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm, giá trị xa xỉ. Chỉ tiếc, vật này bị vài người thường tìm được, bảo quản không tốt làm cho mất đi đại bộ phận sinh cơ. Trừ khi có thể gặp được Luyện Đan Sư cao tay, mới có thể làm nó chết mà sống lại.

Chủ nhân quầy hàng kia dĩ nhiên là một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ. Hắn giao dịch ở chợ Dương gia bảo, hiển nhiên nhận thức Dương Phàm đã từng là thiên tài này.

Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm, đây chính là thiên tài địa bảo!

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, hỏi:

- Gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này bán như thế nào?

- Dương công tử, tại hạ tự giới thiệu một chút. Tại hạ là Lâm Chung, là một tán tu. Công tử mặc dù mất đi toàn thân pháp lực, nhưng có thể trấn định vinh nhục không sợ hãi như vậy, khiến tán tu như ta bội phục.

- Nếu công tử thích, gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này ta tặng cho người cũng không sao. Lâm Chung nhiệt tình nói.

Dương Phàm như có suy nghĩ nhìn Lâm Chung một cái, nói:

- Vậy được rồi! Nếu Lâm huynh đệ khách khí như vậy, gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này, ta nhận!

Tán tu ở Tu Tiên Giới, bình thường không môn không phái, thậm chí có một số ít ngay cả sư thừa cũng không có. Bằng vào một hai bản công pháp cũ nát không trọn vẹn, vô cũng gian khổ tìm hiểu tiên đạo.

Đối với tán tu bậc thấp mà nói, bọn họ khuyết thiếu nhất chính là con đường tu tiên. Công pháp ngọc giản, pháp khí pháp bảo, kinh nghiệm tâm đắc tu luyện đều là những thứ bọn họ thiếu thốn.

Lâm Chung khẳng khái như vậy tặng gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này cho Dương Phàm, khẳng định là có dụng ý.

- Hôm nào, Lâm huynh đệ có thể đến nhà ta làm khách, không phải là nơi ở của ta ở Dương gia bảo mà là nhà ta ở Vụ Liễu trấn.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Đa tạ công tử. Đa tạ công tử!

Lâm Chung cũng là người thông minh, liên tục nói lời cảm ơn. Dương Phàm tuy rằng mất một thân pháp lực nhưng hần dù sao cũng từng là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, nắm giữ tri thức tu tiên cùng thần thông pháp môn khẳng định so với hần phong phú gấp mười, gấp trăm lần.

Sau khi tạm biệt Lâm Chung, Dương Phàm lại xoay người, đưa lưng về phía mấy người theo dõi kia.

Đột nhiên chạy tới một góc bí mật, ánh mắt hần xoay chuyển, cắn vỡ ngón tay, bắn ra một tia máu.

- Mở!

Hần đưa ngón tay dính máu tươi chỉ lên túi trữ vật đeo bên hông.

Túi trữ vật mở rag, Dương Phàm luột từ trong túi lấy ra một xấp phù triện, giấu ở túi tiền.

Làm xong mọi thứ, Dương Phàm thở nhẹ một hơi.

Mất hết pháp lực, hần cần phải dùng máu tươi của mình để dẫn, miễn cưỡng mở ra túi trữ vật, lấy ra mười mấy tấm phù triện.

Túi trữ vật này dù sao làm bạn với hần nhiều năm như vậy, hơn nữa lúc trước hần là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, máu tươi trong cơ thể ắt chứa một tia linh tính.

Thông qua phương pháp này, ngay cả là mất hết pháp lực, dưới tình huống hiểu rõ nguyên lý pháp thuật, hần cũng có thể miễn cưỡng khởi động một số pháp thuật chỉ cần ít pháp lực có thể thi triển.

- Ở bên kia, mau nhìn!

Trung niên râu cá tre kinh hô một tiếng, mang theo ba tên du côn tiếp tục đuổi theo.

Vừa rồi trong nháy mắt Dương Phàm biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ khiến cho bát thúc luống cuống một chóp mắt.

"Đây chính là việc quan hệ tới mười khối linh thạch cũng một ngàn lượng bạc, nhất định không thể cho "dê béo" này lẩn mất".

Dương Phàm đi đến nửa đường, tâm thần lại chìm vào Tiên Hồng Không Gian.

Đứng trên mảnh đất xanh, Dương Phàm nhìn con chó nhỏ cách đó không xa hỏi:

- Vật phẩm trong không gian sự thật của ta, như thế nào lấy vào nơi đây?

Con chó nhỏ nói:

- Ý niệm ngài khẽ động là có thể.

- Đơn giản như thế?

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, Bạch Ngọc Nhân Sâm trong tay tiến vào Tiên Hồng Không Gian, nằm trong tay hần.

- Ồ? Gốc nhân sâm trong tay ngài xem ra lập tức muốn chết. Đưa nó trồng trên mảnh đất xanh, không quá nửa ngày có thể khôi phục.

Con chó nhỏ nhìn nhân sâm trong tay Dương Phàm, thỉnh thoảng thốt ra một câu.

- Ha ha! Ta sớm đoán vậy mới mua nó về. Không nghĩ tới mảnh đất xanh thực sự có hiệu quả này.

Dương Phàm vui tươi hơn hớn nói.

- Ta đi giúp ngài lấy công cụ từ kho hàng

Dứt lời, con chó nhỏ tiến vào nhà tranh sau lưng, từ bên trong lấy ra một cái xẻng nhỏ, chạy tới gần đưa vào trong tay Dương Phàm.

Dương Phàm hiểu ý nó, dùng cái xẻng lật cỏ trên mảnh đất xanh, đào một hố đất nhỏ, vùi lấp một nửa gốc nhân sâm vào.

Thoáng chốc, từng tia nhỏ màu lục từ trong đất xanh kéo dài ra, tràn vào trong Bạch Ngọc Nhân Sâm.

Bạch Ngọc Nhân Sâm dùng tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, từ bộ dạng ẻo oải không phản chấn vốn có dần dần khôi phục sức sống.

- Thật tốt quá. Chỉ bằng vào gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm này là có thể bán được vài trăm linh thạch ở chợ giao dịch.

Dương Phàm cảm thấy mừng rỡ.

Vài trăm linh thạch, đó chính là một con số giá trị không nhỏ. Chậm rãi, Dương Phàm về tới biệt viện của mình, cố ý không cài cửa.

- Nhanh lên, cùng tiến vào

Râu cá trê chỉ huy ba tên du côn nhanh chóng vọt vào biệt viện. Nhưng sau khi tiến vào biệt viện, bọn họ đột nhiên phát hiện không thấy bóng dáng Dương Phàm!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đóng cửa đánh chó.

Ồ? Người đâu rồi?

Bát thúc mang theo vài tên du côn đi vào biệt viện nhưng không nhìn thấy bóng dáng Dương Phàm.

Có thể nói Dương Phàm chân trước đi vào, bọn họ lập tức đi theo, không có khả năng không thấy một bóng người.

- Tìm cho ta!

Trong mắt Bát thúc lóe hàn quang, kêu ba tên du côn tiến vào biệt viện tìm kiếm.

Nếu đời lại bình thường, cho bọn hán mượn trăm lá gan cũng không dám làm càn như thế.

Nhưng hôm nay là ngày đặc thù "Vấn Thiên đại hội", đại đa số tử đệ trong gia tộc đều đi tham gia "Vấn Thiên đại hội". Càng quan trọng là, đã từng đệ nhất thiên tài này mất hết pháp lực, trở thành một phế nhân mới khiến bọn họ không chút cổ kị nào.

- A!

Trong biệt viện đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai, hai nha hoàn chừng 15,16 tuổi nhìn thấy mấy tên du côn như hung thần ác sát lập tức hoảng sợ mặt hoa biến sắc.

Hai nha hoàn này bình thường phụ trách cuộc sống hàng ngày của Dương Phàm. Trong gia tộc, tử đệ có thể hưởng thụ đãi ngộ như thế tuyệt đối không quá năm người.

- Hắc hắc tiểu cô nương bộ dạng không tồi a!

Ba tên du côn này lập tức nổi sắc tâm, áp bức về phía hai nha hoàn nhan sắc bình thường này.

Là du côn, cuộc sống của bọn họ cũng không nở mặt nở mày như bề ngoài, thường xuyên một bữa no một bữa đói. Dương gia bảo coi như một nơi có chút pháp quy, bọn họ bình thường nhiều nhất chỉ đùa giỡn một ít đàn bà con gái.

Hiện giờ nhìn thấy hai nha hoàn diện mạo trung bình, tự nhiên con khát khó nhịn.

- Mấy người các ngươi, nhanh đi làm việc chính cho ta. Con mẹ nó, tám đời chưa đựng đến nữ nhân à

Bát thúc kia nổi giận nói.

- Vâng, vâng, Bát thúc!

Ba tên du côn vội vàng đồng ý, bắt đầu cẩn thận kiểm tra biệt viện.

- Hai nha hoàn các ngươi, thành thật khai báo cho ta. Có gặp qua chủ nhân các ngươi hay không?

Bát thúc lạnh lùng nhìn chằm chằm hai nha hoàn bị dọa sợ run rẩy này.

- Đại đại nhân. Chúng ta chưa từng thấy chủ nhân quay về. Một nha hoàn run giọng nói.

- Hừ! Nếu không nói nơi ẩn thân chủ nhân các ngươi, ta liền giao các ngươi cho ba tên sắc quỷ đói khát khó nhịn này. Đến lúc đó hậu quả thế nào, các ngươi có thể tưởng tượng

Bát thúc sắc mặt âm trầm, giọng uy hiếp.

- Cầu đại nhân bỏ qua cho chúng ta

- Chúng ta thật sự không thấy chủ nhân trở về người đi tham gia "Vấn Thiên đại hội" rồi!

Hai nha hoàn bị dọa sợ phát khóc.

Bát thúc không khỏi mặt lộ vẻ suy tư.

- Bát thúc! Chúng ta đã tìm khắp nơi nhưng không có bất kỳ manh mối gì. Tuy nhiên, chúng ta ở trong phòng, lại tìm được một ít vật phẩm đáng tiền.

Sau một lát, ba tên du côn tiến lại báo cáo, trong tay cầm một ít đồ cổ tranh chữ, bình ngọc bộ sách bộ dạng thangka lợi trở về.

- Mấy tên các ngươi! Bát thúc mặt xanh mét:

- Ta cho các ngươi đến tìm người chứ không phải tới lấy đồ vật. Tính chết không đổi!

Ầm!

Ba tên du côn vẻ mặt ủy khuất, đem đồ vật trên tay ném xuống đất.

- Ta dám kết luận, Dương Phàm vẫn còn trốn trong viện này! Ánh mắt Bát thúc bắt đầu tìm tòi các góc trong viện.

- Chẳng lẽ

Bát thúc đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, chợt lạnh bầm:

- Không có khả năng pháp lực hấn mất hết, theo lý thuyết thì không thể thi triển pháp thuật.

Nghĩ đến đây, Bát thúc đột nhiên đứng yên tại chỗ ngưng thần hút khí, hai tay lần lượt giao nhau đánh ra mấy đạo bí quyết, trên người sinh ra một cỗ dao động linh khí.

Đột nhiên, hai tròng mắt Bát thúc có thêm một chút linh quang.

Đây là pháp thuật tu sĩ bậc thấp thường dùng - Linh Nhân Thuật!

Thông qua Linh Nhân Thuật, tu sĩ có thể nhìn thấy một số sự vật mắt thường không nhìn thấy, tỷ như quý vật, hồn phách.

Đồng thời, Linh Nhân Thuật còn có hiệu quả phá ấn thân nhất định.

- Haizzz các ngươi đây là tự mình chuốc lấy cực khổ. Đúng lúc này, cửa biệt viện truyền đến một giọng nam tử.

Thân hình Dương Phàm hiện ra, hần thở dài một tiếng, sau đó đóng cửa viện lại.

- Két! Cửa viện đóng lại.

- Chủ nhân!

Hai nha hoàn vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng nói.

- Người người quả nhiên ở trong này!

Bát thúc mặt lộ vẻ kinh ngạc, thấy Dương Phàm đóng cửa lại trong lòng đột nhiên có chút không ổn.

- Ba người các người, xông lên, đánh hắn cho ta! Bát thúc cao giọng quát.

- Lên!

Ba tên du côn tới gần Dương Phàm.

- Ha ha! Ba tên phàm phu tục tử các người, dám động thủ với ta? Dương Phàm đứng trước cửa, bình tĩnh tự nhiên nói.

- A!

Ba tên du côn này khiếp sợ uy danh Dương Phàm ngày thường, lập tức dừng bước, bộ dạng do dự không quyết.

- Ba người các người, sợ cái gì? Hiện tại hắn mất hết pháp lực, chính là một con hổ giấy. Lên cho ta, sau khi xong chuyện, thưởng cho mỗi người 100 lượng bạc.

Bát thúc ở phía sau quát lạnh, ánh mắt chớp lóe không ngừng, bắt đầu đánh giá Dương Phàm trấn định tự nhiên này.

- Dạ, Bát thúc!

Ba tên du côn vừa nghe 100 lượng bạc phần thưởng, lập tức tâm thần phấn chấn, giống như ăn Viagra quá liều, sợ hãi trong lòng biến mất sạch, không sợ sống chết ép tới Dương Phàm.

- Các người thật không sợ chết mà nghe hắn giục giã?

Dương Phàm vui vẻ, trong mắt lóe tinh quang, chậm rãi nâng một bàn tay lên, một cỗ khí thế áp bách mơ hồ truyền ra.

- A!

Ba tên du côn này kinh hô một tiếng, vọt tới nơi cách Dương Phàm nửa thước thân thể liền cứng lại, không dám động thủ.

Bởi vì Dương Phàm vào giờ phút này, trên người có một cỗ khí phách cao thủ.

Tuy rằng mất hết pháp lực, nhưng dưới sự trợ giúp của mảnh đất màu xanh trong Tiên Hồng Không Gian, hắn có được thân thể cường đại của tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, so với người thường thì mạnh hơn một khoảng lớn.

- Ba người các người chẳng có tác dụng! Bát thúc thiếu chút nữa tức giận học máu.

- Ầm!

Đột nhiên, một quyền Dương Phàm đánh ra đánh bay một tên du côn gần nhất ra ngoài.

Lực đạo không ngờ mạnh như vậy, tên du côn kia nằm trên mặt đất hấp hối, khóe miệng trào ra một vòi máu.

Hai tên du côn khác lập tức bị dọa hồn vía lên mây, không biết làm gì.

Thịch! Thịch!

Dương Phàm lại đá ngang một cái, đá ngã hai tên du côn còn lại.

Chỉ nghe "rắc rắc" hai tiếng, chân của hai tên du côn đã bị gãy.

Trước sau thời gian không đến ba hô hấp, Dương Phàm đánh tàn phế ba tên du côn.

- Điều này sao có thể chứ?

Bát thúc mặt không giọt máu, khó tin nhìn "Đệ nhất phế tài gia tộc".

Hắn tuyệt đối không dự đoán được, sau khi tán công mà Dương Phàm còn có bản lĩnh vũ lực không tầm thường, đủ để đối phó một đám ô hợp.

- Nói cho ta biết, là ai phái các ngươi tới?

Ánh mắt Dương Phàm hùng hổ dọa người, sắc bén như đao.

- Ngươi đừng cho là ta sợ ngươi? Một phé nhân mất hết pháp lực, ta còn không coi ngươi ra gì!

Bát thúc ngoài cứng trong mềm nói, vừa nói thân thể vừa lùi lại phía sau.

- Ha ha! Ngươi một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ cũng dám ở trước mặt ta múa rìu trước cửa Lỗ Ban. Đồi bại trước kia, ta chỉ thò đầu ngón tay là có thể diệt ngươi.

Dương Phàm cười dài nói.

- Hừ! Cho dù ngươi không nói thì Dương mỗ cũng biết là ai sai sử ngươi tới.

Thân thể Dương Phàm từng chút một ép tới gần Bát thúc, tạo cho hắn áp lực lớn lao.

- Người sai sử phía sau có phải là tên ngu xuẩn Lý mập mập hay không? Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ cười quỷ dị.

- Ngươi

Bát thúc kinh hô một tiếng, sắc mặt kinh biến, hiển nhiên là bị một lời của Dương Phàm nói toạc bí mật.

- Ngươi đứng lại, tôi nữa ta phải ra tay đó!

Bát thúc đầy mặt sợ hãi, trong tay lóe linh quang, hỏa linh lực bốn phía đột nhiên trở nên sống động, dần ngưng tụ thành một viên hỏa đạn.

- Ha ha! Thi triển một cái Hỏa đạn thuật mà ngươi cũng mất nửa ngày.

Dương Phàm mặt lạnh cười trào phúng, xem ra Bát thúc này cũng chỉ là một người tu tiên gà mờ.

Trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một tấm phù triện. Dương Phàm cắn vỡ ngón tay, máu tươi bắn lên phù triện.

Đột nhiên, hắn quát khẽ một tiếng, phù triện trong tay bắn ra, ở trên bầu trời hóa thành một viên hỏa đạn, trước một bước đánh trúng Bát thúc!

- Bốp!

Trên người Bát thúc đột nhiên nổi lửa, không ngừng lăn lộn kêu la trên mặt đất. Dương Phàm mặt lạnh nhạt nhìn Bát thúc, lại từ trên người lấy ra một tấm phù triện.

- Tha mạng đại nhân tha mạng!

Ngon lửa trên người Bát thúc dập tắt một chút, thấy động tác Dương Phàm không khỏi kêu khóc lên.

- Ngươi nói, ta muốn xử trí mấy con chó săn các ngươi như thế nào đây? Dương Phàm thông dong nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Pháp thuật hàn băng.

Thân thể Bát thúc bị ngọn lửa đốt cháy đen thui bốc ra khói nhẹ, nghe được lời nói của Dương Phàm, hắn vội vàng quỳ xuống dập đầu vang dội cầu xin tha thứ:

- Đại nhân tha mạng. Tiểu nhân mắt chó không nhìn thấy Thái Sơn!

Ba tên du côn kia mặc dù bị Dương Phàm đánh cho tàn phế, chỉ còn một hơi nhưng cũng nằm trên mặt đất cầu xin.

- Công tử

Hai nha hoàn trong viện mặt hoa biến sắc, thấy Dương Phàm chế phục mấy kẻ ác ôn này, bộ dạng vẫn còn rất sợ hãi.

Dương Phàm đang chuẩn bị lên tiếng, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nam tử ôn hòa:

- Người chính là con trai của Dương Thiên? Không tồi, không tồi

Nghe tiếng, thần sắc Dương Phàm đại biến, xoay người nhìn lại mới phát hiện trong viện vô thanh vô tức có thêm một nho sinh trung niên.

Bộ dạng nho sinh trung niên này tuấn tú bất phàm, trong tay cầm chiết phiến, thần sắc ôn hòa, có thể tưởng tượng được phong lưu lỗi lạc thời trẻ tuổi của hắn.

Mặt hắn mang ý cười đang đánh giá Dương Phàm.

- Người là ai? Như thế nào biết tên cha ta? Dương Phàm hỏi theo bản năng.

Bình tĩnh nhìn lại, Dương Phàm lập tức nhận ra thân phận nho sinh trung niên này, hắn chính là Từ tiên sinh xuất hiện trên "Vấn Thiên đại hội" hôm nay.

Từ tiên sinh này cùng Thiếu chủ Kinh đô Dương gia cùng đến Dương gia bảo, thực lực sâu không lường được.

- Ha ha! Lão phu Từ Lập, người có thể gọi ta một tiếng Từ tiên sinh.

Nho sinh họ Từ hai tay chấp sau lưng, chậm rãi đi vào viện, ánh mắt thủy chung không có rời khỏi mặt Dương Phàm, khẽ thở dài:

- Quá giống

Dương Phàm nao nao, lập tức lộ ra vẻ cảnh giác, thầm nghĩ: "Người này đến từ Kinh đô Dương gia, lại biết tên cha ta. Chẳng lẽ hắn chính là một trong những kẻ thù của phụ thân?"

- Xin hỏi Từ tiên sinh, ngài tới nơi ở của ta có chuyện gì không? Dương Phàm mặt không thay đổi hỏi.

Từ tiên sinh cười nói:

- Ta đến xem con của cố nhân. Sớm tại Kinh đô Dương gia ta đã nghe nói Nam Linh Dương gia có thiên tài hiếm có Đáng tiếc, việc thế gian lại trùng hợp như thế, lúc ta tới nơi này liền diệt liền gặp bất hạnh, thiên tài ngã xuống.

- Nguyên lai Từ tiên sinh là cố nhân của cha ta, chẳng lẽ tiên sinh tới Dương gia bảo chỉ vì nhìn ta một lần?

Sắc mặt Dương Phàm dịu xuống, nhưng không buông lỏng cảnh giác trong lòng.

- Ha ha. Dương nhiên không phải.

Từ tiên sinh không trả lời ngay vấn đề của Dương Phàm, ánh mắt đảo qua Bát thúc quỳ trên mặt đất cùng với mấy tên du côn kia.

- Mấy người này ở lại đây cũng không có tác dụng. Không bằng để ta thay người giải quyết phiền toái nhỏ này.

Từ tiên sinh cười lạnh nhạt, đột nhiên xòe chiết phiến trong tay.

Chiết phiến kia vừa xòe ra, linh quang mãnh liệt phóng ra. Một cỗ linh quang uy áp cường đại phủ xuống khiến cho cả tòa biệt viện đều cảm thấy khó thở.

Tâm thần Dương Phàm chấn động, miễn cưỡng chống đỡ được cỗ linh áp này.

Xuyphụt!

Chiết phiến xòe ra, phụt ra một mảnh băng khí trong suốt màu lam.

Trong lúc nhất thời, nhiệt độ trong biệt viện hạ xuống vài phần, hai nha hoàn đứng cách đó không xa lạnh lẽo run lên.

Bá!

Băng khí màu lam tạo thành mấy đạo băng vụ xà xẹt qua bốn người kia.

Hô!

Sau khi ánh lam lóe lên, trong biệt viện có thêm bốn "băng côn hình người" bị băng sương màu lam bao phủ.

Tách! Tách!

Từ tiên sinh thu lại chiết phiến, cười tủm tỉm nhìn Dương Phàm.

"Pháp thuật người này thật đáng sợ! Chiết phiến trong tay hắn ít nhất là linh khí thượng phẩm!"

Dương Phàm hoảng sợ, trong ý cười của Từ tiên sinh, hắn cảm nhận được một cỗ sát khí mơ

hồ.

Trong pháp bảo pháp khí của Đông Thắng Đại Lục, cấp thấp nhất là "Pháp khí", cấp bậc hơi cao một chút là "Linh khí", càng cao cấp chính là "Pháp bảo"!

Bất kể là pháp khí, linh khí hay là pháp bảo đều chia làm: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Ánh mắt đảo qua bốn băng côn hình người kia, Dương Phàm hít sâu một ngụm khí lạnh. Hắn đã kết luận sinh cơ trong cơ thể bốn người kia đã hoàn toàn bị đông kết.

Bằng vào tu vi Luyện Khí Sơ Kỳ của Bát thức còn có thể chống đỡ được thời gian vài hô hấp, còn ba tên du côn kia chỉ trong nháy mắt đã bị đông lại mà chết.

Chỉ một quạt, liền kết thúc sinh mạng bốn người, nhẹ nhàng hời hợt như vậy.

Từ tiên sinh rốt cục là cường giả cảnh giới ra sao?

Dương Phàm cảm giác tu vi đối phương chỉ sợ còn trên sư tôn Liễu trưởng lão của mình. Toàn bộ Dương gia bảo, có thể chống lại chỉ có lão tổ Dương gia bế quan không ra kia.

- A!

Hai nha hoàn cách đó không xa bị sợ hãi mất hồn, trực tiếp mềm oặt ngã xuống đất.

- Pháp thuật hàn băng của Từ tiên sinh quả thật là đứng đầu trong những người văn bồi từng gặp.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, nói ra lời thật trong lòng.

Trên Đông Thắng Đại Lục này, quốc gia vô số, càng có nơi Man Hoang đầy yêu thú. Ngự Dương quốc chỉ là một nước nhỏ không nổi bật. Nam Lĩnh Dương gia lại càng chỉ là một gia tộc tu tiên bé nhỏ không đáng kể. Dương Phàm trước kia từng nghe từng gặp cũng cực kỳ có hạn.

- Hiền đệ quá khiêm tốn

Từ tiên sinh nhìn thẳng Dương Phàm, mặt không thay đổi hỏi:

- Tu vi của ta so với sư tôn ngươi, lại như thế nào?

- Này

Dương Phàm không nghĩ tới đối phương lại đề cập đến sư tôn mình. Xem ra Từ tiên sinh có thể nhận thức Liễu trưởng lão.

- Nếu luận thực lực, sư tôn ta hẳn là không bằng Từ tiên sinh. Dương Phàm thản nhiên nói.

Từ tiên sinh không phủ nhận cười cười:

- Sư tôn ngươi Liễu Vô Ngàn, vì sao trước khi "Vấn Thiên đại hội" cử hành lại rời khỏi Dương gia bảo?

- Này

Dương Phàm không biết trả lời như thế nào.

- Còn nữa. Có phải trước khi "Vấn Thiên đại hội" diễn ra, sư tôn ngươi phong ấn pháp lực của ngươi?

Trong mắt Từ tiên sinh lập tức lóe ra một luồng tinh quang, uy áp vô hình bức tới Dương Phàm.

Vù!

Thân hình chợt lóe. Từ tiên sinh trong chớp mắt đi tới trước người Dương Phàm, vươn một bàn tay khoác lên vai hắn.

Thân thể Dương Phàm cứng đờ, không thể động đậy, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng lạnh đến tận xương xâm nhập cơ thể mình.

Sau một lát, Từ tiên sinh một chương đẩy Dương Phàm ra, trong mắt hiện lên một tia khác thường.

- Quái! Xem trong cơ thể ngươi trống rỗng. Chẳng lẽ thật sự tẩu hỏa nhập ma mất hết pháp lực?

Từ tiên sinh không thể nào hiểu nổi. Hắn vốn tưởng rằng là sư tôn Liễu trưởng lão của Dương Phàm dùng kế, phong ấn pháp lực đồ đệ. Hiện tại vừa xem thì không phải như vậy.

- Ầm!

Cửa viện bị đá văng ra, một thiếu niên áo trắng vọt vào nói với Từ tiên sinh:

- Tiên sinh, người để lại cho kẻ này một mạng. Ba năm sau, ta còn muốn đến Dương gia báo một chuyến để gặp hai huynh đệ bọn họ một hồi.

Dương Phàm liếc mắt nhìn, thiếu niên áo trắng này không phải là thiếu chủ Kinh đô Dương gia Dương Vũ hoành hành không có kỵ ở Vãn Thiên đài hay sao?

Dương Vũ phá cửa mà vào, rất bá đạo, chỉ liếc mắt nhìn phẩy nhân Dương Phàm này một cái.

Từ tiên sinh cười nói:

- Dương Phàm là con của cô nhân, ta như thế nào xuống tay với hắn? Mà ngươi, như thế nào không ở lại xem "Vãn Thiên đại hội" của Nam Lĩnh Dương gia?

- Hừ! Một đám con kiến Luyện Khí Kỳ, xem chi bản mắt? Dương Vũ nói, về mặt ngao nghể.

Từ tiên sinh vẫn tươi cười như trước, không có gì ngoài ý muốn, liếc mắt nhìn Dương Phàm đối diện rồi nói:

- Ngày khác, nếu phụ thân ngươi trở lại, xin thay ta hỏi thăm hắn.

Dứt lời, Từ tiên sinh đánh mắt ra hiệu với Dương Vũ, hai người rời khỏi biệt viện.

- Phế vật. Ngươi đừng quên "Vãn Thiên đại hội" ba năm sau. Đến lúc đó, xem ta như thế nào đem hai huynh đệ các ngươi đồng loạt đánh thành phế nhân.

Trước khi đi, Dương Vũ quay đầu lại lạnh lùng liếc Dương Phàm một cái.

Dương Phàm nhún vai, đi vào biệt viện bắt đầu thu thập hành lý vật phẩm.

Từ tiên sinh cùng Dương Vũ đi tới một góc hẻo lánh của Dương gia bảo.

- Tiên sin, ngài như thế nào thay đổi chủ ý mà không xuống tay với kẻ này? Dương Vũ không kiềm được hỏi.

- Nếu kẻ này thật sự có thiên phú cũng tiềm lực lớn lao, ta nhất định sẽ phẩy bỏ pháp lực của hắn để trừ họa về sau. Nhưng vừa rồi ta đã kiểm tra, tiểu tử này quả thật mất hết pháp lực, nhưng không đến mức trở thành phế nhân. Nếu muốn khôi phục đến tu vi lúc trước, ta thấy ít nhất cần thời gian hơn mười năm.

Từ tiên sinh trầm ngâm nói.

- Ha ha. Mười năm. Dương Vũ nở nụ cười:

- Ba năm sau, ta sẽ đến Dương gia báo lại phẩy hắn lần nữa.

- Phẩy hắn một lần không phải vấn đề. Nhưng ngươi tốt nhất không nên phá hủy kế hoạch của gia chủ cùng lão tổ.

Từ tiên sinh thình lình nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Diệu dụng của kho hàng.

Từ tiên sinh cũng Dương Vũ rời đi được một lát, Dương Phàm như âm hồn xuất hiện ở cửa biệt viện, mắt nhìn phương hướng hai người rời đi, mặt lộ vẻ trầm tư.

"Xem ra Từ tiên sinh này rất có khả năng là một trong cừu gia của ta. Tuy nhiên hai người này dường như có mưu đồ gì cho nên tạm thời không hạ sát thủ với ta."

Dương Phàm khẽ thở phào một hơi. Với thực lực Từ tiên sinh cũng Dương Vũ hiện tại, muốn giết chết hắn chỉ cần động động đầu ngón tay là được.

Đương nhiên, sở dĩ Từ tiên sinh không có xuống tay với Dương Phàm, vẫn là bởi vì tu vi hắn đều tán, trở thành một kẻ phế nhân.

Nếu Dương Phàm vẫn còn là tu luyện thiên tài lúc trước, đối phương có thể nhìn không động thủ với hắn hay không vậy thì khó nói.

"Hiện tại quan trọng nhất là phải có được thực lực tự bảo vệ mình. Khi ta cũng có được đủ thực lực mới hợp thời phản kích."

Trong con người thâm thúy của Dương Phàm chứa một cỗ ẩn nhẫn cùng cơ trí mà người thường khó có thể với tới.

Có được Tiên Hồng Không Gian, lại thêm "Tiên Hồng Quyết" xưa nay chưa từng có, trong lòng Dương Phàm có một ngọn đèn sáng khiến hắn có được bình tĩnh cùng rõ ràng trước nay chưa từng có.

Dưới sự trợ giúp của đất màu xanh, Dương Phàm có thể trong thời gian ngắn hoàn toàn khôi phục sinh cơ cùng sức sống trong cơ thể, có được thể chất của tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Dưới tình huống như vậy, cho dù Dương Phàm không mượn vật bên ngoài, cũng có thể khôi phục lại tu vi vốn có trong vòng bốn, năm năm, đây đã vượt xa so với Từ tiên sinh dự đoán.

Trở lại biệt viện, Dương Phàm nói với hai nha hoàn kia:

- Hai người các người, hỗ trợ ta thu thập đồ vật một chút.

- Vâng, công tử!

Hai nha hoàn tuân mệnh, dưới sự phân phó của Dương Phàm bắt đầu sửa sang lại một ít vật phẩm có giá trị.

Dương Phàm dù sao cũng ở Dương gia bao nhiêu năm như vậy, vật phẩm trân quý không

ít.

Đương nhiên, vật phẩm tu tiên là trọng yếu nhất, hắn vẫn tùy thân mang theo. Túi trữ vật của hắn có mấy chục khối linh thạch, bốn năm kiện pháp khí, hai kiện linh khí hạ phẩm, mấy bình linh đan, một số ngọc giản, một ít tài liệu luyện khí.

Những tài nguyên này không thể so với người tu tiên trước một đời, nhưng nếu so với đám tán tu có thể nói là tư bản phong phú.

Rất nhanh, hai nha hoàn đem một ít vật phẩm trân quý yêu thích cất chứa của Dương Phàm lấy về trong viện, đóng gói gọn gàng.

- Hai người các người đã hầu hạ ta nhiều năm như vậy, hiện tại pháp lực ta mất hết, không người có thể che chở các người. Nơi này có chút bạc, hai người lấy đi chia nhau!

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi, lấy ra một túi bạc nhỏ ném cho hai nha hoàn này.

Nhìn biệt viện này, trong lòng hắn có chút phiền muộn.

- Đa tạ công tử ban thưởng!

Hai nha hoàn "phịch" một tiếng, quỳ sụp xuống đất, liên tục nói cảm ơn.

- Số ngân lượng này đủ để cho hai người các người chuộc thân. Các người có thể đi thôi, ngày sau tìm một người tốt.

Dương Phàm phát phát tay để cho hai nha hoàn này đi.

- Công tử bảo trọng.

Hai nha hoàn gạt nước mắt rời khỏi biệt viện.

Chờ hai người đi rồi, Dương Phàm biến sắc, lập tức đóng cửa biệt viện. Sau đó hắn đi vào trước đồng vật phẩm trân quý yêu thích, thò tay chạm vào. Đồng thời tâm thần hắn chìm vào Tiên Hồng Không Gian.

Bá! Bá! Bá!

Những bộ sách, đồ cổ, tranh chữ theo tay hắn chạm vào từng thứ một biến mất tại chỗ. Sau một lát, tại chỗ trống trơn, không còn một vật.

Trong Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm phân phó con chó nhỏ:

- Ngươi đem mấy thứ này cất vào trong kho hàng.

Con chó nhỏ kia về mặt ủy khuất nói:

- Mấy thứ này lớn như vậy, hơn nữa ta cũng không phải phu khuân vác.

- Vậy sao? Vậy cái xeng kia của ta ngươi làm như thế nào từ kho hàng lấy ra? Dương Phàm giờ cái xeng trong tay, mặt đầy ý cười.

Con chó nhỏ không có biện pháp, hết sức không tình nguyện chạy tới, há miệng cùng vuron tay rất nhẹ nhàng khuân vác ba vật phẩm. Miệng một cái, trên lưng hai cái.

Dương Phàm tròn mắt há hốc mồm, con chó nhỏ này cũng quá thần kỳ đi!

Trong lòng khẽ động, Dương Phàm liền hỏi:

- Ta thấy lai lịch ngươi bất phàm, ngươi tên là gì?

Con chó nhỏ vừa nghe lời ấy, có chút tự hào nói:

- Ánh mắt chủ nhân quả nhiên không tầm thường. Ta chính là thần thú mạnh nhất sinh sống trên mảnh đất trong Tiên Hồng Không Gian này. (có một mình nó thì mạnh nhất chứ gì nữa)

Thần thú mạnh nhất!

Dương Phàm vừa nghe lời ấy, trong lòng khẽ động. Con chó này dĩ nhiên là thần thú!

Ở Đòng Thăng Đại Lục, thần thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết, giống như Kỳ Lân, Thần Lo, Phượng Hoàng đều là thần thú người người đều biết.

Nhưng, biết thần thú là một chuyện, gặp qua lại là một chuyện khác.

Theo sách cổ ghi lại, tu sĩ chính mắt gặp qua thần thú, trên cơ bản vốn không thể sống mà quay về.

Cho dù là đám tu sĩ bậc cao được vạn người kính ngưỡng ở trước mặt thần thú đều không có năng lực phản kháng.

- Ngươi là thần thú còn là cường đại nhất.

Dương Phàm kích động không thôi, vội vàng hỏi:

- Đúng rồi, ngươi là loại thần thú nào trong truyền thuyết? Hạo Thiên Khuyển? Tam Đầu Thần Khuyển? Hay là Thôn Nhật Khuyển?

Dương Phàm một hơi báo ra mấy loại thần thú dạng khuyển trong truyền thuyết.

Con chó nhỏ ngẩn ra, chợt tức giận nói:

- Không nên so sánh ta với loại sinh linh thấp kém đó.

- Vậy xin hỏi danh hiệu của ngươi?

Lời nói Dương Phàm tức thì khách khí hơn. Tên này, ngay cả thần thú dạng khuyển trong truyền thuyết đều xem thường.

- Tên của ta là con chó nhỏ.

Con chó nào đó ngẩng đầu lên, về mặt tự hào nói.

- Ngươi kêu con chó nhỏ?

Trên trán Dương Phàm hiện đầy vết đen.

- Đúng vậy, không thể giả được. Toàn bộ Tiên Hồng Không Gian, có thể hưởng quang vinh đặc thù như vậy, chỉ có một mình chó nhỏ ta đây.

Con chó nhỏ không cho là nhục, ngược lại cho là quang vinh nói.

- Thôi thôi thôi một con chó ngốc, khẳng định bị ai lừa dối.

Dương Phàm không hề để ý con chó nhỏ, để nó chuyên tâm giúp mình chuyển đồ vật. Chỉ trong chớp lát, con chó nhỏ vận chuyển hết đồ vật vào kho hàng.

- Đúng rồi! Ta có thể lấy thứ gì ta muốn trong Tiên Hồng Không Gian ra trong nháy mắt hay không?

Dương Phàm đột nhiên hỏi.

- Có thể. Chủ nhân đứng ở kho hàng, chỉ cần một ý niệm trong đầu, muốn đồ vật gì, đưa tay ra động vào, đồ vật đó liền xuất hiện trong tay ngài ở hiện thực.

Con chó nhỏ đáp.

- Thần kỳ như vậy?

Dương Phàm đi vào kho hàng, thực nghiệm một chút, quả đúng như lời con chó nhỏ nói. Chính mình trong hiện thực có thể lấy ra đồ vật trong nháy mắt.

Sau khi sắp xếp lại đồ vật, Dương Phàm một thân thoải mái đi ra cửa lớn, cuối cùng liếc mắt nhìn tòa biệt viện này một hồi, trong mắt hiện ra vài tia nhớ lại.

- Gặp lại sau!

Dương Phàm thở dài trong lòng, liền dứt khoát cất bước hướng ra ngoài Dương gia bảo.

Lúc đi đến cầu treo cửa lớn Dương gia bảo, hần mơ hồ còn nghe được vài tiếng nói nhỏ của hộ vệ trông cửa.

- Nhìn thấy tên đầu bạc kia không? Hần từng là đệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia Dương Phàm. Tuy nhiên chính tại hôm nay, hắn trở thành một phế nhân.

- Nguyên lai là hắn à! Ta vừa rồi chợt nghe người đi đường nói, hiện tại hắn đã là danh phó kỳ thật đệ nhất phế vật.

- Hắn từ thiên tài biến thành phế vật, hiện tại một đầu tóc bạc., ta cảm thấy hắn thật đáng thương

Một hộ vệ có vẻ non nớt trong đám có chút không đành lòng.

- Đồ không có tiền đồ! Đó là hắn xứng đáng như vậy!

Mấy hộ vệ trông cửa khác nhất tề đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía hộ vệ trông cửa tướng mạo non nớt kia.

- Ta chỉ là đồng tình hắn, vậy cũng là sai sao? Hộ vệ trẻ tuổi vẻ mặt ủy khuất nói.

- Thôi, thôi. Trừ phi tất yếu, về sau ta tận lực không đến địa phương quý quai này.

Dương Phàm rời khỏi Dương gia bảo, nghe thấy đoạn đối thoại đó không khỏi lộ vẻ cười khổ.

Dương Phàm lắc lắc đầu, bình tĩnh dị thường rời khỏi Dương gia bảo, khóe miệng nổi lên một tia chua xót.

Đi ước chừng vài chục dặm, Dương Phàm ngừng lại. Lúc này sắc trời đã dần tối.

- Xem ra, đã không kịp về nhà. Nếu ta còn tu vi Ngưng Thần Kỳ thì tốt, ngự kiếm phi hành chỉ cần thời gian nửa nén nhang, liền có thể tới nhà.

Nghĩ đến đây, Dương Phàm liền tiến vào một mảnh rừng hiểm vắng chân người, gom một đồng cỏ khô, sau đó lại phát hiện mình không có đá đánh lửa.

Haiz!

Mất pháp lực chính là không thể làm gì.

Dương Phàm nhún vai lấy ra một tấm phù triệu màu đỏ, sau đó cắn vỡ ngón tay, máu tươi trào ra.

Phốc!

Phù triệu kia hóa thành một viên hỏa đạn đánh trúng đồng cỏ, ngọn lửa bốc lên. Dương Phàm liền tiến lại gần đồng lửa, khoanh chân mà ngồi.

Trên thực tế, lấy thể chất Ngưng Thần Kỳ của hắn, cho dù ngồi ở khu rừng ẩm ướt lạnh lẽo này cũng sẽ không sinh bệnh.

Nhưng là thiên tính nhân loại không thích hắc ám cùng cô đơn. Đốt lửa lên thì trong lòng cũng sẽ ấm áp một chút.

- Đêm dài dằng dặc, không bằng ở nơi này tu luyện "Tiên Hồng Quyết" đi.

Dương Phàm có chút cô đơn, dứt khoát nhắm mắt tu luyện, tâm thần chìm vào thức hải.

Ở sâu trong thức hải có một đoàn sáng ngọc như hư vô mờ mờ lung, nơi này bao hàm tin tức về "Tiên Hồng Quyết".

Khi tâm thần Dương Phàm cùng đoàn ánh sáng màu ngọc này dung hợp, một luồng tin tức không lồ vọt tới ý thức của hắn

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Trường sinh bất tử.

Dương Phàm ngồi xếp bằng bên đống lửa, bảo nguyên thủ nhất, tinh khí thần tập trung cao độ, giữ vững linh đài một mảnh trong sáng.

Giờ phút này, hắn đang chịu đựng dòng tin tức đến từ luồng ánh sáng ngọc, tinh thần bị trùng kích thật mạnh giống như dê sông bị nước lũ tràn về, thời khắc đều có thể sụp đổ.

Một khi không thể chịu đựng được áp lực tinh thần này, như vậy Dương Phàm rất có khả năng bị tinh thần thác loạn, kết cục đáng sợ trở thành ngu ngốc.

Cho nên, giờ phút này Dương Phàm không dám có một tia lơ lửng.

Cũng may dòng tin tức này tuy rằng rất mãnh liệt, nhưng thời gian liên tục cũng không

dài.

Sau một lát, Dương Phàm thở nhẹ ra một ngụm trọc khí, trên trán xuất hiện mấy giọt mồ hôi như hạt đậu.

"Tiên Hồng Quyết - Tàn Quyền - Luyện Khí Thiên"

Một đoạn khẩu quyết tối nghĩa khó hiểu xoay vần trong đầu Dương Phàm.

Nguyên lai, Dương Phàm chỉ chiếm được một bộ phận công pháp khẩu quyết "Tàn Quyền" trong "Tiên Hồng Quyết".

"Tàn Quyền" chia làm chín tầng, vừa lúc đối xứng chín cảnh giới lớn của Tu Tiên Giới: Luyện Khí, Ngưng Thần, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa.

Giờ phút này, tin tức cùng công pháp khẩu quyết có liên quan đến "Tàn quyền - Luyện Khí Thiên" tự nhiên vào tay, Dương Phàm cũng bắt đầu lĩnh ngộ bước đầu.

"Không hổ là công pháp nghịch thiên. Chỉ nội dung của 'Luyện Khí Thiên' tầng thứ nhất đã nhiều hơn nội dung của tất cả ngọc giản trong túi trữ vật của ta".

Dương Phàm kinh ngạc thở dài một hơi.

Lĩnh ngộ hồi lâu, trong lòng hắn liền có thêm đủ loại hiểu ra.

Đứng dậy, hắn mở to mắt nhìn bóng đêm xung quanh, cảm giác mỗi một phiến lá, tảng đá, trong mỗi một cọng cỏ đại đều ẩn chứa một cỗ khí tức vô cùng thần cận.

Hắn mở hai tay ra muốn ôm lấy đại tự nhiên này, tâm thần thậm chí xông ra hoàn cảnh bốn phía.

Tại giờ khắc này, trong vòng phạm vi mười trượng, bất kỳ gió thổi cỏ động đều không trốn khỏi lỗ tai hắn.

Thậm chí ngay cả tiếng hít thở của một con sâu ngoài mây trượng, cũng không tránh khỏi cảm quan của hắn.

Đây là một loại ý cảnh vi diệu cỡ nào, làm người ta tâm động vô cùng, mà lại tự nhiên trôi chảy đến như vậy.

Mấy hô hấp qua đi, Dương Phàm từ trong cảnh giới này tỉnh lại, chỉ thấy thần thanh khí sảng, lỗ chân lông toàn thân như tự hô hấp, trôi chảy thoát mái vô cùng.

Đứng yên trong khu rừng này, hắn có một loại ảo giác như cá gặp nước.

Tuy nhiên, khi hắn lại muốn tiến vào cảnh giới thần kỳ này thì lại cảm thấy bất lực.

Xem ra, loại cảnh giới này không thể có một tia miễn cưỡng, tự nhiên mà đến không thể cưỡng cầu.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, lại nảy sinh một tia nghi hoặc:

- Kỳ quái! Khẩu quyết này tối nghĩ thâm ảo hơn xa bất kỳ pháp thuật cùng công pháp nào ta tu luyện gấp mười, gấp trăm lần, vì sao ta lại có thể ở trong thời gian ngắn như vậy lĩnh ngộ một phần chứ?

Hắn cũng sẽ không cho rằng hết thảy là bởi vì thiên phú của mình.

Người trong nhà tự biết chi tiết của mình, tư chất cùng thiên phú của Dương Phàm ở Nam Linh Dương gia còn có thể được coi là thiên tài, nhưng nếu đặt ở trên Đông Thắng Đại Lục dọc ngang hàng tỷ dặm thì chỉ có thể thuộc loại trung bình.

Trong một bản sách cổ có ghi lại kỳ tài có một không hai, từ trong bụng mẹ bắt đầu Luyện Khí, năm tuổi Ngưng Thần, mười tuổi Trúc Cơ. (chắc là tên nào xuyên việt đây)

Đương nhiên, quái thai như vậy cũng là cực ít, cũng chỉ giới hạn nghe đồn mà thôi.

Lúc trước Dương Phàm có thể trở thành đệ nhất tại thiên tài Dương gia bảo không chỉ bởi vì thiên phú của hắn mà còn có cố gắng, cùng với sự tôn đốc lòng tài bởi không thể phân ra.

Suy tư thật lâu, Dương Phàm cũng không nghĩ thông suốt, dứt khoát không nghĩ nữa.

Tiếp tục ngồi khoanh chân, Dương Phàm cũng không nóng lòng đột phá, hắn bắt đầu tìm hiểu từng nội dung trong "Tiên Hồng Quyết - Tàn Quyền"

Dòng tin tức khổng lồ kia nằm trong một trạng thái hỗn độn, tin tức tầng thứ nhất Luyện Khí rõ ràng vô cùng, tầng thứ hai Ngưng Thần mơ hồ một chút, tầng thứ ba Trúc Cơ mờ lung không rõ, thậm chí chỉ biểu hiện một bộ phận nhỏ,

về phần Trúc Cơ trở lên chỉ là một đống hỗn độn, Dương Phàm không thăm dò được tin tức nào.

Nói cách khác, tuy rằng hắn tiếp thu nội dung dòng tin tức "Tiên Hồng Quyết - Tàn Quyền" nhưng trước mắt chỉ có thể hiểu biết nội dung ba tầng đầu.

"Dòng tin tức bên trong 'Tàn Quyền' chính là khung bố, không chỉ có bao gồm công pháp khẩu quyết từ Luyện Khí Kỳ đến Đại Thừa Kỳ, còn có một số phân loại. Bao gồm Luyện Đan Thiên, Thảo Mộc Thiên, Yêu Linh Thiên, Thánh Liệu Thiên, Bàng Môn Tả Đạo Thiên"

Dương Phàm bước đầu đọc lướt qua một số nội dung đại khái phân loại liền lập tức bị luồng tri thức phong phú này bao phủ.

Tỷ như Luyện Đan Thiên, nơi này ghi lại các phương pháp luyện chế cùng tài liệu phối chế các loại linh đan diệu dược.

Một loại linh đan nào đó trong này, không ngờ là đan dược cực kỳ trân quý trong Tu Tiên Giới.

Tỷ như Trú Nhan Đan, có thể trì hoãn rất lớn dung mạo người tu tiên lão hóa.

Người tu tiên tuy rằng tu tiên nhưng cũng không đại biểu có thể thanh xuân vĩnh trú, dung mạo vẫn sẽ già cả như cũ. Mức độ già cả cùng tiến độ tu luyện của tu sĩ có liên quan.

Nếu tiến độ tu luyện cực nhanh, hai mươi tuổi liền tiến vào Ngưng Thần Kỳ, trước năm mươi tuổi Trúc Cơ, trước trăm tuổi Kết Đan, như vậy dung mạo tu sĩ ở một đoạn thời gian tương đối dài sau này có thể giữ nguyên bộ dạng khoảng hai mươi tuổi.

Nhưng, thiên tài như vậy ở Tu Tiên Giới chiếm tỷ lệ cũng rất nhỏ, hơn nữa quá trình tu luyện thường gặp phải bình cảnh, ngay cả thiên tài cũng bởi vậy mà trì trệ không tiến. Cho nên, đại bộ phận tu sĩ Tu Tiên Giới này, dung nhan đều theo thời gian mà dần dần biến già đi.

Nam tu sĩ có lẽ không để ý, nhưng nữ tu sĩ trời sinh thích đẹp, thậm chí sẽ coi dung mạo trọng yếu như sinh mạng.

Có lẽ hiệu quả thực tế của Trú Nhan Đan đối với người tu tiên không lớn, nhưng Dương Phàm ở Luyện Đan Thiên còn thấy một loại "Duyên Thọ Đan".

Ý nghĩa như tên, Duyên Thọ Đan có thể gia tăng tuổi thọ của tu sĩ.

Đối với người tu tiên mà nói, lực hấp dẫn của nó là trí mạng.

Con đường tu tiên dài dòng, có bao nhiêu tu sĩ bởi vì tuổi thọ đến cùng, do đó hóa thành một nắm tro tàn, thê lương vô cùng.

- Duyên Thọ Đan, đây chính là linh đan gần như thất truyền của Tu Tiên Giới! Dương Phàm ngạc nhiên thán phục không thôi.

Trừ Trú Nhan Đan cùng Duyên Thọ Đan này ra, trong Luyện Đan Thiên còn có vô số linh đan kỳ diệu vô cùng, có loại Dương Phàm ngay cả nghe cũng chưa từng.

- Luyện Đan Sư, địa vị ở Tu Tiên Giới cực kỳ cao thượng.

Trong lòng Dương Phàm nảy sinh ra một ý, nhưng chỉ là chợt lóe mà qua, không làm ra quyết định.

Sau đó, hắn lại bắt đầu đọc lướt qua vài phân loại phía dưới.

Thảo Mộc Thiên, liệt kê vô số thiên tài địa bảo trong thiên địa. Có độc vật, có linh vật, kỳ hoa dị thảo vô số kể. Trong này, còn có một bộ công pháp phân biệt độc tính thảo mộc.

Yêu Linh Thiên cũng tương tự Thảo Mộc Thiên, liệt kê yêu vật thiên hạ.

Nội dung hai thiên này, Dương Phàm không có hứng thú.

Thánh Liệu Thiên phía sau, không ngờ nói về y đạo!

Nội dung bên trong Thánh Liệu Thiên không ngờ chiếm cứ một nửa các loại nội dung, Dương Phàm không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Nhớ tới Luyện Đan Thiên, Thảo Mộc Thiên, Yêu Linh Thiên phía trước, dường như là đặt nền móng cho Thánh Liệu Thiên này.

Thánh Liệu Thiên nói về dược lý trong thiên hạ, bao gồm kết cấu thân thể người, yêu thú, vật chủng. Nói đến chỗ thâm ảo, thậm chí còn đem đạo trị liệu dung nhập vào trong thiên địa đại đạo.

Trong đó, Thánh Liệu Thiên chú ý chính là yên lặng kính dâng, tinh thần vô tư bác ái thiên hạ!

Nói nhảm!

Dương Phàm không tin bộ lý luận này, bỏ qua Thánh Liệu Thiên một bên, bắt đầu xem nội dung của Bảng Môn Tả Đạo Thiên có chút thiếu.

Bảng Môn Tả Đạo Thiên, nơi này giảng về các loại thần thông pháp thuật lập tức hấp dẫn ánh mắt của Dương Phàm.

- Trời ạ! Nơi này không ngờ còn có không ít pháp thuật thất truyền của Tu Tiên Giới.

Dương Phàm lập tức hưng phấn, bắt đầu xem nội dung bên trong Bảng Môn Tả Đạo Thiên. Cái gì Tỳ Thủy Quyết, Mê Túng Bộ, Dịch Dung Thuật, Áo Ảnh Phân Thân Thuật, Thân Ngoại Hóa Thân, Thiên Lôi Quyết vô số pháp thuật thần thông, bí thuật khiến hắn hoa cả mắt.

Đương nhiên, đại bộ phận thần thông pháp thuật nơi này, với tu vi hiện tại của hắn căn bản không thể tu luyện, trừ khi có thể tiến vào Ngưng Thần Kỳ, thậm chí là Trúc Cơ Kỳ.

Trong Bảng Môn Tả Đạo Thiên có một câu nói đại cương: Bảng Môn Tả Đạo Thiên này, chỉ có thể đọc lướt qua, khó có thể thành đại đạo.

Một câu này như một chậu nước lạnh hắt lên mặt Dương Phàm.

Đây là đạo lý gì?

Tinh thần kính dâng bác ái của y đạo được tôn sùng thành thiên địa đại đạo. Pháp thuật thần thông ngược lại cho là tiểu đạo, bảng môn tả đạo.

"Tiên Hồng Quyết" đích xác rất cường đại khiến trái tim Dương Phàm đập thành thịch.

Ưu thế to lớn nhất của công pháp này, đó là thanh xuân vĩnh trú. Ưu thế thứ hai, tuổi thọ dài lâu, gần như gấp đôi tu sĩ cùng cấp.

Đặc biệt, khi Dương Phàm tiến vào loại trạng thái dung nhập môi trường xung quanh, loại cảm giác dường như có thể nắm hết thảy trong tay, làm cho người ta động lòng cỡ nào.

Đề cho Dương Phàm động lòng nhất vẫn là tiềm lực thật lớn của bộ công pháp này.

Nội dung "Tân Quyền" không ngờ bao quát chín cảnh giới từ Luyện Khí Kỳ đến Đại Thừa Kỳ.

Kéo dài qua chín đại cảnh giới!

Cái này đại biểu cho cái gì?

Nó là một bộ công pháp có thể chân chính đạt tới bờ bên kia của trường sinh bất tử. Nhưng trong lòng Dương Phàm không phục! Ngay sau đó, hắn tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đêm động phòng tới muộn.

Mang theo nghi hoặc cùng không phục, Dương Phàm một lần nữa vào Tiên Hồng Không Gian.

Lúc này, hắn lập tức xuất hiện trong kho hàng, bốn phía đặt một số vật bình thường hắn thích.

Đi ra kho hàng, đặt chân trên thổ địa màu xanh. Dương Phàm tự dung sinh ra một loại cảm xúc khó thể nói rõ.

Cả không gian là một mảnh tĩnh mịch. Trên thổ địa màu đen thẫm kia tản ra khí tức tử vong cô quạnh, vọt về phía hắn như thủy triều.

Tâm thần Dương Phàm chấn động, lần đầu tiên cảm giác mình cô độc như thế.

Mặc dù sau khi tán công, hắn ở Dương gia bảo đã bị đủ loại nhục nhã cùng trào phúng, gần như bị mọi người bài xích. Dưới tình huống như vậy, trong lòng hắn vẫn giữ nguyên được một mảnh trong sáng.

Nhưng vào giờ khắc này, hắn đứng trên mảnh đất xanh nhỏ bé, bốn phía là một vùng khí tức hoang vu chết chóc, hắn không hiểu sao lại nảy sinh ra một loại cô độc bất lực chưa từng có.

Trong mảnh đất xanh, từng dòng chảy nhỏ tràn vào thân thể hắn, trong phút chốc khiến hắn tiến vào loại trạng thái kỳ lạ lúc trước, dung nhập môi trường xung quanh dường như có thể nắm mọi thứ trong tay.

Một mảnh đất xanh lại có thể ở nơi tử vong vô biên vô hạn này giữ được một sự yên lặng cùng xanh biếc.

Nó giống như là ốc đảo trong sa mạc khô cằn kia, khiến vô số người lạc đường nhìn thấy hy vọng, không khỏi nước mắt lưng tròng, vui sướng cực kỳ.

Trong phút chốc, loại cô độc bất lực trong lòng Dương Phàm biến mất không còn hình dáng.

Nếu sinh ra là cây rừng, ta lấy tươi tốt mà quang vinh. Nếu sinh ra là cây cỏ, ta lấy um tùm mà xanh biếc.

Vào giờ khắc này, Dương Phàm hiểu ra một loại ngoan cường cùng bất khuất của sinh mạng.

Phù!

Thật lâu sau, hắn phun ra một ngụm trọc khí thật dài.

Chỉ lần ngộ đạo lần này, hắn thấy cảnh giới linh hồn của mình tăng lên một bậc. Lực lượng linh hồn không ngờ nhảy tới cảnh giới Luyện Khí Đại Viên Mãn lúc trước. Loại tốc độ này khiến Dương Phàm cảm thấy khủng bố.

Thời gian ngắn ngủi không đến chén trà nhỏ mà hắn lại đạt được mục tiêu mà người thường mất mười, hai mươi năm đều khó có thể đạt được.

Lực lượng linh hồn hắn đạt tới Luyện Khí Đại Viên Mãn, pháp lực tu vi nếu tu luyện đến Luyện Khí Đại Viên Mãn vậy chính là chuyện thuyên đến đầu cầu tự nhiên thăng, chỉ cần khổ tu trong hiện thực.

- Chúc mừng chủ nhân.

Con chó nhỏ bên cạnh nhà tranh vui vẻ nói.

Dương Phàm cúi đầu một chút mới phát hiện chỗ vô cùng ảo diệu của "Tiên Hồng Quyết", đủ xưng là kỳ công thiên cổ.

Nhưng nếu muốn xưng là nghịch thiên, Dương Phàm cảm thấy được có chút không đủ.

Công pháp này dường như lấy y đạo làm chủ, muôn vàn pháp thuật khác, vạn vật thần thông ngược lại đều thành bàn môn tả đạo.

Ghê tởm chính là, Thánh Liệu Thiên chủ đạo cái loại tinh thần "bác ái thiên hạ, vô tư kính dăng".

Điều này làm Dương Phàm khó có thể chấp nhận.

Tu Tiên Giới hiện tại, đại bộ phận tu sĩ vì lợi riêng, pháp bảo, linh đan, vì các loại ích lợi mà tranh đoạt, thậm chí không tiếc sinh mạng làm giá phải trả.

- Con chó nhỏ. "Tiên Hồng Quyết" chính là công pháp nghịch thiên theo lời người? Dương Phàm về mặt bình tĩnh hỏi.

Hắn chính là trong lòng có nghi ngờ, đều không phải không hài lòng uy năng của "Tiên Hồng Quyết".

"Tiên Hồng Quyết" là một công pháp có thể chân chính đạt tới trường sinh bất tử. Chỉ điểm này thôi thì Dương Phàm đã không còn một tia không đủ.

- Đúng vậy. Chẳng lẽ người có nghi vấn gì sao? Con chó nhỏ nói.

- Nếu ta không nhìn lầm thì bộ công pháp này lại lấy y đạo làm chủ, lấy bác ái thiên hạ, vô tư kính dăng là tư tưởng cuối cùng.

Trên mặt Dương Phàm hơi mang một tia nghi hoặc.

- "Tiên Hồng Quyết" ta cũng không tu luyện. Là công pháp nghịch thiên, nó chính là duy nhất thế gian, người tu luyện chỉ có một. Nhưng là, ta còn biết một ít tin tức có liên quan.

Trên mặt con chó nhỏ lộ vẻ nhớ lại, ấp a ấp úng nói:

- Nó thật sự không phải là công pháp y đạo gì! Chỉ là nghe nó nghe nói nó là một bộ công pháp nghịch thiên loại phi chiến đấu.

- Loại phi chiến đấu?

Dương Phàm ngẩn ngơ, lập tức không còn gì để nói:

- Loại phi chiến đấu. đó không phải công pháp phụ trợ sao?

- Vậy hạ có lẽ, đại khái có lẽ có thể là vậy! Con chó nhỏ thốt lên mấy từ.

- Tuy nhiên, người yên tâm đi. Cho dù là công pháp phụ trợ, nó cũng là nghịch thiên, ít nhất cũng có thể cho người tung hoành đồng cấp. Cái này gọi là "tồn tại tức là đạo lý". (câu này Lôi Mông nói với Phiêu Vũ Thiên Tôn trong Tinh Thần Biến thì phải)

Con chó nhỏ cười hắc hắc.

Dương Phàm trầm mặc hồi lâu, hỏi:

- Ta đây có thể đồng thời tu luyện công pháp khác không? Tỷ như một loại công pháp đại thần thông nào đó.

- Trên lý luận, hẳn là có thể! Con chó nhỏ có chút không xác định nói.

- Được rồi. Coi như ta tìm sai người.

- Dương Phàm nhún vai, coi như nhìn rộng hơn.

Bất kể công pháp chiến đấu hay là công pháp phụ trợ, chỉ cần nó có thể mang đến cho mình thực lực, mang đến cơ hội trường sinh bất tử thì đó chính là công pháp tốt nhất.

Về phần cái tư tưởng bác ái vô tư kính dăng chó má kia thì để nó đi gặp quỷ đi.

Trong Bàn Môn Tả Đạo Thiên có nhiều pháp thuật thần thông như vậy làm cho Dương Phàm rất chờ mong.

Trước khi đi, Dương Phàm nhìn thoáng qua gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm chôn ở trong đất xanh.

Giờ phút này, gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này đã khôi phục vài phần sinh cơ, điểm sáng màu xanh cuộn cuộn không ngừng lưu chuyển bên trên.

- Ừ, rất tốt! Nhân sâm này đã hoàn toàn khôi phục sức sống, không được bao lâu chính là một gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm trân quý.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Phàm ngậm vui sướng, không tốn một linh thạch liền kiếm được một thiên tài địa bảo trị giá vài trăm linh thạch.

Nhìn mảnh đất xanh, hai mắt Dương Phàm sáng lên. Đây chính là ngón tay vàng phát tài làm giàu a!

- Ô? Như thế nào ta cảm giác được diện tích đất xanh này thoáng mở rộng một chút? Dương Phàm đột nhiên khẽ "ồ" một tiếng, nhìn mảnh đất xanh dưới chân mình, chẳng lẽ là ảo giác?

Thần thức Dương Phàm cảm giác được có tăng lên một chút nhưng lại không thấy biến hóa gì.

- Cồ quái!

Dương Phàm cho là ảo giác, nghĩ rồi lại trở về kho hàng.

Sau đó, bóng hắc biến mất khỏi Tiên Hồng Không Gian. Con chó nhỏ nhìn bóng Dương Phàm rời đi, thì thào lẩm bẩm:

- Chủ nhân này của ta cùng đủ ngu ngốc rồi, ta như thế nào lại quên không thể nói hắc nói bạch, bằng không về sau hắc sẽ biết.

Con chó nhỏ này lại lộ vẻ mặt hối hận.

Bên đồng lửa, Dương Phàm nhìn rừng cây tĩnh lặng bốn phía, trong lòng không khỏi sinh ra một mảnh màu xanh sinh cơ bùng bùng.

- Thời gian còn hơn nửa đêm, không bằng đi tu luyện.

Dương Phàm khoanh chân ngồi, lại bắt đầu lĩnh ngộ nội dung bên trong "Tân Quyền - Luyện Khí Thiên".

Từng đoạn khẩu quyết cùng ký hiệu tối nghĩa xoay quanh trong thức hải hắc.

Theo lý thuyết, nội dung của Luyện Khí Thiên này vô cùng tối nghĩa thâm ảo, hơn xa công pháp bình thường mười lần có thừa. Nhưng là, Dương Phàm lại có thể trong mộng lung hiểu ra ý nghĩa của nó.

Hơn nữa, loại ý nghĩa này, cho dù hắc hiểu rõ cũng không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra.

Có lẽ là bởi vì lực lượng linh hồn của Dương Phàm đạt tới cảnh giới Luyện Khí Đại Viên Mãn, chỉ nửa đêm hắc liền sinh ra khí cảm.

Khí cảm là một cánh cửa tu sĩ nhất định phải trải qua để bước vào Luyện Khí Kỳ.

Từng tia màu xanh mát lạnh chảy trong cơ thể hắc, vô hình vô chất, vô sắc vô vị.

Đây là một loại lực lượng như thế nào, ngay cả bản thân Dương Phàm cũng chỉ có thể mờ mờ chạm vào, người ngoài căn bản không thể cảm nhận được.

Giờ phút này, người ngoài nhìn vào chỉ thấy trong cơ thể Dương Phàm vẫn là trống rỗng, không hề có một tia pháp lực.

Nhưng Dương Phàm lại chân thật cảm nhận được mình đã bước tới bên cạnh cảnh giới Luyện Khí Kỳ.

Ngày hôm sau, giọt sương sớm rơi lên trán hắc.

Dương Phàm như gốc cây khô ngồi khoanh chân dưới đất, đồng lửa bên cạnh đã sớm tắt. Vẻ mặt hắc yên tĩnh, trầm mê trong ý cảnh khó thể nói rõ, trong phạm vi 20 trượng, một tia hít thở, một con kiến, một phiến lá khô hết thảy đều có cảm giác liên hệ chặt chẽ với cảm quan của hắc.

Cảm nhận lạnh lẽo trên trán, Dương Phàm mở hai mắt.

Khoảnh khắc hắc mở mắt, dường như hiện lên một vệt màu xanh ôn nhuận như mưa móc, khí chất của hắc cũng xảy ra biến hóa không nhỏ.

Giờ phút này, bất kỳ người nào lần đầu nhìn thấy hắc đều sinh ra một loại hảo cảm cùng thân thiện.

Tuy nhiên, nếu để cho tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường dò xem thì trong cơ thể hắc vẫn trống rỗng, không hề có một tia pháp lực.

Đứng bên cạnh đồng lửa đã tắt, Dương Phàm cười thản nhiên, ngón tay khẽ động, ánh lửa lóe lên. Một viên hỏa đạn bắn ra đánh trúng lên một gốc cây xanh mướt.

Bụp.

Ngọn lửa thiêu đốt trên cây một lát, bởi vì không khí ẩm ướt buổi sáng sớm trong rừng nên lửa không lan tràn mà chỉ để lại một vết nám.

- Ha ha

Trên mặt Dương Phàm mang theo một tia mỉm cười. Một đêm trước, pháp lực hắc mất hết.

Nhưng mà lại qua một đêm, hắc thành công "trọng sinh", thi triển ra pháp thuật đầu tiên. Hỏa đạn thuật, chính là một loại pháp thuật cấp thấp nhất. Đối với Dương Phàm mà nói, đây lại là một bắt đầu mới.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thể chất biến dị.

Một cái hỏa đan thuật nhỏ nhoi, khiến cho Dương Phàm thỏa mãn trước nay chưa từng có, vui vẻ vô cùng.

Nên biết rằng, muốn thi triển loại pháp thuật cấp một như hỏa đan thuật ít nhất cũng cần tu tu vi Luyện Khí Kỳ.

Giờ phút này Dương Phàm mới vừa sản sinh khí cảm không lâu, chưa bước vào Luyện Khí Kỳ, nhưng dưới linh hồn ý cảnh không tầm thường, phi thường lưu loát phóng ra một hỏa đan thuật.

Chỉ bằng điểm này, hẳn so với Bát thức Luyện Khí Sơ Kỳ gà mờ lúc trước thì mạnh hơn rất nhiều.

Liếc mắt nhìn vết nám trên thân cây, Dương Phàm mỉm cười đứng trên mặt đất, thể xác tinh thần giãn ra, cảm giác từng đợt khí tức sinh mạng quanh quẩn xung quanh thân thể.

Vừa rồi thi triển một cái hỏa đan thuật ít nhất tiêu hao một phần tư pháp lực của Dương Phàm.

Nhưng khi hắn đi ra khỏi khu rừng rậm này, bất kể là pháp lực hay là lực lượng linh hồn đều khôi phục tới trạng thái mạnh nhất.

- Năng lực khôi phục này thật đáng sợ

Trong lòng Dương Phàm sinh ra một tia run rẩy. Năng lực khôi phục như thế, quả thật so với dùng linh đan diệu dược bình thường cũng không thấp hơn.

Thử nghĩ, lấy loại năng lực khôi phục khủng bố này, ở trong số đồng giai thì còn ai có thể chống lại Dương Phàm.

Mặc dù "Tiên Hồng Quyết" không phải công pháp thần thông chuyên chiến đấu nhưng chỉ dựa vào năng lực khôi phục kinh thể hải tặc này liền có thể hoành hành đồng cấp.

Một phần tư pháp lực, Dương Phàm chỉ mất mười mấy nhịp thở liền khôi phục hoàn toàn.

- "Tiên Hồng Quyết" có phải là công pháp hệ Mộc hay không đây? Trong lòng Dương Phàm sinh ra một tia nghi vấn.

Trong công pháp Ngũ Hành cơ bản, tu sĩ tu luyện công pháp hệ Mộc có khí mạch dẻo dai nhất, chiến đấu lực kéo dài cường đại hơn rất nhiều tu sĩ đồng cấp.

Đồng thời, công pháp hệ Mộc cũng có thần thông cũng pháp thuật trị liệu, về mặt ẩn giấu khí tức cũng ưu thế nhất định.

Bình thường, tu sĩ tu luyện công pháp hệ Mộc thì tuổi thọ so với những tu sĩ đồng cấp khác lâu dài hơn một chút.

- Nhưng, lúc trước ta ngộ đạo, rõ ràng cảm giác được một cành cây ngọn cỏ, một viên gạch viên ngói đều có linh tính. Đây đã thuộc về siêu việt phạm trù của công pháp hệ Mộc bình thường.

Dương Phàm chung quy không thể xác định thuộc tính cụ thể của "Tiên Hồng Quyết".

Có lẽ khi hắn tu luyện trọn bộ công pháp đến Đại Viên Mãn, hết thầy có thể sáng tỏ.

Đi trên đường cái, Dương Phàm quay đầu liếc mắt nhìn lại khu rừng không tên kia, trong lòng sinh ra một loại cảm xúc kỳ lạ.

- Rồi khỏi Dương gia bảo, hiện tại ta nên trở về nhà!

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, dọc theo đường cái đi về phía Vụ Liễu trấn của Dương gia bảo.

Dọc theo đường đi hắn cũng gặp một số người đi đường.

Những người đi đường này phần lớn đều là ở thôn xóm lân cận, bọn họ nhìn thấy Dương Phàm cũng chỉ nhìn nhiều một cái, không có gì khác thường.

Dương Phàm cảm giác thật cô quái. Ngày hôm qua hắn từ Dương gia bảo đi rạc, đi đến đâu đều có thể nghe được tiếng bàn luận, thậm chí bị người khác chỉ trỏ.

- Rốt cục là ở đâu xảy ra vấn đề?

Vì giải quyết nghi hoặc trong lòng, Dương Phàm đi tới một hồ nước bình lặng ở phía trước.

Đứng trước hồ nước, Dương Phàm thấy được một nam tử văn nhã tuấn tú, một đầu tóc đen tùy ý rối tung, tuy là hỗn loạn nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác ôn nhuận như gió.

- Đây là ta?

Dương Phàm cảm thấy kinh ngạc, một đầu tóc bạc biến thành tóc đen không nói, khí chất trên người cũng xảy ra biến hóa lớn lao.

- Không được. Với trạng thái của ta, khi về nhà khẳng định sẽ khiến người có tâm tư hoài nghi.

Dương Phàm trầm nghĩ không ổn.

Nghĩ đến đây, hắn liền hít sâu một hơi, thu liễm khí tức trên người.

Theo động tác của hắn, mặt hồ nước trước mặt gọn lên từng đợt lăn tăn.

Cổ khí tức đặc thù trên người Dương Phàm thu liễm từng chút một, sinh cơ càng ngày càng ít.

Tới một lúc, sắc mặt hắn lộ vẻ tái nhợt, bộ dạng yếu đuối.

Dương Phàm cũng không dừng lại, khí tức trên người lại biến hóa thêm một bước.

Lại một lát sau, toàn thân hắn giống như một cây khô, không hề có một tia khí tức sinh mạng.

Vừa nhìn, giống như một người chết.

Àm!

Đột nhiên, giống như một khúc gỗ, thân thể Dương Phàm cứng ngắc ngã thẳng xuống đất, mặt không chút máu, làn da lạnh băng.

Chẳng lẽ hắn tu luyện bí thuật, một chút không cẩn thận đã đánh mất mạng?

Nửa canh giờ qua đi, mặt trời chiếu lên mặt Dương Phàm, thân thể hắn mới bắt đầu chậm rãi nhúc nhích.

Theo sau, làn da lạnh lẽo của hắn bắt đầu khôi phục độ ấm, trên mặt có một ít huyết sắc.

- Thật là kỳ quái. Loại Khô Mộc Công này ta giống như là sinh ra đã biết, sử dụng thành thục, không ngờ vừa học là biết.

Dương Phàm kinh ngạc không thôi.

Khô Mộc Công không phải là nội dung trong Bảng Môn Tả Đạo Thiên, mà là một loại pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên.

- Chẳng lẽ chỉ cần là pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên, ta đều có thể học được rất nhanh?

Dương Phàm liền chọn lựa một loại pháp thuật trọng yếu khác hiện tại có thể học được trong Thánh Liệu Thiên - Vũ Lộ Thuật.

Vũ Lộ Thuật có thể trị khỏi vết thương ngoài da, có tác dụng to lớn đối với miệng vết thương.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Dương Phàm. Vũ Lộ Thuật này hắn vừa mới lĩnh ngộ một chút liền học được ba, bốn thành hóa hầu.

Chỉ thấy hắn xòe bàn tay, một đám sương mắt thường nhìn không thấy tản ra trong không khí khiến cho tâm thần trong sáng thoải mái, tuyệt diệu không thể tả.

Bị giới hạn bởi pháp lực và hóa hầu, tuy rằng là Vũ Lộ Thuật nhưng lại nhìn không thấy mây mưa, cho dù người tu tiên sử dụng Linh Nhãn Thuật cũng chỉ có thể nhìn thấy một màn sương màu xanh nhạt.

Không biết hiệu quả Vũ Lộ Thuật này thế nào?

Dương Phàm chờ mong trong lòng, đây chính là một trong những loại pháp thuật trọng yếu trong "Tiên Hồng Quyết".

Vì thế, hắn cắn vỡ đầu ngón tay trái của mình, tay phải thi triển Vũ Lộ Thuật.

Đúng lúc này, một cảnh tượng khó tin xuất hiện.

Ngón tay Dương Phàm vừa mới cắn vỡ, làn da bị rách, máu còn không tràn ra thì miệng vết thương đã khép lại.

Chờ sau khi tay phải Dương Phàm thi triển Vũ Lộ Thuật thành công, miệng vết thương đã sớm khép lại.

Dương Phàm không khỏi ngẩn ngơ, còn có thể cảm nhận được cảm giác mát lạnh chảy trên ngón tay kia.

Cảnh tượng như thế quả thực vượt qua phạm vi nhận biết của Dương Phàm.

Trong truyền thuyết, có vị đại năng thần thông cái thể nào đó hoặc là thần thú cường đại có tâm thân bất diệt, đao thương bất nhập, cho dù là có vết thương cũng có thể tự liền trong nháy mắt.

- Nguyên lai không chỉ có pháp lực khôi phục nhanh, ngay cả miệng vết thương này cũng có tốc độ khôi phục khủng bố.

Dương Phàm càng nghĩ càng cảm giác được mức độ khủng bố của "Tiên Hồng Quyết".

Thậm chí, đã không thể dùng khủng bố để hình dung, xưng là biến thái cũng không quá đáng.

Chỉ trong một đêm, thể chất Dương Phàm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lực lượng thân thể hần, tốc độ, nhanh nhẹn không biến đổi nhiều, chỉ duy nhất tốc độ khôi phục đạt tới một trình độ mà bản thân hắn cũng cảm thấy đáng sợ.

Phù!

Dương Phàm hít sâu một hơi, lau khô mồ hôi lạnh trên trán, lại thi triển Khô Mộc Công khiến khí tức trên người biến thành một người rất phổ thông.

Nghĩ rồi, hắn càng điều chỉnh trạng thái này xuống dưới khiến bộ dạng hắn thoát nhìn có chút suy yếu.

- Rồi, cái dạng này, không khác biệt lắm

Dương Phàm nhìn mặt hồ như gương trước mặt hết sức vừa lòng, lần đầu tiên phát hiện mình cũng có điểm yêu thích về đẹp của mình.

Dương Phàm trong mặt hồ kia tuy rằng hơi chút suy yếu nhưng phối hợp với bề ngoài anh tuấn của hắn lại có một loại khí chất phong độ của người trí thức.

Trở lại đường lớn, người đi đường nhìn thấy Dương Phàm vẫn không quái lạ như cũ.

Ngược lại có một lão thái bà nhìn thấy Dương Phàm, ánh mắt vốn đục ngầu đột nhiên sáng ngời, không nhịn được thốt lên:

- Tiểu tử thật tuấn tú, chỉ là thoát nhìn có chút suy yếu.

Rồi về mặt bà ta lại tiếc hận nói:

- Haizzz, người trẻ tuổi hiện giờ, tuổi còn nhỏ như vậy đã bị nữ sắc vắt kiệt sức sống.

Thính lực Dương Phàm rất tốt, cách rất xa cũng nghe được lời nói của lão thái bà kia, thiếu chút nữa vấp tảng đá dưới chân ngã nhào.

Về phương diện sắc đẹp, mười tám năm nay Dương Phàm vẫn đều áp chế rất gắt gao.

Là đệ nhất thiên tài, nữ tử xinh đẹp nhảy mắt đưa tình với hắn trong Dương gia bảo nhiều vô số kể.

Nhưng là, cho tới bây giờ Dương Phàm vẫn là một xử nam.

Không phải bởi vì hắn không có dục vọng về phương diện này, mà hắn không muốn bởi vì sắc đẹp mà chậm trễ việc tu luyện.

Nghe được lời nói của lão thái bà kia, trong lòng Dương Phàm không có gì để nói nhưng không kìm nổi thầm nghĩ: "Thể chất của ta đã xảy ra biến dị, năng lực khôi phục lại mạnh như thế. Tại phương diện kia, lực kéo dài hẳn là không kém a"

Nghĩ đến đây, trái tim của xử nam mười tám tuổi Dương Phàm bị áp lực nhiều năm không ngờ nhảy mạnh mấy hồi.

Một đường không ngừng đi vội, Dương Phàm không chút mệt mỏi, thần khí vẫn tràn đầy như cũ.

Khi mặt trời chiều ngã về tây, phía trước xuất hiện một khu rừng liễu.

Dưới ánh hoàng hôn chiều tà, một trấn nhỏ yên tĩnh an bình xuất hiện trong tầm mắt Dương Phàm.

Trông mặt hắn hơi đỏ lên, nước mắt rơi xuống, khẽ thở dài: "Vụ Liễu trấn, nhà của ta, rốt cuộc cũng tới"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Vụ Liễu trấn.

Dưới ánh chiều tà, bóng Dương Phàm trải dài dưới đất, nhìn trần nhỏ bình yên, lần đầu tiên trong đời hắn tức cảnh sinh tình rơi nước mắt.

Lúc mới sinh ra, hắn vốn chưa từng gặp mẹ đẻ của mình, cùng phụ thân sống nương tựa vào nhau, hai cha con đi tới Vụ Liễu trấn.

Lúc ấy, phụ thân cưới một nữ tử bình thường ở Vụ Liễu trấn làm vợ.

Lúc hai tuổi, đệ đệ Dương Lỗi sinh ra.

Năm sáu tuổi, Dương Phàm được phụ thân đưa tới Nam Lĩnh Dương gia. Lúc ấy Liễu trưởng lão không chút do dự nhận hắn, thậm chí còn không kiểm nghiệm thiên phú tu tiên của hắn.

Năm đó, đệ đệ Dương Lỗi kiên quyết muốn đi theo ca ca tu tiên. Vì thế, tuy rằng không muốn nhưng Dương mẫu nước mắt rưng rưng đưa Dương Lỗi đến Dương gia bảo.

Từ đó về sau là mười hai năm ròng khổ tu.

Mau thân Dương thị sợ ảnh hưởng tu luyện hai huynh đệ nên không có chuyển đến ở Dương gia bảo mà cùng con gái nuôi Dương Tuệ Tâm sống nương tựa lẫn nhau.

Trong mười hai năm này, huynh đệ Dương Phàm hàng năm mới có thể về nhà đoàn viên một, hai lần, hơn nữa đều là vào ngày trọng yếu như lễ tết

- Vụ Liễu trấn

Dương Phàm gạt nước mắt, trong lòng tưởng niệm cùng kích động xưa nay chưa từng có.

Nguyên lai, Vụ Liễu trấn ở sâu trong đáy lòng là một chốn bình yên.

Hiện giờ, hắn vừa mất đi pháp lực không lâu, ở Dương gia bảo chịu cô lập chưa từng có, gặp đủ loại nhục nhã cùng châm chọc.

Khi hắn trở lại Vụ Liễu trấn mới cảm thấy được nơi này thân thiết ấm áp, ở sâu trong đáy lòng lại thân cận như vậy.

Lòng mang một loại cảm xúc khó thể nói rõ, Dương Phàm dưới ánh mặt trời lặn chậm rãi đi về Vụ Liễu trấn.

Đường hẹp quanh co, rừng liễu dưới hoàng hôn lại an bình điềm tĩnh như vậy, giống như là một cô gái yên tĩnh ngủ nghỉ.

Khi Dương Phàm đi vào Vụ Liễu trấn chỉ nhắc lên một đợt gợn sóng nhỏ.

Dù sao, Vụ Liễu trấn chỉ là thế giới người thường sinh sống, hiểu biết tin tức về Tu Tiên Giới rất ít.

Lấy con người và phong tục nơi này, ngay cả bọn họ biết Dương Phàm tán công trở về cũng sẽ không giống người ở Dương gia bảo, châm chọc cùng bỏ đá xuống giếng không hề che giấu.

- Ô? Đây không phải con lớn của nhà Dương Thiên sao? Nghe nói là đi Dương gia bảo tu tập pháp thuật tiên gia, như thế nào lại về vào lúc này?

- Tôi hôm qua nghe tin đồn, nghe nói con lớn của nhà Dương Thiên tu luyện pháp thuật mắc sai lầm, trở thành một người bình thường, hiện tại mới về nhà đó

- Ha ha! Không tu tiên thì thôi, ta thấy tiểu tử này không tồi, bộ dạng cũng rất đẹp trai. Cô nương nhà ai mà chẳng thích. Hôm nào, ta làm bà mối làm mối cho hắn

Dương Phàm tiến vào Vụ Liễu trấn, đụng tới người quen thuộc còn lên tiếng chào hỏi.

- Hắc, Phàm ca. Huynh không phải đi tu tiên sao? Làm sao lại trở lại vào lúc này? Thiết Ngu ở cách vách ánh mắt lên lút, từ thật xa liền thấy được

Dương Phàm

- Thiết Ngu. Một năm không gặp, người lại cao lên rất nhiều a. Dương Phàm vui vẻ nói.

Thiết Ngu bằng tuổi hần, lúc mới sinh ra đã nặng tám, chín cân, trời sinh thần lực, đã bái một võ lâm cao thủ trong thế tục làm sư phụ, nghe nói còn cũng học được một ít tài nghệ.

Giờ phút này, Thiết Ngu trưởng thành giống như một con trâu rừng, dáng người khôi ngô, cao hơn Dương Phàm hần một cái đầu, giống như một người không lồ nhỏ.

- Phàm ca tu tiên trở về, hần là học không ít pháp thuật. Khi nào rảnh chúng ta luận bàn, luận bàn.

Thiết Ngu khò khạo cười nói. Hần lớn giọng, tiếng nói cả nửa con phố đều có thể nghe rõ.

Trong phòng Dương gia.

Tuệ Tâm. Như thế nào ta nghe thấy Thiết Ngu ồn ào, giống như là Phàm nhi về nhà Dương thị đang làm việc nhà đột nhiên nghe được động tĩnh bên ngoài.

- Mẫu thân, con ra nhìn xem

Một giọng thiếu nữ êm tai từ khuê phòng truyền ra.

- Không nói chuyện phiếm với người nữa Ta vào gặp mẫu thân cùng muội muội. Dương Phàm bỏ lại Thiết Ngu rồi cất bước về nhà.

Đây là một căn nhà bình thường bằng gỗ được dựng lên mười tám năm trước, bằng tuổi với Dương Phàm.

Nhìn căn phòng do tự tay phụ thân tạo ra, trong mắt Dương Phàm lộ ra một loại tình cảm không biết tên, trong lòng thì trào nói nhỏ:

- Phụ thân Người rốt cục đi đâu?

Két! Cửa phòng đột nhiên mở ra.

- Đại ca

Một bóng người yếu điệu quen thuộc xuất hiện trước mặt Dương Phàm, ngạc nhiên vui mừng hô to.

Đây là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, ăn mặc giản dị ước chừng 15, 16 tuổi. Đôi mắt sáng như trăng rằm, mặt hoa trắng như ngọc, tóc mềm như tơ buộc ở sau đầu.

Giọng nàng nhẹ nhàng như gió, mềm mại như nước, đôi con ngươi dịu dàng dường như có linh tính.

- Tuệ Tâm. Đại ca đã trở lại

Dương Phàm mỉm cười nhìn muội muội Dương Tuệ Tâm. Nửa năm không thấy, nguyên lai hạt giống mỹ nhân giờ này đã trưởng thành như hoa như ngọc. Càng đáng quý chính là giọng nói ngọt ngào làm tâm thần người ta sáng khoái.

- Mẫu thân mẫu thân! Đại ca đã trở lại, người mau ra đây.

Dương Tuệ Tâm biểu lộ ra các loại tình cảm vui vẻ, lôi kéo tay Dương Phàm đi vào trong nhà, hô lớn.

- Phàm nhi về rồi à

Một giọng nói run run truyền đến. Dương thị từ trong buồng đi ra, nhìn thấy con trai lớn, không khỏi lệ nóng lưng trông.

- Mẫu thân, con đã trở về.

Dương Phàm đi lên cầm bàn tay run rẩy của mẫu thân, lại thấy trên mặt bà có thêm vài nếp chân chim nơi khóe mắt.

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!

Dương thị lau khô nước mắt, không hỏi Dương Phàm vì sao trở về cũng không hỏi đệ đệ Dương Lỗi vì sao không về.

- Qua đây, mau ngồi đi. Trời đã tối, nương đi nấu cơm cho người.

Dương thị cùng con trai hàn huyên vài câu liền đi vào phòng bếp làm cơm.

Dương Phàm cảm động trong lòng, hần đoán được mẫu thân cùng muội muội hần là đã biết chuyện mình tán công ở Dương gia bảo.

Nhưng là hai mẹ con lại không hề đề cập tới chuyện này.

- Đại ca, nếu đã về nhà thì huynh cứ an tâm ở lại. Vụ Liễu trần chính là nhà của huynh. Dương Tuệ Tâm rót cho Dương Phàm chén trà, nói.

Sau đó, Dương Tuệ Tâm liền kể một ít việc nhà cho Dương Phàm, đều nói một số chuyện vui vẻ.

Dương Phàm lắng lắng nghe, không muốn đánh vỡ bầu không khí ấm áp cùng yên bình.

- Tuệ Tâm. Năm nay muội đã mười bảy tuổi, dựa theo phong tục thế tục cũng đã đến tuổi gả chồng. Vụ Liễu trần này, có người nào thích hợp

Dương Phàm lại chủ động đề cập đến việc hôn nhân đại sự của Dương Tuệ Tâm.

Bởi vì lần này hắn trở về thì thấy Tuệ Tâm nhan sắc tuyệt luân, cho dù không phải khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng được coi là hoa nhường nguyệt thẹn. Hơn nữa tính cách dịu dàng, theo lý thuyết hẳn là có rất nhiều người tới bàn việc kết thân.

- Đại ca

Mặt hoa của Dương Tuệ Tâm đỏ lên, đầu cúi xuống. Nói đến vấn đề này, khuê nữ nhà ai mà lại không thẹn thùng?

- Khụ khụ

Dương Phàm ho nhẹ hai tiếng, che bớt xấu hổ cười nói:

- Đại ca quên, mọi này là thế tục giới.

Thế tục giới cùng Tu Tiên Giới có khác biệt rất lớn. Thế tục giới bị lễ nghi phong kiến cường đại trói buộc. Tu Tiên Giới, tương đối mà nói thì có vẻ tự do hơn.

Nếu ở Tu Tiên Giới, nam tu sĩ cùng nữ tu sĩ ngằm tiếp xúc, chung sống với nhau, tự do luyện ái cũng không tính là ngạc nhiên.

Nhưng nếu ở giới thế tục xảy ra loại chuyện này, nữ tử sẽ bị chụp cái mũ "không biết hổ thẹn", "không trinh tiết", thậm chí có nơi còn có thể nhốt nữ tử vào lồng, ném xuống sông té hà bá.

Dương Phàm hàng năm ở lại Tu Tiên Giới đã ngược lại thích ứng với kết giao tự do, đột phá gông cùm lễ nghi phong kiến.

- Cũng không trách được đại ca. Gần nửa năm qua, người tới cửa cầu thân thật không ít. Giọng Dương Tuệ Tâm nhỏ như gió thoảng, lén liếc Dương Phàm một cái, nói:

- Chỉ là, bậc phạm phu tục tử này Tuệ Tâm đều không thích. Còn may mẫu thân yêu thương, đều trung cầu ý kiến của muội

- Ha ha.

Dương Phàm đột nhiên tức cười, nói:

- Nguyên lai ánh mắt muội muội rất cao, không để ý đến phạm phu tục tử này. Hay là muội muội muốn đi Tu Tiên Giới tìm kiếm chồng tốt?

- Đại ca lại chê cười ta

Dương Tuệ Tâm hé miệng cười, ý ngượng ngùng dần dần biến mất, con mắt sáng hơi chút mờ đi, nói:

- Từ lúc nhỏ, Tuệ Tâm mắt thấy đại ca cùng Tam đệ cùng nhau lên núi tu tiên, trong lòng hâm mộ không thôi. Nhưng Tuệ Tâm tư chất ngu dốt, nhất định không thể tu tiên mà chỉ có thể mắt nhìn những tiên sư tiêu sái thoát trần, rất tiêu điều tự tại.

Dương Phàm khẽ thờ dài một hơi:

- Muội muội nghe ta khuyên một lời, tuyệt đối không thể yêu người trong tiên đạo. Tiên phạm cách biệt, tuổi thọ hai người cách xa nhau, nếu không trải qua được thời gian ma luyện, cuối cùng chỉ có thể gia tăng bi thương!

Đôi mắt của Dương Tuệ Tâm chợt lóe:

- Về sau đại ca có quyết định gì?

- Con đường trường sinh bất tử, chính là một con đường có đi mà không có về

Trong mắt Dương Phàm thần quang ngưng tụ, thâm thúy vô cùng, trên người không hiểu tràn ra một loại khí chất siêu nhiên của thế giới bên ngoài, rồi lại cùng môi trường chung quanh hòa hợp làm một thể.

Dương Tuệ Tâm vừa nghe lời ấy, con người linh động không hiểu sao co lại.

Đúng lúc này, trong nhà bếp truyền đến tiếng Dương thị rên lên.

- Mẫu thân, người làm sao vậy?

Dương Phàm cùng muội muội đồng thời đứng dậy đi vào trong bếp, lại phát hiện lúc Dương thị thái rau, không cẩn thận làm đứt tay.

- Không có việc gì

Dương thị nhin đau, miễn cưỡng cười với hai người:

- Bã bỏ một chút là không thành vấn đề. Các người lên nhà chính tán gẫu đi.

- Như vậy sao được? Để con đến giúp mẹ.

Dương Tuệ Tâm không chờ mẫu thân từ chối liền tiếp nhận công việc của Dương thị, hỗ trợ nấu cơm.

- Mẫu thân, người tới bên này, con hiện giờ đang nghiên cứu đạo y học, trị liệu cho người một chút.

Dương Phàm nâng tay mẫu thân, một bàn tay khác thi triển Vũ Lộ Thuật. Một tầng sương mù mắt thường nhìn không thấy bao phủ miệng vết thương trên ngón tay Dương thị, sau đó làm bộ mát xa huyết vị, ấn ngón tay cái lên miệng vết thương.

Dương thị chỉ cảm thấy miệng vết thương trên ngón tay có một cảm giác mát lạnh chảy qua.

Sau một lát, Dương Phàm lấy ngón tay ra, chỉ thấy làn da Dương thị vốn bị cắt rách đã lành lại kéo da non mềm như trẻ con.

Hoàn hảo không tổn hao gì.

- Hà?

Sau khi chữa khỏi vết thương trên ngón tay của mẫu thân, Dương Phàm bỗng dưng sinh ra một loại cảm giác kỳ dị.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cảm giác kỳ dị.

Trong quá trình chữa trị vết thương cho Dương mẫu, một cỗ cảm giác kỳ dị nảy sinh trong lòng Dương Phàm.

Mơ hồ có một dòng chảy nhỏ, vô hình vô chất chảy trong cơ thể Dương Phàm, chảy khắp tứ chi bách hải, ngay cả linh hồn đều được tẩy rửa.

Đó là một loại cảm giác khó tả, làm cho người ta lâng lâng muốn bay, thậm chí có xu hướng gây nghiện.

Tuy nhiên, loại cảm giác này chỉ giăng co trong nháy mắt, khi miệng vết thương khép lại thì cảm giác cũng biến mất.

- Phàm nhivết thương của ta?

Dương thị về mặt kinh dị, vết thương trên ngón tay mình cứ vậy mà khỏi hẳn!

Bà thầm nghĩ: "Nó không phải bị mất pháp lực sao? Như thế nào còn có thể dùng pháp thuật?"

- Mẫu thân. Đây là thuật y đạo, ở trong tiên Thuật chỉ có thể tính là bàng môn tả đạo. Dương Phàm cười ha ha nói, hẳn làm sao không đoán được tâm tư mẫu thân.

- Thì ra là thế. Phàm nhi, nếu con không màng công danh, ở Vụ Liễu trấn làm thầy thuốc cứu nhân độ thế cũng không tồi. Ta thấy y thuật của con so với y quán đối diện thì mạnh hơn nhiều.

Dương thị vui mừng nói, vội đi qua giành việc của con gái.

- Mẫu thân, người nghỉ tạm một bên đi Dương Tuệ Tâm khuyên can, không đành lòng nói.

- Thương của mẹ đã tốt rồi

Dương mẫu mặt đầy ý cười, quơ quơ ngón tay của mình, nguyên là miệng vết thương đã kéo da non hết sức rõ ràng.

- Như thế nào có thể?

Dương Tuệ Tâm nao nao, đôi mắt sáng lên, chuyển lên mặt Dương Phàm, trong mắt mang theo một tia khác thường.

- Đại ca người hiện tại nghiên cứu thuật y đạo, lập tức liền trị lành vết thương của nương. Thật thần kỳ!

Dương thị vừa thái rau vừa cười nói.

- Nương. Người cẩn thận một chút, đừng để ngón tay bị thương nữa.

Dương Phàm dặn dò một câu liền đi khỏi nhà bếp, trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Mới vừa rồi trong quá trình trị thương cho mẫu thân, cái loại cảm giác đó thật sự rất quý dị.

Dương Phàm mơ hồ có một loại ảo giác: tu vi của mình dường như tăng lên

Đương nhiên, loại cảm giác này rất mơ hồ, ngay cả chính hắn cũng không thể xác định.

Thử nghĩ, trên thế gian này nào có chuyện như vậy? Giúp người trị thương còn có thể tăng tu vi.

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải tất cả mọi người đều đi tu luyện thuật y đạo rồi? "Có thể là ảo giác của ta thôi"

Dương Phàm cười cười, đi lên phòng khách ngồi xuống, muội muội Dương Tuệ Tâm cũng đi tới.

- Đại ca

Con người linh động mà dịu dàng của Dương Tuệ Tâm dừng trên người Dương Phàm, bộ dạng có chút chần chờ.

- Muội có vấn đề gì cứ trực tiếp hỏi đi. Hai huynh muội chúng ta còn có lời gì không thể nói sao?

Dương Phàm thản nhiên ngồi trên ghế, rất tùy ý nói.

- Muội muốn hỏi đại ca có thật sự là đúng như lời đồn, mất hết pháp lực hay không?

Dương Tuệ Tâm thấp giọng hỏi nhìn thẳng vào mắt Dương Phàm, dường như muốn từ trong mắt hắn nhìn ra một tia sơ hở.

Nhưng mà Dương Phàm không hề bận tâm, con người đen thẳm thâm thúy mà thần bí khiến Dương Tuệ Tâm không thể nhìn ra bất kỳ manh mối gì.

- Mất hết pháp lực không giả nhưng cũng không phải giống như người ngoài đồn thổi trở thành một phế nhân. Đại ca hiện tại không phải chuyển sang tu thuật y đạo sao? Đây cũng miễn cưỡng có thể tính là bằng môn tà đạo trong tu tiên.

Dương Phàm mặt ôn hòa nói, trên người mơ hồ tản mát ra một luồng khí tức tự nhiên tươi mát làm cho người ta không kiềm nổi sinh ra một tình cảm thân thiết.

Dương Tuệ Tâm ngây người một chớp mắt, cổ khí tức mờ mịt trên người Dương Phàm cũng đột nhiên biến mất.

Đột nhiên, nàng cảm thấy được trên người đại ca có lẽ có bí mật nào đó không muốn người biết.

- Đại ca không ngờ chuyển sang học thuật y đạo, không bằng huynh mở một nhà y quán ở Vụ Liễu trấn này nhé?

Dương Tuệ Tâm đề nghị.

Dương Phàm lắc đầu cười nói:

- Đại ca vừa mới bước trên y đạo, học thức cùng kinh nghiệm còn thấp, nếu tùy tiện mở y quán chẳng phải sẽ làm tổn thương tính mạng người khác?

- Điều này sao có thể? Đại ca nắm giữ là pháp thuật tiên đạo, cách thức vừa rồi chữa khỏi vết thương của mẫu thân, làm sao thầy thuốc thế tục có thể so sánh!

Dương Tuệ Tâm hé miệng cười, không đồng ý nói.

- Đại y học bác đại tinh thâm, đại ca chỉ lần mò được sơ sơ. Trị liệu một ít vết thương ngoài da bình thường còn được, nếu gặp nghi nan tạp chứng khác liền bó tay không cách nào. Việc này vẫn là để lại sau này tính tiếp.

Dương Phàm đích thật không phải là đang nói dối. Ở trong "Tân Quyền - Thánh Liệu Thiên" có học văn y đạo phong phú như trời biển, ngay cả kết cấu thân thể người, kết cấu yêu thú, kết cấu sinh mạng đều có đề cập.

Hiện giờ, Dương Phàm chỉ nắm giữ được Khô Mộc Công cùng Vũ Lộ Thuật trong Thánh Liệu Thiên. Khô Mộc Công là pháp môn thu liễm khí tức còn Vũ Lộ Thuật là pháp thuật trị liệu ngoại thương (vết thương ngoài da, bề ngoài).

"Nếu ta có thể tinh thông tất cả học thức trong Thánh Liệu Thiên cùng Luyện Đan Thiên, rất có khả năng ở Tu Tiên Giới này có thể trở thành một đời Dược sư và Luyện Đan Sư."

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên nảy ra một ý niệm.

Bất kể là Dược sư hay là Luyện Đan Sư thì địa vị ở Tu Tiên Giới đều cực kỳ đặc thù. Sở dĩ như vậy, là bởi vì số lượng của bọn họ rất ít.

Dược sư cùng Luyện Đan Sư đều bị thể hệ tu luyện chính thống bài xích, xưng là "Bàng môn tả đạo" không thể tiến đến đỉnh tiên đạo.

Trong trường hợp đó, số lượng Dược sư cùng Luyện Đan Sư cực nhỏ, rất nhiều tu sĩ đều cần bọn họ trợ giúp.

Tỷ như Dược sư, bọn họ chữa trị không phải là thương bệnh của người thường, đối tượng trị liệu là người tu tiên. Tu Tiên Giới đủ loại pháp thuật mạnh mẽ cùng công pháp bá đạo, tu sĩ chiến đấu bị thương, thầy thuốc thế tục không có khả năng chữa khỏi mà chỉ có thể dựa vào Dược sư. Dưới tình huống như vậy, Dược sư nắm giữ tính mạng tu sĩ.

Tác dụng của Luyện Đan Sư lại càng lớn. Bọn họ luyện chế các loại linh đan diệu dược có thể dùng tăng lên tu vi, cố bản bồi nguyên, chữa thương trị bệnh.

Luyện Đan Sư cao minh được các đại tông phái và gia tộc tu tiên tôn sùng là thượng khách, địa vị siêu phàm, được cả chính ma hai phe che chở.

Tóm lại, đây là hai chức nghiệp cực kỳ béo bở ở Tu Tiên Giới.

Nói chuyện phiếm một lát nữa, Dương Phàm trong đôi câu ba lời kể lại chuyện xảy ra với mình ở Dương gia bảo.

Dương Tuệ Tâm cũng là nữ tử thông minh lanh lợi, tuy rằng Dương Phàm bớt đi rất nhiều nội dung nhưng nàng làm sao lại đoán không ra đủ loại đối xử mà đại ca gặp phải ở Dương gia bảo.

- Đại ca. Huynh trở về là tốt rồi, người của Dương gia bảo không ngờ lại ác nghiệt vô tình như vậy. Huynh chẳng qua là tẩu hỏa nhập ma, mất hết pháp lực. Bọn họ không nên đối xử như vậy với huynh.

Dương Tuệ Tâm có chút bènх vực nói.

Dương Phàm cười nhàn nhạt:

- Toàn bộ Tu Tiên Giới chính là sự thật tàn khốc như vậy, có gì ngạc nhiên đâu?

Đôi mắt sáng của Dương Tuệ Tâm tối sầm lại, dịu dàng nói:

- Đại ca, con đường tu tiên tàn khốc vô tình như thế, huynh vì sao còn siêng năng đi tìm?

- Bởi vì tu tiên có thể lấy được tự do, có thể trường sinh bất tử, có thể siêu nhiên ngoài thế giới, càng có thể chạm đến bản chất nhất của thế giới này. Chỉ cần bước trên con đường tu tiên, cho dù chỉ có một cơ hội xa vời thì không thể từ bỏ.

Dương Phàm gần như không chút nghĩ ngợi nói ra những lời này, trong mắt lóe thần quang, kết luận:

- Đây là một con đường không thể trở về tràn ngập kỳ ngộ cùng khiêu chiến. Cá lớn nuốt cá bé, thắng làm vua thua làm giặc. Tuy là tàn khốc nhưng lại là đơn giản như vậy.

Vào giờ khắc này, tâm huyết trong thân thể Dương Phàm bị kích phát khiến Dương Tuệ Tâm đối với thế giới không biết này có chút hướng tới, lại có kiêng kị.

- Ha ha, đề muội muội chê cười rồi. Thế tục giới cũng có chỗ tốt của nó, chỉ cần không xảy ra chiến tranh loạn lạc, cũng là an bình bình thản.

Dương Phàm lại khôi phục bộ dạng ôn hòa tuấn nhã giống như một thư sinh suy yếu.

Không được bao lâu, Dương thị đã làm xong đồ ăn, người một nhà hòa thuận vui vẻ, ở trong phòng ăn dùng cơm.

Sau đó, Thiết Ngưu nhà cách vách đưa tới một ít thịt, cũng hét lên với Dương Phàm:

- Ngày mai hai ta so nghề một phen, xem tiên thuật của người lợi hại hay là Thiết Bó Sam của ta mạnh.

Đối với điều này Dương Phàm chỉ nở nụ cười, không đặt ở trong lòng.

Một nhà ba người sau khi dùng cơm, nói chuyện đến nửa đêm mới đi vào giấc ngủ.

Dương Phàm ngủ không được, từ trong phòng đi ra, dõi mắt nhìn bầu trời đêm Đông Trăng Đại Lục mà nhớ tới tình cảnh mưa sao băng rơi xuống hôm đó.

Sau đó, lại nhớ tới hồi tới ở nhà bếp, cảm giác quý dị khi chữa trị vết thương cho mẫu thân làm gọi lên sự hiếu kỳ của Dương Phàm.

Rốt cục là chuyện gì đã xảy ra?

Chẳng lẽ chữa bệnh cho người khác thì mình cũng có thể có được chỗ tốt? Dương Phàm quyết định tìm tòi đến tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thăm dò huyền cơ.

Dưới bóng đêm sâu như nước chiều rơi, Dương Phàm chậm rãi đi ra khỏi phòng, bước ra sân.

Trong lòng hần tràn đầy nghi hoặc về cảm giác cô quái lúc trước trị thương cho mẫu thân, quyết định đi ra thăm dò một chút.

"Lấy cái gì làm thí nghiệm đây?"

Ánh mắt Dương Phàm tìm tòi bốn phía.

Gâu gâu!

Một tiếng chó sủa từ một góc nào đó trong sân truyền đến.

- Đúng rồi, nhà mình không phải nuôi một con chó sao?

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, nhưng cũng không dám tùy tiện ra tay.

Nên biết rằng, lúc này chính giữa đêm khuya, mẫu thân cùng muội muội đều đang ngủ. Dương Phàm không muốn quấy rầy họ.

Hít sâu một hơi, khí tức trên người Dương Phàm xảy ra biến hóa mịt mờ, từng tia từng luồng màu xanh tươi mát chảy trong cơ thể hần, nhỏ bé khó phát hiện.

Chỉ một thoáng, cỗ khí tức tự nhiên thân thiết trên thân thể hần càng phát ra càng rõ ràng.

Gâu gâu!

Con chó lớn màu xám kia kêu khẽ hai tiếng, đột nhiên xông tới Dương Phàm. Biến hóa như thế khiến cho Dương Phàm biến sắc.

Tuy nhiên, trên mặt con chó xám kia lại rõ ràng mang theo vài tia vui sướng, sau khi vọt tới trước mặt Dương Phàm liền thân thiết thò đầu lưỡi không ngừng liếm ổng quần hần.

Dương Phàm mỉm cười, lại cảm nhận được diệu dụng của "Tiên Hồng Quyết", có thể hiểu rõ thiên địa, cùng vạn vật tương dung, ở chung hài hòa.

Tu luyện công pháp này, khiến Dương Phàm có được loại khí tức có thể khiến bất kỳ loại sinh mạng nào sinh ra cảm giác thân thiết.

Loại khí tức này, vào lúc bình thường thì Dương Phàm sẽ dùng Khô Mộc Công để thu liễm, tránh cho người nào khác chú ý.

Dương Phàm hiểu được, giờ phút này mình phải ẩn nhẫn. Nếu khiến cho Từ tiên sinh, Lý mập mập, Dương Quang biết mình có tiềm lực lớn lao khỏi

phục tu vi, như vậy có thể sẽ dẫn đến họa sát thân.

Hiện nay, tuy hắc có linh hồn cảnh giới Luyện Khí Đại Viên Mãn nhưng pháp lực vẫn còn dừng ở giai đoạn khí cảm, gặp được người tu tiên hơi có thực lực chỉ sợ đều khó có thể ứng phó.

- Chó nhỏ à, ngại quá, đành phải bắt ngươi làm vật thí nghiệm

Dương Phàm hướng về phía con chó, lộ ra nụ cười sáng lạn mê người, một bàn tay trong hư không đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Chợt trong tay hắc lóe linh quang, điểm một cái lên trán con chó.

Gâu!

Con chó vô lực kêu một tiếng, liền buồn ngủ té lăn trên đất.

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ vừa lòng, miễn cưỡng thi triển ra thuật hôn mê ở cự ly gần khống chế con chó. Tuy rằng không tính là vô thanh vô tức nhưng tối thiểu cũng không đánh động đến mẫu thân cùng muội muội nghỉ ngơi.

Xách con chó đến một góc tường, Dương Phàm từ trong túi trữ vật lấy ra một thanh đoản kiếm ba xích hàn quang bắn ra bốn phía.

Thanh đoản kiếm này, dưới ánh trăng tản ra ánh sáng bạc như thủy tinh.

Nói đến thanh kiếm này, vẫn là Dương Phàm ngẫu nhiên chiếm được.

Năm trước từ Dương gia bảo về nhà, ở trên đường gặp một võ giả thể tục bị đuổi giết, tu vi người này cao thâm đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, dĩ nhiên đứng ở đỉnh thể tục, có thể sánh ngang với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ ở Tu Tiên Giới. Nhưng bản thân người này bị trọng thương, bị mười mấy người đuổi đánh, mất thấy mệnh tới cuối cùng.

Ngày hôm đó, tâm tình Dương Phàm tốt đẹp nên tiện tay cứu tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên này.

Võ giả kia vì báo ân cứu mạng, nhất định phải đem thanh thần binh "Ngư Trường Kiếm" trên người đưa cho Dương Phàm.

Trên thực tế, Dương Phàm cũng không coi trọng vũ khí thể tục, tuy nhiên trong Ngư Trường Kiếm này ẩn chứa một tia thần thông, lại sắc bén dị thường, đồng thời chất liệu cũng rất cứng rắn.

Cầm Ngư Trường Kiếm, Dương Phàm thật cẩn thận vạch một nhát lên làn da của con chó.

Chỉ vạch nhẹ một cái, lập tức trên lưng con chó xuất hiện một vết thương dài đến nửa xích (1 xích = 0.33m), sâu có thể thấy tận xương.

Tình cảnh như vậy khiến cho Dương Phàm hít sâu một hơi, không khỏi có cái nhìn khác về thanh Ngư Trường Kiếm trong tay. Thần binh thể tục, về mặt phương diện uy năng thần thông mặc dù kém pháp khí pháp bảo nhưng về phương diện nào đó lại có chỗ vượt trội.

Thu liễm tâm thần, Dương Phàm lập tức thi triển một cái Vũ Lộ Thuật, màn sương mắt thường khó thấy rơi xuống, bao trùm lên miệng vết thương dài đến nửa xích kia.

Kỳ tích tái hiện, vết thương trên lưng con chó đang khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ ràng, cũng nhanh chóng sinh trưởng thịt mới, da cùng bộ lông mới.

Dương Phàm cẩn thận cảm thụ biến hóa của cơ thể trong quá trình trị liệu này.

Mơ hồ, từng đợt từng dòng chảy nhỏ theo bộ vị bị trị liệu kia truyền đến, tràn vào các nơi trong cơ thể hắc, rèn luyện máu thịt cùng gân cốt, tẩy rửa linh hồn cùng thức hải.

Tuy nhiên, theo trị liệu chấm dứt, loại cảm giác lâng lâng sung sướng này rất nhanh liền biến mất.

"Cảm giác này tu vi dường như thật sự tiến một chút." Trên mặt Dương Phàm mang theo một tia không quá chắc chắn.

Ánh mắt lại rơi lên thân con chó, Dương Phàm phát hiện vết thương dài nửa xích kia chỉ khép lại một phần ba.

Nguyên lai phạm vi tác dụng của Vũ Lộ Thuật là có hạn, đồng thời cũng chịu ảnh hưởng bởi công lực cùng hòa hạo của Dương Phàm, không thể một lần khép kín vết thương lớn như vậy.

"Lại thử xem"

Dương Phàm xòe bàn tay, Vũ Lộ Thuật lại một lần nữa phủ xuống, chữa trị một phần hai miệng vết thương còn thừa.

Lập tức loại cảm giác lâng lâng sung sướng lại một lần nữa truyền đến.

Tuy nhiên, lúc này cảm giác mang đến cho Dương Phàm cũng không như lần trước.

Khẽ cau mày, Dương Phàm lại bắt đầu thi triển Vũ Lộ Thuật lần thứ ba.

Lúc này, hiệu quả còn kém hơn lần thứ hai, chỉ có một cảm giác rất nhỏ. Tu vi giống như tịnh tiến, nhưng không lớn rõ ràng bằng hai lần trước.

Dương Phàm thu hồi Ngự Trường Kiếm, thở nhẹ một hơi chứ không tiếp tục nữa.

Hắn đã rõ ràng một chút mạnh mẽ, nếu tiếp tục thì hiệu quả càng ngày càng kém.

Nhắm mắt suy nghĩ, trong đầu Dương Phàm đột nhiên lóe lên một luồng sáng, dường như bắt giữ đến cái gì.

Nhưng rất nhanh, hắn liền buông thả suy tư, thì thào lầm bầm:

- Chỉ cần ta liên tục tu luyện "Tiên Hồng Quyết", việc này rất nhanh có thể tra ra mạnh mẽ.

Nên biết rằng, hắn tu luyện "Tiên Hồng Quyết" mới được một ngày, có thể có thành tựu như thế cũng là có thể tự biết đủ.

Trở lại phòng, Dương Phàm không chìm vào giấc ngủ mà khoanh chân ngồi, bắt đầu trọng điểm tìm hiểu nội dung của Thánh Liệu Thiên cùng Luyện Khí Thiên.

Trải qua một ngày xuất hiện tình cảnh quý dị, thái độ của hắn đối với Thánh Liệu Thiên đã đổi mới rất nhiều. Đương nhiên, Luyện Khí Thiên là cơ sở pháp lực cũng không thể bỏ qua.

Chuyện kỳ quái lại xảy ra, pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên chỉ cần cảnh giới đủ thì Dương Phàm đều vừa học là biết, khuyết thiếu duy nhất chính là hóa hầu.

Kế tiếp Khô Mộc Công cùng Vũ Lộ Thuật, sau đó Dương Phàm lại thoải mái học được Ngọc Cốt Thuật. Thuật này có công hiệu nổi gân liền xương, có thể trị liệu ngoại thương nghiêm trọng như gãy tay chân, gãy xương.

Ngọc Cốt Thuật hơi có chút phức tạp, cần am hiểu kết cấu thân thể người, nhưng đồng dạng không làm khó được Dương Phàm.

Một đêm qua đi, Dương Phàm thân thanh khí爽, cảm giác tu vi tăng tiến không ít.

Nhưng hắn cảm giác đại bộ phận công lao là bởi vì ngày hôm qua trị thương cho mẫu thân và con chó.

"Chẳng lẽ thông qua chữa bệnh cho người khác thì tu vi của ta có thể tăng tiến rất nhanh?"

Trong lòng Dương Phàm càng ngày càng có chút khuynh hướng về kết luận hoang đường này.

Đồng thời hắn cũng nghĩ tới lý luận chủ trương của Thánh Liệu Thiên "Bác ái thiên hạ, vô tư kính dâng".

"Ta cũng không thể hiểu hết về nó. Có trả giá liền có báo đáp. Ta thay người khác trị thương, thông qua tính đặc thù của công pháp nghịch thiên này, tu vi của mình cũng có thể tăng lên?"

Dương Phàm quyết định tiếp tục thăm dò.

- Đại ca, nhanh ra ăn sáng

Sáng sớm, giọng nói dịu dàng như nước của Dương Tuệ Tâm truyền đến làm cho người ta trong lòng ấm áp.

- Được, ta lập tức ra liền!

Dương Phàm lên tiếng đáp lời, trong lòng thầm than: "Nếu ai có thể lấy được cô gái như Tuệ Tâm thì khẳng định là phúc tám đời."

Chỉ chớp lát, Dương Phàm thay một bộ quần áo mới, rửa mặt chải đầu sơ qua rồi đi vào phòng chính.

Con người linh động của Dương Tuệ Tâm khẽ chuyển, Dương Phàm sau khi rửa mặt chải đầu càng phát ra vẻ nho sinh tuấn tú. Mặc dù lộ chút suy yếu, nhưng lại có khí chất của người trí thức, ôn nhuận như gió.

Một nhà ba người đồng thời dùng cơm, ấm áp vô cùng. Nhưng Dương thị đột nhiên toát ra một câu, cười tủm tỉm nói:

- Phàm nhi, tuổi con cũng không nhỏ, đã đến lúc cưới vợ sinh con. Hiện tại con về nhà, có muốn ta tìm bà mối thăm hỏi một cô nương xinh đẹp cho con hay không?

Dương Phàm vừa nghe lời này liền "Phụt" một tiếng, phun đồ ăn trong miệng ra.

- Đứa nhỏ này, xem người như vậy, có nhất định phải phản ứng lớn như vậy không? Dương thị trách cứ nói.

Dương Phàm nao nao, cũng cảm giác rất kỳ quái. Đúng vậy, ta vì sao có phản ứng lớn vậy?

Nghĩ lại cẩn thận, đây cũng là vì có liên quan đến nhiều năm Dương Phàm cố ý áp chế. Bởi vì sợ ảnh hưởng tu vi, hấn tận lực không dính nữ sắc nhưng cũng không ý nghĩa là hấn không có dục vọng về mặt này. Tuổi còn trẻ, đúng là lúc khí huyết tràn trề mạnh mẽ. Nếu không có dục vọng mới chính là sinh lý không bình thường.

Con người Dương Tuệ Tâm khẽ động, khuyên can Dương thị:

- Mẫu thân. Đại ca vừa trở về, có thể còn chưa tính đến vấn đề này.
- Hấn không tính toán, cho nên ta làm mẹ mới phải thay hấn tính toán một chút Dương thị cười dài nói.

Dương Phàm đang chuẩn bị lên tiếng thì bên ngoài truyền đến một giọng nói như sấm rền:

- Phàm ca. Tối hôm qua đã nói rồi, hôm nay chúng ta so tài một phen.

Rất hiển nhiên chính là Thiết Ngưu ở cách vách kêu la.

- ày hôm qua ta đáp ứng người lúc nào

Dương Phàm không còn gì để nói, chợt mắt sáng lên: "Đây không phải là đưa lên cửa làm thí nghiệm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Trước nay chưa từng có.

- Được rồi, lập tức ra liền. Người cho rằng Dương mỗ sợ người hay sao? Dương Phàm đứng dậy, buông bát lập tức đi ra ngoài.
- Đứa nhỏ này, cơm còn chưa ăn xong Dương thị oán giận nói.
- Đại ca cẩn thận một chút. Hiện tại huynh đã mất hết pháp lực, chỉ sợ không phải là đối thủ của tên to con kia. Hơn nữa, Thiết Ngưu đã bãi sư học nghệ, võ nghệ bất phạm.

Trong đôi mắt sáng của Dương Tuệ Tâm hiện lên một tia lo lắng.

- Yên tâm. Tên to con đó còn không thương tổn đến ta được.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, thông dong đi ra cửa, đúng lúc nhìn thấy Thiết Ngưu đang thị uy ở cửa.

Chỉ thấy hai tay Thiết Ngưu nắm hai cây thiết chùy nặng trăm cân hung hăng đập xuống mặt đất.

Ầm!

Mặt đất run lên khe khẽ, khi hấn giờ song chùy lên đã để lại hai dấu chùy sâu nửa tấc trên mặt đất.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Dương Phàm không khỏi hoảng sợ. Người này cũng quá biến thái rồi.

- Đại ca. Muội thấy huynh đừng nên đi, Thiết Ngưu thật là đáng sợ.

Dương Tuệ Tâm thò tay ngọc túm chặt ống tay áo Dương Phàm, không cho hấn đi qua.

- Ha ha ha. Phàm ca, người rút cục đi ra rồi. Còn thất thần làm gì, đi ra cùng ta đánh một trận.

Thiết Ngưu thấy Dương Phàm đi ra, mừng rỡ nói.

Hai tay hấn vung hai thiết chùy lớn phát ra từng đợt tiếng rít nặng nề làm cho người ta có một cảm giác áp bách.

Mặt hoa Dương Tuệ Tâm trắng bệch, bị cổ uy thế này dọa sợ.

Nàng là một cô gái, bình thường khó ra khỏi khuê phòng một lần thì có khi nào gặp qua loại trường hợp này.

- Muội muội, nếu không muội về nhà trước đi.

Dương Phàm cũng kinh hãi bởi thực lực của Thiết Ngưu. Vài năm không thấy, không nghĩ tới người này thật đúng là học được một thân võ nghệ không tầm thường.

- Đại ca, ta lo lắng. Để cho ta đi cùng

Giờ phút này Dương Tuệ Tâm về mặt quyết cường, nhất định muốn đi xem

- Được rồi. Chúng ta không thể tỷ thí trên đường cái. Thiết Ngưu, không bằng chúng ta đi đến nhà ngươi, sân sau nhà ngươi rất rộng.

Dương Phàm đề nghị.

- Không thành vấn đề, tùy ngươi.

Thiết Ngưu vẻ hào sảng đi trước dẫn đường, đưa Dương Phàm cùng Dương Tuệ Tâm về trong nhà mình.

Sau khi chào hỏi người nhà Thiết Ngưu, ba người liền đi vào trong biệt viện.

- Thiết Ngưu. Ngươi xuống tay cần phải nhẹ một chút, không nên đả thương tới Dương công tử

Hai mắt của mẫu thân Thiết Ngưu bị mù, có chút lo lắng liền dặn dò hần.

- Nương, người yên tâm. Chùy pháp của ta hiện tại đã đạt tới trình độ thu phát tự nhiên. Về mặt Thiết Ngưu tự tin, đưa huynh muội Dương Phàm ra sân sau.

- Nơi này quả nhiên rất rộng, đồ chơi cũng không thiếu.

Dương Phàm quan sát sân sau của Thiết Ngưu, cảm giác nơi này chính là một cái diễn võ trường, không ngờ bày mười tám loại binh khí

Trong lòng hần âm thầm nói: "Chẳng lẽ sau lưng Thiết Ngưu còn có người khác? Với hoàn cảnh nhà hần thì không có khả năng có tiền như vậy."

- Tới. Phàm ca, mười tám loại vũ khí tùy ngươi chọn. Đến lúc đó thua cũng đừng trách không công bình.

Thiết Ngưu nôn nóng nói.

- Muội muội, muội lui ra một bên.

Dương Phàm bình tĩnh tự nhiên, nói với muội muội.

- Đại ca cẩn thận.

Dương Tuệ Tâm lùi ra xa xa.

- Bắt đầu đi.

Dương Phàm chấp tay sau lưng, cứ như vậy nhìn Thiết Ngưu.

- Cái gì? Ngươi không dùng vũ khí? Thiết Ngưu cảm thấy khó tin.

- Đúng vậy. Tuy rằng ta mất hết pháp lực nhưng chung quy vẫn là người trong tiên đạo, tỷ thí với một võ giả thế tục như ngươi, nếu vẫn dùng vũ khí chẳng phải là khiến người chê cười hay sao?

Dương Phàm cố ý khích tướng, làm cho Thiết Ngưu tức giận ra tay.

Quar nhiên, Thiết Ngưu vừa nghe thì trên mặt lộ vẻ tức giận:

- Hay cho tên tiểu tử Dương gia ngươi. Dám coi thường ta

Hần nhắc song chùy, chuẩn bị cho Dương Phàm mất mặt.

- Ha ha. Không biết là vị cao nhân nào luận võ cùng Thiết Ngưu. Giọng điệu thật không nhỏ

Đúng lúc này, một lão già đi tập tễnh từ trong phòng chứa củi sân sau đi ra.

- Sư phụ! Sao ngài lại ra đây? Thiết Nguu về mặt kinh ngạc nói.

Lão già này nhìn qua có chút suy yếu, ngay cả đi đường cũng có chút không ổn, về mặt tang thương, khẽ liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái rồi đứng ở một bên nói với Thiết Nguu:

- Người đánh với hắn, ta ở bên quan sát.

Dương Phàm cũng liếc mắt đánh giá lão già một cái, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

Ánh mắt hắn sắc bén cỡ nào, hoàn toàn có thể thông qua mắt thường phán đoán ra. Lão già này trước kia ít nhất là một võ giả Tiên Thiên, đứng ở đỉnh thế tục giới.

Chỉ là, đối phương vì nguyên nhân nào đó mà bị cắt đứt gân tay, ngay cả chân cũng đều bị gãy một cái.

- Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ?

Dương Phàm cười tủm tỉm nhìn đối phương, không kìm được lên tiếng hỏi.

- Lão phu chỉ là một tiểu bối vô danh. Lão già thản nhiên nói.

- Tiểu tử Dương gia. Hiện tại có sư phụ ta làm chứng, chúng ta hiện tại so tài một phen.

Thân hình Thiết Nguu chợt lóe, bước tới bên cạnh Dương Phàm, chùy trái bức thẳng cổ họng, chùy phải quét ngang hạ âm.

"Tiểu tử này đủ độc"

Thân hình Dương Phàm đột nhiên cử động, tránh thoát song chùy Thiết Nguu tấn công chỉ giữa nửa tấc.

Vù! Vù!

Thiết Nguu thấy Dương Phàm có chút bản lĩnh thật sự, liền dùng sức múa song chùy, từng luồng kinh phong trong sân bốc lên khiến cho Dương Tuệ Tâm đang đứng cách đó không xa xem cuộc chiến khẩn trương không thôi, trái tim đều nhảy lên tới cổ họng.

Nhưng bất kể Thiết Nguu công kích mãnh liệt cỡ nào thì Dương Phàm đều có thể né tránh vào thời khắc mấu chốt.

Lão già đứng bên cạnh xem cuộc chiến, trong mắt hiện lên một tia khác thường, đột nhiên nói với Thiết Nguu:

- Sử dụng "Cửu Khúc Liên Hoàn Chùy Pháp".

Thiết Nguu nghe lời nói của sư phụ, chùy pháp trở nên biến hóa, trở nên quỷ dị không thôi. Một chùy lại một chùy, góc độ công kích cũng biến thành khó có thể nắm giữ.

Trong lúc nhất thời, Dương Phàm bị bức vào thế cực kỳ nguy hiểm.

Vù!

Đột nhiên, Dương Phàm nhảy ra khỏi vòng chiến.

- Người đây là ý gì? Ta đang đánh sảng khoái mà. Thiết Nguu có chút không vui nói.

- Nóng người chầm dứt.

Dương Phàm sắc mặt ngưng trọng, hai tay lần lượt giao nhau phát ra một loạt tiếng xương kêu giòn vang.

Thiết Nguu nao nao nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta tiếp tục.

Dứt lời, hắn liền xông lên, một chùy công tới. Dương Phàm đứng ở tại chỗ, không ngờ không né tránh. Hắn giơ một cánh tay trực tiếp đối cứng với thiết chùy.

- A!

Dương Tuệ Tâm kinh hô lên một tiếng, mặt hoa trắng bệch. Chẳng lẽ hắn choáng váng sao?

Thiết Nguu cũng sửng cở người, muốn thu hồi thiết chùy thì đã không còn kịp.

- Âm!

Bụi mù bốc lên bốn phía.

Bàn tay của Dương Phàm cùng thiết chùy của Thiết Ngưu chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ nặng nề.

Giờ khắc này, mấy người tại đây đều sợ ngây người. Một chùy qua đi, Dương Phàm bình yên vô sự.

Trên thực tế, Dương Phàm đón đỡ một chùy của Thiết Ngưu cũng khiến bàn tay hắn run lên một hồi, hồ khẩu rách tả tơi.

Nhưng một màu xanh mát lạnh chảy qua, miệng vết thương lập tức khép lại.

- Phàm ca. Chẳng lẽ ngươi cũng trời sinh thần lực? Thiết Ngưu chấn kinh.

- Ha ha. Chúng ta tiếp tục!

Thân hình Dương Phàm như gió, trong phút chốc nhẹ nhàng bay tới phát động công kích như bão táp với Thiết Ngưu.

Âm! Âm! Âm!

Thiết Ngưu vung song chùy, lại khó có thể chống đỡ, về mặt tốc độ hoàn toàn không theo kịp đối phương.

Hai mươi hiệp.

Thiết Ngưu hơi chút thở dốc, thể công của Dương Phàm vẫn như trước không suy kiệt. Năm mươi hiệp.

Trên trán Thiết Ngưu đồ mồ hôi, động tác càng lúc càng chậm, thở hổn hển. Dương Phàm thần sắc như trước.

Tám mươi hiệp.

Thiết Ngưu đã trúng mười mấy quyền của Dương Phàm, khuôn mặt bị đánh cho bầm tím, máu tươi đầm đìa. Dương Phàm mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh.

Một trăm hiệp.

- A! Ta nhận thua!

Thiết Ngưu ném đôi chùy xuống đất, nằm trên mặt đất thở dốc. Hộc! Hộc! Hộc!

Thiết Ngưu đã hoàn toàn không thể động đậy, cả người đầy vết thương, không ngừng thở dốc.

- Ha ha. Ngươi còn muốn đánh nữa không? Dương Phàm mặt đầy ý cười ngồi xồm xuống.

- Không đánh. Phàm ca, ta phục rồi! Thiết Ngưu bị đánh đến phục.

Tình cảnh như thế khiến cho hai người xem cuộc chiến kinh ngạc không thôi.

"Người này khí mạch không ngờ kéo dài như vậy"

Lão già kia nhìn Dương Phàm, mắt lóe lên không ngừng.

Có thể nói, Dương Phàm vừa rồi là hoàn toàn dựa vào thể lực thủ thắng.

Bằng vào năng lực khôi phục khủng bố, hắn trực tiếp làm Thiết Ngưu tiêu hao hết sức, sau đó buông tay chà đạp.

- Ha ha. Ngươi đánh không lại ta rất bình thường, Phàm ca ta hiện tại còn có thể tính là nửa tiên sư đấy.

Dương Phàm cười nói, không chút nào vì thủ thắng mà cảm thấy tự đắc. Tiên sư, chính là xưng hô của người trong thế tục đối với người tu tiên.

- Đúng rồi Phàm ca ta hiện tại nghiên cứu thuật y đạo. Để cho ta trị liệu thương thế ngươi một chút.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra nụ cười sáng lạn, thẳng đến cuối cùng mới lộ ra cái đuôi hồ ly.

Chỉ thấy hắn đưa một tay ra, nhẹ nhàng áp lên vết thương cùng nơi sưng đỏ trên người Thiết Ngưu.

Hắn ngẫm thi triển Vũ Lộ Thuật.

Tức thì, cổ cảm giác kỳ dị kia lại sinh ra.

Hơn nữa, cảm giác này so với vài lần trước mạnh hơn mấy lần.

Từng dòng chảy mát lạnh theo miệng vết thương được thi triển Vũ Lộ Thuật chảy tới, tẩy rửa tứ chi bách hải cùng linh hồn Dương Phàm.

Trong cơ thể, dòng chảy màu xanh tươi mát như có như không kia càng ngày càng tinh thuần lớn mạnh.

Lúc này, Dương Phàm rõ ràng cảm nhận được tu vi của mình tăng trưởng. "Tăng trưởng! Thật sự tăng trưởng!"

Trong lòng Dương Phàm mênh mông không thôi, kích động trước nay chưa từng có. Thông qua phương pháp này tăng trưởng tu vi, quả thực là xưa nay chưa từng có!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ta là được sư.

Lúc này, Dương Phàm rõ ràng cảm giác được tu vi của mình tăng tiến. Loại cảm giác này mãnh liệt rõ ràng, dòng chảy màu xanh tươi mát trong cơ thể dần dần lớn mạnh lên.

Mơ hồ, tu vi Dương Phàm dĩ nhiên đột phá khí cảm, tiến thêm một bước tới gần Luyện Khí Kỳ.

Một khi tiến vào Luyện Khí Kỳ, hẳn chính là một người tu tiên danh phó kỳ thực, xem như trở lại con đường tu tiên.

Luyện Khí Kỳ tuy rằng là cảnh giới thứ nhất trong chín cảnh giới tu tiên nhưng một cửa này lại làm khó vô số người, khiến cho vô số người thường không có thiên phú tu tiên, chỉ có thể lực bất tòng tâm.

- Phàm ca quả thực là rất thần kỳ. Thương trên người ta nhanh như vậy được người chữa khỏi. Ngay cả một vết sẹo đều không có!

Thiết Ngưu ngạc nhiên vui mừng vô cùng, từng dòng chảy tươi mát chảy lên miệng vết thương, thoải mái cực kỳ, giống như có một nữ tử dịu dàng đang dùng bàn tay ngọc nhỏ nhắn nhẹ nhàng sờ vuốt.

Loại cảm giác này quả thực làm người ta mất hồn, làm cho người ta muốn nghiện.

Một mạch kéo dài thời gian mười mấy nhịp thở, Dương Phàm hăng hái tinh thần, trị liệu tất cả thương thế trên người Thiết Ngưu.

- Thật thoải mái a! Phàm ca, người có thể tiếp tục hay không!

Thiết Ngưu thực sự có chút nghiện, thời điểm từng dòng chảy tươi mát chảy trên người, làm cho người ta lâng lâng sung sướng, tựa như hít heroin, khó kiềm chế được.

Dương Phàm nhắm mắt lại, cảm giác cổ linh khí kỳ lạ vô cùng trong cơ thể mình tăng cường hơn so với tối qua bốn, năm lần.

Từ khi cảm đến Luyện Khí Kỳ, cần một quá trình tích lũy linh khí. Người bình thường, cần thời gian ba đến năm năm còn người tư chất cao cần một năm rưỡi là được.

Nhưng giờ phút này, chỉ một lần trị liệu mà Dương Phàm cảm giác được mình đã đạt tới đỉnh của khí cảm, chỉ kém một bước liền có thể đột phá quan ải này, tiến vào Luyện Khí Kỳ.

"Kỳ quái. Vì sao lúc trị liệu cho Thiết Ngưu, biên độ tu vi tăng trưởng rõ ràng mạnh hơn mười lần có dư so với ngày hôm qua trị liệu cho mẫu thân cùng con chó?"

Dương Phàm nảy sinh nghi hoặc.

So sánh chênh lệch của Thiết Ngưu cùng mẫu thân, con chó nhỏ. Dương Phàm đột nhiên tìm đến một tia manh mối.

Nếu như là so sánh thực lực, cho dù mười mẫu thân cộng với con chó cũng không phải đối thủ của Thiết Ngưu.

Thử nghĩ, Thiết Ngưu trời sanh thần lực lại được cao nhân chỉ điểm, học thành một thân võ nghệ, hai tay nhấc lên đôi thiết chùy nặng trăm cân thì hung hãn mức nào. Dưới tình huống không thi triển pháp thuật cùng dựa vào năng lực khôi phục, cho dù là Dương Phàm cũng không nắm chắc phần thắng.

"Xem ratheo đối tượng chữa trị khác nhau mà hiệu quả tăng trưởng tu vi của ta cũng có chênh lệch. Ủhm, tuy nhiên việc này còn phải tiến thêm một bước nghiệm chứng"

Trong lòng Dương Phàm đã có một tính toán sơ bộ.

Một con đường thẳng cấp đơn giản mà khó tin hiện lên trong đầu hắn.

- Phàm ca. Người không phải mất hết pháp lực sao? Vừa rồi làm sao ta lại cảm giác người sử dụng tiên thuật?

Thiết Ngưu đột nhiên khó hiểu hỏi. Hắn cũng biết Dương Phàm mất hết pháp lực nên mới dám solo cùng đối phương. Nếu không, cho hắn mượn một trăm lá gan cũng không dám tìm tiên sư khiêu chiến.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi:

- Mất pháp lực không giả nhưng ta cũng không phải là một phế nhân. Hiện tại ta chuyển qua tu luyện thuật Y đạo, cũng chính là bằng môn tả đạo trong tiên thuật. Nếu người khẳng khái nói ta là tiên sư, vậy chỉ có thể tính là nửa Dược sư.

- Dược sư?

Sư phụ thần bí của Thiết Ngưu nghe vậy không khỏi kinh hô một tiếng. Dương Phàm gật gật đầu, lộ ra một chút bất đắc dĩ:

- Đúng vậy. Ta đã không còn hy vọng tiến vào tiên đạo vô thượng, đành phải dồn tinh lực cho bằng môn tả đạo.

Trong lòng hắn đã tính tốt, mình hiện tại chuyển nghề Dược sư, loại chức nghiệp này ở Tu Tiên Giới tuy rằng được hoan nghênh nhưng đồng dạng bị coi là "Bằng môn tả đạo", không thể tiến quân vào tiên đạo chân chính, bị người tu tiên chính thống kỳ thị.

Dương Phàm lấy thân phận này làm nguy trang, chẳng những có thể công khai tăng tu vi, càng có thể tránh được một ít họa sát thân.

Nghĩ đến một Dược sư nhỏ bé cũng sẽ không khiến cho Dương Quang, Từ tiên sinh cảm nhận được uy hiếp gì.

- Dược sư

Lão già run rẩy đi tới Dương Phàm, trên mặt lộ ra một tia chờ mong cùng cầu xin, dường như thấy được hy vọng vô hạn.

- Sư phụ ngài đây là?

Thiết Ngưu vội vàng đỡ sư phụ.

Sắc mặt Dương Phàm bình tĩnh, đoán được ý đồ của đối phương.

- Khẩn cầu Dược sư, nhìn xem bệnh trên người lão phu có thể chữa khỏi hay không?

Lão già đi tới trước người Dương Phàm, trong mắt tràn ngập cảm tình chờ mong, kích động, cầu xin

- Dám hỏi vị lão bá này, tôn tính đại danh của ngài? Dương Phàm vẻ mặt hiền lành hỏi.

Lão già này là một võ giả Tiên Thiên, thực lực so với Thiết Ngưu khẳng định cường đại hơn rất nhiều

- Tại hạ Nam Cung Vũ.

Lão già lúc này cũng không dám úp úp mở mở, đối với Dương Phàm cung kính có thừa, mặc dù tuổi của đối phương có thể làm con cháu của lão.

- Nam Cung Vũ? Sư phụ, ngài dĩ nhiên là "Phi Thiên Kiếm Khách" Nam Cung Vũ thanh danh hiển hách giới võ lâm Ngu Dương quốc?

Thiết Ngưu chân động, lập tức dùng ánh mắt vô cùng sùng kính nhìn về phía sư phụ.

- "Phi Thiên Kiếm Khách"?

Thần sắc Dương Phàm như thường, chưa từng nghe qua danh hiệu này.

Hắn ở Tu Tiên Giới, chính là Tiên sư thần bí cao thượng trong cả thế tục giới, võ lâm, hắn làm sao quan tâm tới một người ở giới võ lâm chứ.

- Lão phu chỉ là một phàm phu tục tử, ở trong mắt Dược sư đại nhân không đáng giá nhắc tới.

Lão già cười theo, cũng nhìn ra Dương Phàm không biết danh hiệu mình, trong lòng càng thêm xác định thân phận đối phương, vì thế càng thêm kính sợ.

- Đề cho ta nhìn xem tình huống của ngươi

Về mặt Dương Phàm bình thản, đợi cho Nam Cung Vũ đưa tay ra, hần đặt một ngón tay lên mạch đối phương.

Rồi hần nhắm mắt lại, ngưng thần tĩnh tâm.

Lực lượng thần bí tràn ngập sinh cơ, vô hình vô chất trong cơ thể kia mạnh mẽ tràn vào cơ thể Nam Cung Vũ.

Bản thân Nam Cung Vũ lại không cảm giác gì, không thể biết được cỗ lực lượng này tồn tại

Trên thực tế, đây cũng là kết quả Dương Phàm có ý thu liễm, ẩn nấp liễm khí là sở trường của "Tiên Hồng Quyết".

Sau một lát, Dương Phàm thông qua phương pháp này hiểu biết thương thế của Nam Cung Vũ.

- Gân tay của ngươi hoàn toàn bị đứt, xương đùi hoàn toàn bị bể gãy nhưng sinh cơ trong cơ thể vẫn còn nên mới có thể cho ngươi chống đỡ tới hiện giờ. Dương Phàm thần nhiên nói.

- Phàm ca. Ta cầu người, có thể giúp sư phụ lão nhân gia trị khỏi thương thế hay không? Thiết Ngưu túm ống tay áo Dương Phàm, khẩn cầu nói.

- Nếu Dược sư có thể trị khỏi bệnh lão phu, ngày sau tất sẽ báo đáp.

Trong mắt Nam Cung Vũ lóe thần quang, nắm chặt tay Dương Phàm, thân hình run lên nhè nhẹ.

- Thương này

Dương Phàm vừa nói ra hai từ, Thiết Ngưu cùng Nam Cung Vũ liền cùng nhau quỳ xuống.

- Phịch!

Hai người quỳ trên mặt đất, Thiết Ngưu lệ nóng lưng tròng, nói:

- Sư phụ là người tốt

- Các người đều đứng lên. Dương mỗ chưa nói không cứu người. Dương Phàm có chút không lời để nói, thở dài:

- Ta chỉ là muốn nói, trọng thương đứt gân gãy xương như vậy, ta cho tới bây giờ chưa từng trị cho ai, không có kinh nghiệm gì.

Hai người nghe vậy đứng dậy, Thiết Ngưu thất vọng nói:

- Vậy cũng chính là người không thể trị bệnh này?

Thần sắc Nam Cung Vũ cũng lộ vẻ ảm đạm.

- Vậy thì cũng không phải Dương Phàm hơi chút chần chờ nói.

- Chẳng lẽ ngài có vài phần nắm chắc? Trong mắt Nam Cung Vũ lại có sinh cơ.

Dương Phàm gật đầu nói:

- Dù sao cũng là lần đầu tiên, đại khái nắm chắc 90%.

Nắm chắc 90%!

Câu nói này làm Nam Cung Vũ cùng Thiết Ngưu chấn động ngay người.

Càng làm cho bọn họ khiếp sợ chính là, đây còn là lần đầu tiên, dưới tình huống chưa có kinh nghiệm.

Nam Cung Vũ không khỏi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Dương Phàm: "Dược sư này cũng quá tự tin một chút ha"

- Phàm ca, người không nên lừa người. Đây là quan hệ đến vận mệnh một đời của sư phụ.

Thiết Ngưu trợn mắt lên.

- Đây chẳng qua là thương bệnh của phàm phụ tục tử. Đối tượng Dương mỗ ngày sau trị liệu là nhân vật cấp bậc tiên sư.

Dương Phàm thấy hai người này không tin, thần sắc cũng trở nên lạnh nhạt.

- Hai người các ngươi đã không tin, vậy ta đây liền cáo từ.

Dứt lời, hắn liền mang theo muội muội Dương Tuệ Tâm đi ra ngoài.

- Được sư đại nhân, xin đừng bước! Nam Cung Vũ nóng nảy gọi theo.

- Phàm ca, ta van cầu ngươi. Chỉ cần ngươi có thể trị khỏi bệnh cho sư phụ lão nhân gia, cho dù bắt ta làm trâu làm ngựa cũng được.

Thiết Ngu một tay ôm chân Dương Phàm.

Dương Tuệ Tâm cũng có chút không đành lòng, dục dằng nói:

- Đại ca. Huynh cứu bọn họ đi.

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Dương Phàm thở dài một hơi, về mặt chính khí nói:

Thôi được. Ai kêu lòng dạ ta mềm yếu như vậy. Thân là Y sư liền phải nhân từ độ lượng, cứu nhân độ thế, bác ái thiên hạ

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bác ái thiên hạ.

- Thôi được, ai kêu lòng dạ ta mềm yếu như vậy. Thân là y sư liền phải nhân từ độ lượng, cứu nhân độ thế, bác ái thiên hạ

Dương Phàm mặt đầy chính khí nói rất có tác phong cao thượng của một đại thần y kỳ nhân. (Đại thần còn thì đúng hơn!)

Giờ phút này hắn dần dần cảm nhận được tư tưởng chủ trương của "Tiên Hồng Quyết".

- Phàm ca. Ngươi đáp ứng cứu trị sư phụ của ta, ông ấy là người tốt.

Thiết Ngu thì lễ nói lời cảm tạ, vui sướng lông mày giãn ra.

Nam Cung Vũ kia hứa hẹn nói:

- Chỉ cần Được sư có thể trị lành thương thế của ta, ngày sau sẽ dâng lên ngàn lượng vàng. Nếu còn có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần Nam Cung Vũ ta có thể làm được thì cho dù xông pha khói lửa cũng không chối từ.

Dương Phàm lắc đầu nói:

- Ta trị bệnh của ngươi, không hỏi qua ngươi trước kia thiện ác thế nào, chỉ cần là người thế tục đều có thể trị liệu. Ta chữa bệnh cho ngươi, cũng không vì kim tiền tài vật, chỉ vì cứu nhân độ thế, bác ái thiên hạ.

Hắn trị liệu cho người ta, đương nhiên sẽ không quan tâm thiện ác, lại càng không để ý tài vật ngoài thân mà quan trọng là ngươi có thể cho ta gia tăng tu vi.

Vừa nghe lời này, Thiết Ngu cùng Nam Cung Vũ không khỏi nghiêm nghị kính trọng. Thế gian này không ngờ có người cao thượng như vậy, trị bệnh cứu người, không cần bất kỳ báo đáp nào, đây là loại tinh thần cỡ nào?

- Được sư, xin nhận ta một lạy.

Nam Cung Vũ cảm kích không thôi, không ngờ vô cùng chân thành cúi người thật sâu, thành khẩn nói:

- Bất kể Được sư có thể chữa khỏi bệnh cho ta hay không, đều là người đời này tại hạ kính nể nhất.

- Đúng vậy Phàm ca, loại tinh thần vô tư kính dâng này của ngươi khiến ta có cảm giác hổ thẹn sâu sắc

Hai mắt Thiết Ngưu thoáng đỏ lên, hết sức cảm động.

Dương Phàm lại lắc đầu:

- Sai rồi. Ta không phải vô tư kính dâng, ta có trả giá tất có hồi báo!

- Đúng đúng đúng!

Thiết Ngưu cùng Nam Cung Vũ liên tục gật đầu, không dám đi ngược lại loại tư tưởng nhìn như ấu trĩ này, có lẽ Dược sư đại nhân hẳn giác ngộ tư tưởng càng cao

- Dược rồi Nam Cung đại hiệp, người ngồi xuống ta trị liệu cho người.

Dương Phàm ra hiệu.

Thiết Ngưu vội vàng mang đến một chiếc ghế dựa để sư phụ ngồi xuống.

Dương Phàm ngồi xồm xuống, đưa tay đặt lên trên đùi bị gãy của Nam Cung Vũ.

Thiết Ngưu cùng Dương Tuệ Tâm đứng ở một bên, thở mạnh cũng không dám, ngưng thần tử tế quan sát.

Từng luồng lực lượng thần bí vô hình vô chất tràn vào trong cơ thể Nam Cung Vũ, kéo dài đến nơi hần bị gãy xương.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi:

- Xương cốt trên đùi người bị một loại công pháp có lực phá hoại cường đại bẻ gãy, xương nơi bị gãy đã không hề có sinh cơ. Thương thế như vậy không phải y sư thế tục có thể chữa trị. Đồng dạng, người tạo thành lực phá hoại như thế cũng không phải người trong thế tục.

Dứt lời, hắn đưa mắt nhìn Nam Cung Vũ.

Thần sắc Nam Cung Vũ tối sầm lại, thở dài nói:

- Dược sư nói không sai. Thương thế trên người ta là do một vị tiên sư pháp lực cường đại tạo thành, hần cố ý tha ta một mạng, chính là muốn ta không có một thân nội lực, lại phải chịu tra tấn trở thành phế nhân. Lúc trước, ta từng đi tìm mấy đại danh y của võ lâm lại không thể có sức xoay chuyển tình thế.

Dương Phàm tò mò nói:

- Người đánh bị thương người là ai?

- Các nơi đây về phía Nam 500 trăm dặm, trong một vùng núi cao vực sâu liên miên có một nơi cảnh tượng như thần tiên tên là "Ngũ Bàn Sơn", phía trên thi thoảng có tiên nhân cười gió đi qua. Lão phu đã sớm nghe thấy điều này, vì tìm kiếm bí tịch võ tu trong truyền thuyết, liền lần vào trong nơi tiên nhân này. Cuối cùng, lão phu chẳng những không có lấy được bí tịch võ tu, còn bị vị tiên sư ở Ngũ Bàn Sơn kia đánh ra để lại một thân thương thế không thể chữa khỏi.

Nam Cung Vũ mặt hiện vẻ nhớ lại, thì thào tự thuật.

Dương Phàm nghe xong cũng giật mình: "Nguyên lai là Ngũ Bàn Thiên Thai. Nơi đó là một cái chợ lớn giao dịch của người tu tiên. Trong phạm vi bốn, năm ngàn dặm quanh đây đều là số một số hai. Nhưng là, Ngũ Bàn Thiên Thai này cũng có pháp quy nghiêm khắc. Tu sĩ dưới Ngưng Thần Kỳ, nếu không được đặc biệt cho phép thì không được đi vào. Một khi làm trái, sẽ bị đuổi ra cùng xử phạt".

- Ngũ Bàn Thiên Thai kia, trước khi Dương mỗ mất hết pháp lực đã từng đi qua một lần. Theo ta được biết, nơi giao dịch bình đài này nằm trong một vùng tuyệt địa hung hiểm, tuy không có ảo trận che giấu nhưng bốn phía mây trăm trượng đều là vực sâu không đáy. Nam Cung đại hiệp làm thế nào đi vào?

Dương Phàm bắt tay đặt lên trên đùi gãy xương của Nam Cung Vũ, âm thầm thi triển Ngọc Cốt Thuật mới học được tối hôm qua. Từng đợt khí tức sinh mạng ôn nhuận bắt đầu chữa trị nơi xương bị bẻ gãy của Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ cũng cảm nhận được biến hóa rất nhỏ, đáp:

- Lão phu sở trường nhất chính là khinh công, lại có sự trợ giúp của một con điều lớn theo ta mười mấy năm, thật ra có thể miễn cưỡng tiến vào nơi tiên nhân. Nhưng tiếc rằng, cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế, ngay cả con điều ta yêu quý nhất cũng gặp phải độc thủ của tiên nhân kia.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm vừa trị liệu cho Nam Cung Vũ vừa nói:

- Vừa rồi ta đã xem qua, Nam Cung đại hiệp không có thiên phú tu chân nhưng nhìn người không tiếc trả giá đi tìm kiếm bí tịch võ tu, dường như rất là

hướng tới con đường tu đạo.

- Đúng vậy. Phàm phu tục tử, cuộc sống ngắn ngủi vài chục năm như bóng câu qua cửa sổ. Đây là một loại bi ai cùng bất đắc dĩ cỡ nào. Ai mà không muốn trường sinh, đi tìm con đường tu tiên? Chỉ tiếc là lão phu không có thiên phú tu tiên, nhưng nghe nói trong tiên đạo cũng có một đạo võ tu thích hợp võ giả tu luyện cho nên lão phu mới có thể tìm cách tới nơi tiên nhân, hy vọng có thể đạt được bí tịch võ tu.

- Người muốn trà trộn vào nơi tiên nhân thật ra không sai. Chỉ tiếc người vận khí không tốt, vừa lúc tìm tới chợ giao dịch bậc cao Ngũ Bàn Thiên Thai này. Một ít chợ giao dịch bình thường khác phần lớn đều có đặt thủ đoạn che mắt. Có thời gian người tới Dương gia bảo thủ vận khí, chỉ cần là tử đệ Dương gia cực kỳ thân thiết đều có thể vào trong. Nếu là người ngoài thì người nghĩ cách đút cho bảo vệ cửa một ít bạc cũng có thể đi vào.

Dương Phàm nói, trong lòng cũng thầm than: "Cũng trách Nam Cung Vũ này không hay ho, không dung tìm tới Ngũ Bàn Thiên Thai"

- Đa tạ Dược sư chỉ điểm, tại hạ cảm ơn vô cùng. Ngài cũng không cần xưng hô ta là Nam Cung đại hiệp. Ở trong mắt tiên sư, đại hiệp thể tục căn bản không đáng giá nhắc tới. Không bằng ngài kêu ta một tiếng Nam Cung huynh là được rồi.

Nam Cung Vũ nói.

- Được rồi, Nam Cung huynh. Người đứng lên, dùng hai chân bước đi thử một lần xem. Dương Phàm đột nhiên đứng dậy nói với Nam Cung Vũ.

Bản thân hắn thì nhắm mắt lại, dòng chảy sinh mạng nhỏ vô hình vô chất trong cơ thể lại lớn hơn vài lần, mệnh môn không thôi lưu chuyển khắp nơi khiến cho thân thể Dương Phàm lại được trải qua một lần tẩy rửa nữa. Mơ hồ, dòng chảy sinh mạng nhỏ bé không thể nắm lấy kia chuyển hóa thành từng điểm sương mù xanh biếc chảy trong cơ thể Dương Phàm.

- Các cái chân này của ta không ngờ có thể đi lại rồi!

Nam Cung Vũ kinh hô một tiếng, hơi thở một chút liền rất nhẹ nhàng đi lại tại chỗ. Sau đó, hắn lại bắt đầu chậm rãi chạy quanh biệt viện.

- Khỏi rồi, chân của ta khỏi rồi!

Nam Cung Vũ mừng rỡ đi tới trước người Dương Phàm, lại phát hiện đối phương đang nhắm mắt điều tức.

Thấy cảnh như vậy, hắn càng cảm động. Dược sư khẳng định vì trị thương chân cho mình mà tiêu hao pháp lực thật lớn.

Thật lâu sau, Dương Phàm mới mở đôi con ngươi bình tĩnh như nước, nhẹ thở ra một hơi:

- Ta đã điều tức xong, có thể tiếp tục chữa trị kinh mạch bị đứt của người.

Mơ hồ, khí chất trên người Dương Phàm đã xảy ra một chút biến hóa mà không người biết được.

Trong hai mắt bình tĩnh không chút gợn sóng kia có thêm phần tự tin cùng trấn định.

Từng làn sương mù màu xanh biếc trôi nổi ở trong cơ thể hắn, chỉ khoảng giây lát lại dung nhập vào trong kinh mạch, biến mất không thấy.

Khô Mộc Công khiến cho hắn thu liễm khí tức cùng pháp lực trên người tới cực điểm, ngay cả tu sĩ tu vi cao hơn hắn đích thân tới cũng không nhìn ra manh mối gì.

"Luyện Khí Kỳ, Dương Phàm ta rốt cục trở về con đường tiên đạo"

Trái tim bình tĩnh của Dương Phàm tức thì nổi lên từng hồi sóng to.

Thời gian hai ngày ngắn ngủi, hắn từ một phế nhân mất hết pháp lực lại trở về con đường tu luyện tiên đạo.

Đây quả thực có thể so với kỳ tích!

"Tu Tiên Giới, chung quy lại có một ngày ta quét khỏi, vững chân giương danh"

Dương Phàm cố gắng làm cho trái tim mình khôi phục bình tĩnh. Hiện tại hắn mới vừa tiến vào Luyện Khí Sơ Kỳ, pháp lực thấp kém, vẫn cần phải ăn nhấm khiêm tốn.

- Dược sư. Ta xem ngài vừa rồi trị thương cho ta dường như tiêu hao không ít pháp lực, không bằng tạm gác lại ngày mai đi

Nam Cung Vũ thấy Dương Phàm vừa mới điều tức xong lại muốn tiếp tục trị thương cho mình, có chút không đành lòng nói.

- Đúng vậy Phàm ca, ngày khác người lại đến

Thiệt Ngu cùng Dương Tuệ Tâm đều có chút không đành lòng.

- Cứu nhân độ thế là bổn phận của y sư. Khó nữa, mệt nữa cũng có hề gì. Để ta tiếp tục trị kinh mạch cho người

Dương Phàm vẻ mặt hiền lành, mỉm cười nói.

Vừa nghe lời ấy, ba người có mặt đều cảm động vô cùng.

Ngay cả người từng trải như Nam Cung Vũ cũng đều cảm động không biết nói gì.

Cái gì là y sư từ bị, cứu nhân độ thế bác ái thiên hạ?

Cái gì là không vì lợi cho mình, chuyên môn lợi người, tinh thần vô tư kính dẫu?

Đây là một ví dụ điển hình nhất!

Lập tức hình tượng Dương Phàm ở trong lòng mấy người trở nên vô cùng cao lớn, hơn nữa tăng cao đến một mức tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Không phân thiện ác

Giờ phút này, ở trong mắt ba người, Dương Phàm giống như một vị Bồ Tát sống phổ độ chúng sinh, làm cho người ta không kìm lòng được sinh ra kính trọng.

Nam Cung Vũ cũng không đành lòng nói:

- Dương Dược sư, người đã cố ý muốn trị liệu, lão phu cũng không thể cự tuyệt. Chỉ là, lát nữa nếu người không chống đỡ được, xin tuyệt đối không cần miễn cưỡng.

Dương Tuệ Tâm cũng lo lắng nói:

- Đại ca, nên nghe lời khuyên của Nam Cung đại hiệp, đừng cậy mạnh.

- Điểm này các người yên tâm.

Dương Phàm tự tin cười, hần thâm nghĩ: "Ưu thế lớn nhất của ta chính là năng lực khôi phục, đừng nói trị liệu một đại hiệp, cho dù trị liệu mười Vô Thánh cũng dư dả."

Nam Cung Vũ trước mắt tuy rằng gân tay bị đứt, một chân bị gãy nhưng nội lực cùng nguyên khí không bị phế bỏ.

Nếu Dương Phàm không nhìn nhầm, người này là võ giả Tiên Thiên của thể tục giới, nếu không tinh thần thông và pháp thuật thì chính là cấp bậc ngang với Ngưng Thần Kỳ của Tu Tiên Giới.

Người có thực lực cường đại được trị khỏi bệnh, mức độ tu vi Dương Phàm tăng lên cũng lại càng lớn.

Từ mẫu thân, đến con chó xám, đến Thiết Ngưu, rồi lại tới võ giả Tiên Thiên trước mắt này.

Dương Phàm mấy lần nghiệm chứng, thực lực đối tượng được trị liệu thấp hơn mình, như vậy hiệu quả rất kém. Nếu là đồng cấp, hiệu quả khá tốt, nếu đối tượng thực lực mạnh hơn mình thì hiệu quả lại càng tốt.

Vừa rồi, hần dùng Ngọc Cốt Thuật trị chân bị gãy xương của Nam Cung Vũ, chỉ cảm thấy thực lực đột nhiên tăng mạnh, không ngờ một hơi đột phá đến Luyện Khí Kỳ.

Đây là loại thần tốc cỡ nào?

Đương nhiên, không thể phủ nhận trong này cũng có liên quan đến linh hồn cảnh giới của Dương Phàm.

Nếu là dưới tình huống bình thường, Dương Phàm ít nhất phải tu luyện thời gian một năm, trải qua linh khí tích lũy lâu dài mới có thể từ khí cảm đột phá đến Luyện Khí Kỳ.

Nhưng mà quá trình này, Dương Phàm chỉ dùng một chút thời gian ngắn liền thành công đột phá.

Cho new, Dương Phàm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Nam Cung Vũ - "tiên đan linh dược" có thể đề thăng tu vi của hắn.

Tuy nhiên, loại hành vi này của Dương Phàm ở trong mắt đám người Nam Cung Vũ lại trở thành một hình tượng cao thượng vô tư như thế.

- Dược sư, mời ngồi

Nam Cung Vũ vội vàng mời Dương Phàm ngồi trên ghế, chính mình đứng ở bên cạnh, thân hình hơi ghé về trước, miễn cưỡng đưa cánh tay bị đứt gân qua.

Dương Phàm cũng không khách khí, đưa tay đặt lên cánh tay của Nam Cung Vũ, lại một lần nữa thi triển Ngọc Cốt Thuật. Trong cơ thể hắn chợt sinh ra từng luồng sương mù màu xanh tràn ngập sinh mạng khí tức, kéo dài đến nơi đứt gân cánh tay của Nam Cung Vũ.

Giờ khắc này, Dương Phàm có thể cảm giác rõ ràng vô cùng những chỉ tiết nhỏ bé nơi bị đứt gân, vận chuyển Ngọc Cốt Thuật, làm sống lại sinh mệnh sức sống nơi đứt gân, sau đó dùng phương thức đặc biệt thúc giục hai bên sinh trưởng.

Nếu như có tu sĩ thần thức cường đại ở đây, nhất định có thể quan sát thấy, kinh mạch bị đứt kia không ngờ lấy tốc độ có thể nhìn thấy bắt đầu sống lại rồi kéo dài, mập mạp như cá chạch.

Một lát sau, kinh mạch đứt gãy rốt cục dung hợp cùng một chỗ.

Trên tay Dương Phàm đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu ngọc nhàn nhạt, sau đó mở to mắt, thở nhẹ một hơi.

Ngọc Cốt Thuật, có hiệu quả thần kỳ nối gân liền xương, là loại pháp thuật trị bệnh thứ hai Dương Phàm hiện tại học được.

Tuy nhiên, pháp thuật này chung quy có chút rườm rà, có vẻ tiêu hao tinh thần.

- Dược sư, thế nào?

Nam Cung Vũ lộ vẻ vội vàng hỏi, hắn cảm giác cánh tay mình dường như lại có sinh cơ nhưng chưa được Dược sư chỉ thị, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Người có thể thử tùy tiện hoạt động một chút.

Dương Phàm nói xong câu đó liền nhắm mắt điều tức.

Ở trong cơ thể hắn, đám sương từng dòng màu lục lại lớn mạnh một chút, chỉ một ý niệm là có thể chuyển khắp toàn thân. Vô tình, lại có thể làm cho hắn tiến vào ý cảnh đặc thù dung nhập hoàn cảnh xung quanh.

Giờ khắc này, trong phạm vi năm mươi trượng, hết thảy mọi thứ đều nằm trong không chế cảm quan của hắn.

Hơn nữa, dưới loại tình huống này hắn có thể thấy được mọi sinh mạng trong môi trường xung quanh.

Đầu tiên, phản ứng mãnh liệt nhất chính là vài người trong sân.

Người có sinh mạng lực mạnh nhất không ai khác ngoài Nam Cung Vũ, sau đó là Thiết Ngưu, yếu nhất là Dương Tuệ Tâm. Dương Phàm tự so sánh, sinh mạng lực của hắn hẳn là không kém so với Nam Cung Vũ.

Không chỉ như thế, trong phạm vi không gian còn có một ít phản ứng sinh mạng rất nhỏ, Dương Phàm cũng có thể mơ hồ thấy được.

Cuối cùng, Dương Phàm thậm chí dung nhập cảm quan của mình vào trong đại địa, ở trong này hắn thấy được vô số sinh vật nhỏ bé.

Nhưng là, đại địa là tầng vật chất nên đối với cảm quan của hắn có ngăn cách nhất định.

"Voi tu vi Luyện Khí Sơ Kỳ của ta hiện tại, còn không hình thành thần thức nhưng lại có thể dùng phương thức này đi cảm giác thể giới bản chất của thế giới bên ngoài."

Dương Phàm trong lòng mừng rỡ, đây không thể nghi ngờ là gia tăng rất nhiều năng lực đối địch cùng lực sinh tồn của hắn.

Tuy nhiên, điều duy nhất khiến hắn tiếc nuối chính là sau khi tiến vào Luyện Khí Kỳ, lúc này hắn trị liệu cho Nam Cung Vũ thì hiệu quả lại không lớn bằng lần trước.

Luyện Khí Kỳ là một quá trình tích lũy cùng rèn luyện linh khí, không thể có nửa điểm mưu lợi mà cần phải từng bước từng bước một khổ tu.

"Tuy rằng hiệu quả không như lần trước nhưng là có còn hơn không, ít nhất là đỡ tốn hơn một tháng khổ tu"

Dương Phàm cũng là bình tĩnh, trong lòng đã thấy đủ. Có thể dùng phương thức này để tăng tu vi, quả thực có thể nói là hành vi nghịch thiên.

Hiệu quả trị bệnh càng ngày càng kém, loại xu thế phát triển này hẳn là hợp lý.

Trả giá = thu hoạch.

Nhưng thu hoạch ngang nhau lại cũng không làm tu vi Dương Phàm đã tăng nhiều đạt được biên độ tăng lên tương ứng.

Sau khi tiến vào Luyện Khí Kỳ, mỗi lần hẳn tăng một bậc đều cần khổ tu một thời gian dài. Muốn một lần tăng tu vi một biên độ lớn cũng là không thực tế.

Tóm lại, đối tượng Dương Phàm chữa trị, thực lực càng cường đại hiệu quả càng tốt. Khi Dương Phàm nhắm mắt điều tức, tinh luyện linh khí sinh mạng trong cơ thể thì Nam Cung Vũ trải qua một phen thích ứng, rốt cuộc cánh tay cũng khôi phục.

Tuy nhiên, hẳn thấy Dương Phàm nhắm mắt điều tức cũng không dám quá nhiều.

Thật lâu sau, Dương Phàm rốt cục mở mắt, nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí, bộ dạng dường như tiêu hao rất nhiều pháp lực.

- Dược sư đại nhân, xin nhận lão phu một lạy nữa.

Nam Cung Vũ không ngờ muốn quỳ xuống bái tạ.

Dương Phàm vội vàng đỡ hẳn, sắc mặt hơi trầm xuống, chính khí nói:

- Ta trị bệnh cho ngươi, chính là bản chức của y sư không hỏi thiện cùng ác, cũng không ham tiền tài, lại càng không muốn người bị thương cúng bái.

Đương nhiên, trong lòng hẳn còn có một câu trọng yếu nhất nhưng lại không nói: "Chỉ cần có thể gia tăng tu vi cho ta là được rồi"

Nam Cung Vũ cùng Thiết Ngu đương nhiên không biết nguyên do bên trong, lại càng cảm động không biết nói gì.

- Dương Dược sư, người tốt như ngươi, ngày sau đi lại trong giang hồ hoặc là cùng người ở chung cần phải cẩn thận tuyệt đối. Trên đời này, không thiếu hạng người lấy oán trả ơn. Người trị thương cho người, ngược lại dẫn tới họa sát thân.

Nam Cung Vũ không kìm nổi nhắc nhở.

Thiết Ngu gật đầu nói:

- Phàm ca, ngươi cũng không nên quá nhân từ. Có một số người xấu không thể dễ dàng cứu chữa.

Dương Phàm nghe lời này không khỏi âm thầm buồn cười. Mấy người này thật sự cho rằng mình là hạng ngu ngơ không biết đối nhân xử thế.

Hắn ở Tu Tiên Giới tàn khốc sống mười mấy năm, làm sao mà ngay cả đạo lý cơ bản đó cũng không hiểu chứ.

- Ta nếu là y sư thì chẳng phân biệt thiện ác, thể nhân đều có thể cứu. Nếu gặp được loại hạng người lấy oán trả ân, ta chẳng những phải chữa thương thân thể mà càng phải trị linh hồn, cứu vớt kẻ lạc đường.

Dương Phàm cười tủm tỉm nói, trong mắt hiện lên một tia thần quang làm người ta khó thể nắm chắc.

Hắn ngược lại rất chờ mong gặp được cái hạng lấy oán trả ơn này Dương Phàm không ngại "Trị liệu" cho hắn nhiều lần.

Nhìn nụ cười sáng lạn của Dương Phàm, mấy người ở đây không kìm nổi rung mình một cái.

"Có lẽ Dương Dược sư này cũng không phải đơn giản như tưởng tượng của ta. Hẳn dù sao cũng là người trong tiên đạo chỉ là, tinh thần y sư của hắn như vậy, vô tư kính dăng, thực làm cho người ta lòng sinh kính nể!"

Nam Cung Vũ trầm nghĩ.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng Dương thị:

- Phàm nhi, Trong nhà có khách tới, nói là đến từ Dương gia bảo, cùng ngươi có quen biết.

- Dương gia bảo?

Dương Phàm khẽ rung mình, đứng tại chỗ trong giây lát, sử dụng Khô Mộc Công thu liễm tu vi đến mức tận cùng.

Người Dương gia bảo tới, lại nhận biết mình, sẽ là ai đây nhỉ?

Khách đến từ Dương gia bảo, chẳng lẽ là tiên sư

Đám người Nam Cung Vũ đều kinh dị.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tiên sư tới chơi

Vừa nghe có khách tới từ Dương gia bảo, trong lòng Dương Phàm ngưng trọng, lập tức thông qua Khô Mộc Công thu liễm khí tức trên người đến mức tận cùng.

Trên thực tế, dưới tình huống bình thường, nhìn qua Dương Phàm tựa như một thư sinh yếu đuối.

"Ta hiện giờ ở Dương gia bảo bị cô lập chưa từng có, trừ đệ đệ Dương Lỗi ra thì gần như không có bằng hữu cùng người đáng giá tin cậy nào"

Dương Phàm hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn Dương Tuệ Tâm ở bên cạnh một cái, cười nói:

- Muội muội, chúng ta về nhà

Dương Tuệ Tâm cảm nhận được một tia khác thường trong thần sắc Dương Phàm. vội vàng nắm lấy tay hắn. dịu dàng nói:

- Đại ca. Có phải có vấn đề gì hay không?

- Hắn là sẽ không. Đệ đệ ngươi trước mắt ở Dương gia bảo là một trong những người nổi bật trong tứ đệ đời thứ ba

Dương Phàm giải thích, nói lời từ biệt với Thiết Ngưu cùng Nam Cung Vũ.

Chỉ cần đệ đệ - tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ còn ở Dương gia bảo thì những hạng tầm thường hắn là không dám tới cửa gây phiền toái.

- Phàm ca. Tiên sư từ Dương gia bảo tới, không bằng cho chúng ta kiến thức một chút nhé.

Thiết Ngưu vẻ mặt chờ mong nói, Nam Cung Vũ cũng có chút động tâm. Nghe nói đến tiên sư, bọn họ đều cảm thấy rất hứng thú.

Dương Phàm vẻ mặt ôn hòa nói:

- Tiên phạm có cách biệt, có vị Tiên sư tính cách cổ quái không thích náo nhiệt, càng không muốn giao tiếp cùng người thường. Đề ta trước tiên đi xem, nếu là người quen biết, ngày sau có thể giới thiệu với hai người.

Nghe Dương Phàm nói vậy, Thiết Ngưu cùng Nam Cung Vũ đành phải bỏ ý niệm này trong đầu.

Đổi voi tiên sư, trong lòng họ chung quy vẫn còn kính sợ.

Dương Phàm kéo tay muội muội rời khỏi nhà Thiết Ngưu, phát hiện trong lòng bàn tay muội muội toát ra mồ hôi.

- Muội muội muội dường như rất sợ?

Dương Phàm dừng chân nhìn chằm chằm lên khuôn mặt tinh xảo thanh tú, trong đôi mắt đầy linh động kia rõ ràng có vài tia lo lắng.

Dương Tuệ Tâm lắc đầu, nhìn khuôn mặt ca ca, khẽ thở dài:

- Ta cảm nhận được bất an trong lòng đại ca. Đây là dĩ vãng chưa từng có.

Trong lòng Dương Phàm hơi kinh hãi, muội muội không ngờ có thể cảm nhận được một tia bất an ở sâu trong đáy lòng mình.

Chuyện này cũng quá khó tin!

Giờ phút này hắn thân là tu sĩ Luyện Khí Kỳ, cảnh giới linh hồn so với người thường mạnh hơn không biết bao nhiêu, nếu không cố ý thu liễm, người bình thường làm sao có thể cảm nhận được biến hóa tâm lý của hắn.

- Muội muội, cứ yên tâm, không có việc gì

Dương Phàm không khỏi sinh lòng thương hại. Trên thực tế, hắn cũng không lo lắng cho an nguy của mình. Chân chính lo lắng, ngược lại là người thân của hắn.

Chỉ một tia bất an lại bị Dương Tuệ Tâm cảm giác được.

- Chúng ta đi vào thôi!

Dương Phàm mang theo muội muội về nhà, vừa vào cửa liền thấy được một thanh niên áo vải ăn mặc rất bình thường. Người này chỉ nhìn một cái, Dương Phàm cảm thấy rất quen mắt.

- Ha ha! Nguyên lai là Lâm huynh.

Dương Phàm thoải mái thở một hơi, vẻ mặt tươi cười đi lên phía trước.

Thanh niên áo vải này dĩ nhiên là Lâm Chung lúc trước đưa gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm cho Dương Phàm ở Dương gia bảo.

- Dương công tử, hai ngày không thấy, thần sắc người tốt hơn nhiều.

Lâm Chung rất nhiệt tình tiến lên, hai người quen biết cười, sau đó phân biệt ngồi xuống.

Gặp hai người này quả thật là quen biết, không có một tia khác thường. Dương Tuệ Tâm liền yên tâm theo mẫu thân rời khỏi phòng khách.

- Dương công tử. Người vừa mất hết pháp lực không lâu, chỉ sợ nguyên khí đại thương. Ta đặc biệt luyện chế mấy viên Bỏ Nguyên Đan hạ phẩm, tặng đến đại biểu tâm ý.

Lâm Chung từ trong túi trữ vật lấy ra một bình ngọc nhỏ đưa cho Dương Phàm.

Dương Phàm biết ý đồ đến của Lâm Chung, cũng không khách khí, tiếp nhận bình ngọc này, khi mở nắp bình ra thì một mùi thuốc xông vào mũi.

Hắn từng đọc lướt qua nội dung đại khái trong "Tân Quyền - Luyện Đan Thiên", giờ phút này đối với loại linh đan Bỏ Nguyên Đan tương đối bình thường của Tu Tiên Giới này, đã có khả năng phân biệt nhất định.

Hắn vừa quan sát linh đan trước mắt, đồng thời rút ra một bộ phận tâm thần rót vào trong dòng tin tức trong thức hải xem nội dung Luyện Đan Thiên.

- Mấy viên Bỏ Nguyên Đan này là người luyện chế? Dương Phàm hỏi.

Lâm Chung hơi kinh hãi:

- Không sai. Chẳng lẽ Dương công tử cũng hiểu đạo luyện đan?

- Hơi biết sơ sơ. Ngày ấy sau khi ta rời khỏi Dương gia bảo, đi nhầm vào một mảnh rừng rậm ngẫu nhiên gặp một vị kỳ nhân. Hắn thấy ta tư chất tốt, lại phế bỏ một thân tu vi liền nói đáng tiếc rồi truyền cho ta một chút về đạo Y học. Đương nhiên, là Y sư phải hiểu được lý. Được sư Tu Tiên Giới càng phải hiểu đạo luyện đan.

Dương Phàm mặt không đổi sắc bịa chuyện.

- Dương công tử không ngờ có kỳ ngộ như vậy

Lâm Chung bán tín bán nghi, thăm dò: "Chuyện tốt như vậy, vì sao không để cho mình gặp phải?"

Nhưng hắn lại thay đổi suy nghĩ, chính mình tư chất bình thường, cho dù gặp được cao nhân thì người ta cũng chưa chắc sẽ truyền thụ tài nghệ cho mình.

- Đây có lẽ là ông trời bồi thường. Ta mất đi một thân pháp lực, từ nay về sau khó có thể tiến vào con đường trường sinh bất tử, đành phải chuyển tu tập đạo Y học. Hoàn hảo, thiên phú về mặt Y học của ta dường như rất cao.

Dương Phàm khẽ thở dài, trên mặt mang theo một tia than thở.

- Dương công tử gặp kỳ ngộ này, cũng coi như là tạo hóa an bài, không nên quá thất vọng.

Lâm Chung ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại có chút đồng tình.

Dương Phàm trước kia thân là đệ nhất thiên tài gia tộc. Ngung Thần Kỳ duy nhất đời thứ ba, chỉ có một mình hắn ngự kiếm phi hành trên bầu trời Dương gia bảo.

Khi đó, hắn oai phong cỡ nào, được vô số người sùng bái cùng hướng tới, lại là giắc mộng trong lòng bao nhiêu cô gái.

Kỳ thật, trong lòng Lâm Chung còn có một bí mật. Hắn tư chất bình thường, lại là một kẻ tán tu. Dương Phàm ngày trước có thể nói là thần tượng trong lòng hắn.

Cho nên, khi đệ nhất thiên tài Dương Phàm này ngã xuống, hắn lại phá lệ đồng tình.

Nhưng hắn cũng thất vọng. Đối phương từng là cường giả Ngưng Thần Kỳ, nắm giữ tri thức cùng kinh nghiệm trong tay khẳng định phong phú hơn mình mười lần có dư.

- Lâm huynh đệ. Ta hiện giờ trở thành một kẻ phế nhân, vinh quang ngày xưa không còn tồn tại nữa. Trừ người thân ra, toàn bộ người tu tiên ở Dương gia bảo cũng chỉ có mình người đối xử chân thành với ta. Nếu người muốn trợ giúp gì, cứ việc nói ra đi.

Dương Phàm cười nói

Lâm Chung vừa nghe lời này, lòng mang cảm kích, về mặt nhớ lại nói:

- Lâm Chung ta thân là một kẻ tán tu, mười năm trước từng làm một đồng tử trông coi lò đan của một Luyện Đan Sư. Bởi vì luyện đan bất cẩn nên bị đuổi khỏi sư môn. Sau này, ta mượn vào một ít tri thức tu tiên cùng công pháp tu luyện hữu hạn, một đường sờ soạng, hao phí bảy, tám năm rốt cục tiến vào Luyện Khí Kỳ.

- Không có sư trưởng chỉ điểm, người có thể dựa vào bản thân lần mò tiến vào Luyện Khí Kỳ cũng là đáng quý.

Dương Phàm hơi chút tán thưởng nói, không khỏi nhìn Lâm Chung bằng con mắt khác.

Lâm Chung lại nói tiếp:

- Dương công tử hẳn là biết, tán tu bậc thấp lại lịch không rõ như ta thì thế lực tu tiên bình thường sẽ không thu lưu, thậm chí căn bản là xem thường chúng ta.

- Hôm nay tới nhà công tử, không cầu truyền thụ cho ta pháp môn tu luyện, chỉ cầu có thể chỉ điểm một chút trên con đường tu hành.

Lâm Chung về mặt thành khẩn nói, trong mắt lộ vài tia chờ mong cùng hướng tới.

Hắn hiểu được Dương Phàm thân là đệ tử Dương gia bảo, không được tự tiện truyền thụ công pháp cho người ngoài, liền lấy lui làm tiến, chỉ cầu Dương Phàm có thể chỉ điểm một chút.

Dương Phàm suy tư một lát rồi nói:

- Từ hôm nay trở đi, người liền ở lại Vụ Liễu trấn này đi.

- Cảm ơn ân huệ của công tử, ngày sau chắc chắn hồi báo.

Lâm Chung về mặt kích động đứng dậy hướng về Dương Phàm cúi người một cái thật sâu.

- Người cũng không cần phải thế. Chỉ điểm tu hành rất đơn giản, thậm chí truyền thụ cho người một hai bộ công pháp không phải của Dương gia bảo cũng không thành vấn đề. Nhưng là, ta ở Vụ Liễu trấn này có một chuyện cần người hỗ trợ một phần.

- Công tử mời nói, nếu có yêu cầu gì cứ việc dặn bảo. Lâm Chung nói.

- Ta thân là Y sư, liền phải cứu nhân độ thế, đồng thời cũng muốn tích lũy kinh nghiệm Y đạo. Cho nên, qua mấy ngày nữa ta sẽ mở một nhà Y quán ở Vụ Liễu trấn này. Như vậy, sức một mình ta, tâm có thừa mà sức không đủ. Hiện giờ người đến đây, vừa lúc có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện này.

Dương Phàm thản nhiên nói.

- Mở Y quán?

Lâm Chung nao nao hỏi:

- Không biết Y quán công tử định mở là trị người thường, hay là trị cho Tiên sư?

Dược sư cũng chia làm hai loại. Một loại là thế tục giới, chuyên trị bệnh của người thường. Nhưng còn có một loại Dược sư siêu nhiên ngoài thế tục, đối tượng bọn họ chữa trị là tiên sư của Tu Tiên Giới.

- Bất luận thiện cùng ác, giàu hay nghèo, tiên ay phạm đều có thể trị.

Dương Phàm thản nhiên nói.

Lâm Chung hơi kinh hãi:

- Công tử quả thực không giống người thường, không ngờ quảng đại như vậy. Nếu như thế, Lâm mỗ sẽ dốc toàn lực giúp Dương công tử hoàn thành tâm nguyện này.

Khỏe miệng Dương Phàm hơi nhếch lên, nếu có thể thành công mở một nhà Y quán liền có thể hấp dẫn người bị thương cuộn cuộn không ngừng kéo tới, không lo không có cách nào tăng tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lên kế hoạch kỹ càng

Từ sau khi Lâm Chung tới Vụ Liễu trấn, Dương Phàm liền bắt đầu lên kế hoạch mở Y quán, nhưng việc này cũng không phải ngày một ngày hai có thể thành công. Bất kể là các công đoạn mở Y quán, nơi lấy được liệu, bước đầu tuyên truyền đều cần tính qua một lượt.

Dương Phàm đưa cho Lâm Chung một hai bộ công pháp bình thường có thể tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ. Lúc rảnh rỗi cũng chỉ điểm cho hắn một chút trên con đường tu luyện.

Về mặt tu luyện cảm ngộ và kinh nghiệm, Lâm Chung từ nơi Dương Phàm được lợi không nhỏ. Đồng thời, những tri thức tu tiên Dương Phàm nắm giữ cũng không phải Lâm Chung có thể so sánh.

Lâm Chung là một tán tu, ngay cả một bộ công pháp đầy đủ cũng đều khó mà có được. Mà Dương Phàm thì từng là thiên tài tu tiên có danh sự truyền thụ, là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của gia tộc tu tiên.

Bất kể là tiên thiên hay là hậu thiên, Dương Phàm đều gặp may mắn như vậy.

Về mặt nào đó mà nói, học thức cùng kinh nghiệm mà Dương Phàm có được cũng đủ làm sư phụ của Lâm Chung.

Nửa tháng qua đi, kế hoạch mở y quán của Dương Phàm thành công bước đầu nhưng còn thiếu hai nhân tố.

Một là, mở cửa hàng và mua sắm được liệu, thậm chí phải mời một hai thầy thuốc bình thường ở Y quán khám bệnh hàng ngày, những thứ này đều tốn tiền. Dĩ vãng Dương Phàm là người tu tiên, bình thường cũng không để ý những vật ngoài thân này.

Hơn nữa, Tu Tiên Giới sử dụng đều là linh thạch, ngân lượng hay thứ gì khác thì khi Dương Phàm rời khỏi Dương gia bảo đã cho hai nha hoàn hầu hạ mình nhiều năm. Cho dù không cho, một chút ngân lượng như vậy cũng không đ mở một Y quán vừa lòng Dương Phàm.

Thứ hai, Dương Phàm mở Y quán không chỉ là chữa bệnh cho người thường, đối tượng trị bệnh càng trọng yếu hơn vẫn là tiên sư, Dương Phàm không có khả năng lúc nào cũng đều ở trong y quán.

Hắn nhất định phải có được một lượng được vật và được tài nhất định của Tu Tiên Giới, thậm chí hắn còn có thể cân nhắc luyện chế một ít linh đan chữa thương, có thể chữa bệnh cũng có thể bán kiếm chút linh thạch. Cho dù là để bày ở Y quán, mấy thứ này cũng cần có. Bằng không, người tu tiên nào lại tới nơi này trị thương?

Ngày hôm nay, Dương Phàm cùng Lâm Chung ở một chỗ.

- Xem ra, ta phải đi một chợ giao dịch tu tiên gần đây, tốt nhất nghĩ biện pháp ở đó kiếm ít được liệu luyện đan.

Dương Phàm cân nhắc nói.

Nửa tháng nay, hắn trừ việc lên kế hoạch mở Y quán, mỗi ngày buổi tối đều khổ tu "Tiên Hồng Quyết".

Không chỉ cần tìm hiểu Luyện Khí Thiên cùng Thánh Liệu Thiên, vì làm tốt các bước lót đường cho việc mở Y quán cùng làm Dược sư ngày sau, hắn còn bỏ thời gian nhất định ra đọc lướt qua nội dung Luyện Đan Thiên cùng Thảo Mộc Thiên.

Về phần các loại pháp thuật thần thông trong Bàn Môn Tả Đạo Thiên, Dương Phàm đã thử qua, gian nan không phải bình thường.

Nhưng pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên thì chỉ cần cảnh giới tu vi phù hợp, Dương Phàm vừa học là thông, không hề cách trở.

Sau Ngọc Cốt Thuật, Dương Phàm lại học được hai loại pháp thuật: Biến Hình Thuật cùng Ân Nặc Thuật.

Biến Hình Thuật: Dùng phương thức vận chuyển linh khí đặc thù, co rút cốt cách cùng cơ nhục (da thịt cơ bắp), do đó đạt tới mục đích thay đổi hình thể cùng bề ngoài.

Đương nhiên, loại thay đổi này cũng là có hạn. Với tu vi Luyện Khí Kỳ của Dương Phàm hiện tại, có thể làm chiều cao của hắn rút lại bốn, năm thước, có thể khiến hình thể hơi béo một chút.

Biến Hình Thuật khác với thuật dịch dung, dưới tình huống bình thường, không dễ dàng bị người nhìn thấu. Tuy nhiên, nếu có thể phối hợp Biến Hình Thuật cùng thuật dịch dung vậy hiệu quả càng tốt hơn.

Ân Nặc Thuật: pháp quyết ẩn nấp chỉ có "Tiên Hồng Quyết" mới có, có thể dung nhập vào môi trường xung quanh, cường đại hơn loại pháp thuật cùng tên ở Tu Tiên Giới rất nhiều.

Lúc mới bắt đầu, bị ảnh hưởng của tu vi cảnh giới, thi triển Ân Nặc Thuật không thể di động, hoặc là chỉ có thể di động cực kỳ thông thả, bằng không liền dễ dàng hiện hình. Nhưng theo thực lực cũng hòa hầu tăng lên, có thể di động rất nhanh trong trạng thái ẩn thân.

Biến Hình Thuật cùng Ân Nặc Thuật tuy là hai pháp thuật nhỏ bé không đáng kể nhưng Dương Phàm lại rất thích. Chúng nó có thể giúp hắn gia tăng bản lĩnh sinh tồn rất lớn.

Lâm Chung giúp hắn tham khảo:

- Hai phường thị (chợ giao dịch) tu tiên gần đây, Ngũ Bàn Thiên Thai không cần nghĩ đến, Dương gia bảo đại khái công tử không muốn đi. Như vậy công tử cũng chỉ có thể lựa chọn ba phường thị còn lại: Vũ Vụ Sơn Trang, Quỷ Ma Quật, Tú Ngọc Các.

Hai người đều là người trong Tu Tiên Giới, trong phạm vi ngàn dặm như vậy chỉ có mấy cái phường thị: Ngũ Bàn Thiên Thai, Dương gia bảo, Vũ Vụ Sơn Trang, Quỷ Ma Quật, Tú Ngọc Các.

- Vũ Vụ Sơn Trang cũng không cần phải nghĩ. Gia tộc tu tiên này, ta từng dùng danh nghĩa Nam Linh Dương gia đi qua một, hai lần. Quỷ Ma Quật cùng Tú Ngọc Các cùng với phường thị tu chân của Ngũ Bàn Thiên Thai thì sau lưng đều có thế lực không tầm thường. Quỷ Ma Quật là thế lực ma đạo, tốt nhất không đi. Như thế xem ra, chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn Tú Ngọc Các.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, khi hắn nói đến ba chữ Tú Ngọc Các, trên mặt lộ ra một tia nhớ lại.

Hắn mơ hồ nhớ được, vào năm sáu tuổi phụ thân từng dẫn hắn đi qua Tú Ngọc Các một lần, sau đó mới đưa hắn đến Dương gia bảo.

Từ đó về sau, Dương Phàm cũng từng rút thời gian đi qua Tú Ngọc Các một hai lần nhưng đều không có kết quả mà về, không chút tung tích phụ thân.

- Tú Ngọc Các? Ta còn tưởng rằng công tử sẽ lựa chọn Vũ Vụ Sơn Trang!

Lâm Chung nao nao, liền cười nói:

- Nếu công tử có điều cố kỵ vậy thì Tú Ngọc Các kia tuy rằng xa một chút, nhưng đi một chuyến cũng không phải là không được.

- Công tử, Không bằng để ta đi cùng người.

Lâm Chung cười nói.

- Tạm thời không cần. Người ở lại Vụ Liễu trấn, ngoài thời gian tu luyện cũng đừng quên chiếu cố người nhà của ta. Ngoài ra, người cũng tốt nhất là ở gần nhà của ta mở một cửa hàng, được liệu của thể tục giới liền giao cho người. Khi cần phải, có thể áp dụng một chút thủ đoạn.

Dương Phàm phân phó.

- Điều này ta hiểu.

Lâm Chung mỉm cười hiểu ý. Hắn đương nhiên hiểu được câu "Khi cần phải, có thể áp dụng một chút thủ đoạn" là có ý gì.

- Được rồi, người chuẩn bị một chút, quá hai ngày ta sẽ xuất phát.

Dương Phàm sau khi tiễn Lâm Chung đi, lại cũng miễn thân và muội muội nói chuyện, nói rõ mình phải ra ngoài một chuyến.

- Đại ca, huynh chừng nào thì trở lại?

Con mắt Dương Tuệ Tâm sáng như nước, mặt hoa trắng như tuyết càng thấy tú lệ tuyệt luân.

- Ngắn thì mười bữa nửa tháng, lâu thì hai ba tháng.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Tú Ngọc Các cách nơi đây bảy đến tám trăm dặm, hiện tại hấn còn không có năng lực ngự kiếm phi hành, cũng chỉ có thể dùng ngựa đỡ chân. Đồng thời, sau khi tới Tú Ngọc Các mua một ít dược liệu linh tinh đều cần một chút thời gian.

Nếu còn đựng phải một số chuyện ngoài ý muốn, cũng có khả năng kéo dài thêm một chút thời gian.

- Đại ca, ra ngoài phải cẩn thận làm việc.
- Phàm nhi. Trên đường phải chú ý thân thể, không nên cậy mạnh.

Mẫu thân và muội muội ở bên cạnh lưu luyến dặn dò.

Dương Phàm cười nói:

- Ta còn chưa có đi mà hai người đã dặn đi dặn lại rồi.

Ngay tại ngày hôm sau, Dương Phàm chuẩn bị thỏa đáng mọi chuyện, cưỡi một con khoái mã rời khỏi Vụ Liễu trấn.

Nhưng không khéo chính là, ngay buổi chiều ngày hôm sau hấn rời đi, đệ đệ Dương Lỗi lại về nhà.

- Đại ca làm sao không ở nhà?

Dương Lỗi phong trần mệt mỏi trở về gấp, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

- Ôi, như thế nào lại không khéo như vậy. Đại ca ngưởi ngày hôm qua vừa rời khỏi Vụ Liễu trấn, chỉ nói xa nhà một chuyến, mua sắm một ít dược liệu.

Dương thị khẽ thở dài.

- Đại ca vì sao muốn mua sắm dược liệu?

Dương Lỗi mặt lộ vẻ khác thường, khó hiểu hỏi.

Dương Tuệ Tâm dịu dàng nói:

- Đại ca may mắn được cao nhân truyền thừa, hiện giờ tu tập thuật y đạo, đang chuẩn bị mở Y quán cứu nhân độ thế đó.
- Mở y quán., cứu nhân độ thế?

Dương Lỗi vẻ mặt cổ quái. Hấn đối với tính cách đại ca có chút hiểu biết, tuyệt đối không phải là hạng người có lòng nhân hậu.

Cứu nhân độ thế, như thế nào cũng không có dính dáng đến đại ca. Bình thường nhìn thấy bên đường có người đuổi giết, đều là cứu hay không còn phải xem tâm tình.

- Đúng vậy. Phàm nhi học được một ít Y thuật hết sức cao minh. Thương thế bình thường căn bản không thể làm khó nó.

Dương thị ca ngợi.

- Tam đệ, ngưởi lần này về nhà có chuyện gì?

Dương Tuệ Tâm hỏi.

Dương Lỗi khẽ thở dài một hơi:

- Đệ tìm Phàm ca có chuyện quan trọng thương lượng, không nghĩ tới huynh ấy lại rời khỏi Vụ Liễu trấn.

Dứt lời, mặt hấn lộ vẻ ảm đạm.

- Đệ đệ, ngưởi tìm đại ca rốt cục là có chuyện gì?

Dương Tuệ Tâm hỏi.

- Hiện giờ ở Dương gia bảo, ta cũng tên ngự quân tử Dương Quang kia đều là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của gia tộc. Chỉ là pháp lực Dương Quang kia càng cao hơn ta một bậc, không tranh được với hấn. Lần này ta quay về Vụ Liễu trấn chính là cần đại ca giúp đỡ.

Dương Lỗi vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ

Dương mẫu cũng Dương Tuệ Tâm về mặt lo lắng nói.

- Trước khi đại ca rời đi, có mang theo túi trữ vật không?

Ánh mắt Dương Lỗi lóe lên không ngừng. Hắn biết rõ, đại ca hắn là còn có một chút linh đan trân quý, cùng với thanh linh khí hạ phẩm Thanh Phong Kiếm kia, phù triện, pháp khí, linh thạch lại càng không cần phải nói.

"Chuyện thế gian vì sao không khéo như vậy! Hiện giờ, đại ca trở thành phế nhân, những vật quý hiếm trong túi trữ vật cũng không có tác dụng nhiều. Chỉ cần ta mở miệng, đại ca nhất định lấy ra cho ta, không nghĩ tới hắn lại vừa vịn rồi đi!"

Trong mắt Dương Lỗi hiện lên vẻ tiếc nuối, trầm nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Ích Cốc huyết án

Chính khi Dương Lỗi thăm than thở, cảm giác tiếc nuối sâu sắc thì một con tuấn mã màu đen mang theo Dương Phàm đã sớm cách Vụ Liễu trần hơn 200 dặm.

Trên đường cái, bụi mù cuốn cuộn.

- Giá! Giá!

Dương Phàm hét lớn, tay cầm roi ngựa, một người một ngựa cấp tốc tiến về trước.

Ngồi trên lưng ngựa, cảm thụ tiếng gió ù ù bên tai mà trong lòng Dương Phàm trầm mỗi ngón ngang.

Hắn đã từng là thiên tài tu tiên Nam Linh Dương gia, từ sau khi bước vào Ngưng Thần Kỳ ngự kiếm phi hành, chưa bao giờ từng nghĩ tới có một ngày mình phải dùng ngựa để đỡ chân.

Trong Tu Tiên Giới này, Ngưng Thần Kỳ là một bước tiến không nhỏ. Nếu người nhìn thấy trên bầu trời có tu sĩ ngự kiếm phi hành hoặc là chân đạp độn quang mà đi, vậy nhất định là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trở lên không thể nghi ngờ.

Ngưng Thần Kỳ đại biểu chính là một giấc mộng bay lên trời, là cảnh giới vô số tu sĩ nhập môn bậc thấp hướng tới. Nhưng, giấc mộng này đối với hơn phân nửa tu sĩ bậc thấp mà nói đều chỉ là một giấc mộng khó thành sự thực.

Ở Tu Tiên Giới thậm chí còn có một cách nói khác, nếu không tiến vào Ngưng Thần Kỳ, người cũng không tính là người tu tiên cùng Tiên sư chân chính.

Từ hôm qua khi rời Vụ Liễu trần, Dương Phàm dọc theo đường đi không chút ngừng lại, khoái mã không ngừng chạy như bay.

Như thế, tinh lực Dương Phàm sung túc, năng lực khôi phục rất mạnh nhưng ngựa dưới chân hắn lại không thể chịu nổi.

Đi tới một vùng dãy núi liên miên, con ngựa của Dương Phàm rốt cục không chịu nổi, té trên mặt đất sùi bọt mép.

Dương Phàm thiếu chút nữa thì bị ngã theo, nhìn con ngựa thở hồng hộc trên mặt đất, trán ứa vạch đen mà trong lòng thầm căp bách.

Giờ phút này, ánh mặt trời nóng rực từ trên trời chiếu xuống.

- Thời tiết chết tiệt, không ngờ ta quên chuẩn bị thức ăn cho ngựa.

Bản thân Dương Phàm không có cảm giác gì, liên tục chạy một ngày một đêm không thấy đói khát. Nhưng chính vì hắn không có cảm giác gì mới xem nhẹ thể lực của tọa kỵ.

Từ sau khi có "Tiên Hồng Quyết", Dương Phàm phát hiện bản thân không những năng lực khôi phục rất cường đại, thậm chí còn có thể trước tiên có được Ích Cốc đan.

Bình thường tu sĩ chỉ có vào cảnh giới tu tiên thứ ba Trúc Cơ Kỳ mới chính thức có được năng lực Ích Cốc, khi không dựa vào tác dụng của Ích Cốc

đan, có thể nửa tháng không ăn uống vẫn sinh hoạt bình thường.

Về phần dưới Trúc Cơ Kỳ, nếu muốn bế quan lâu dài chỉ có thể dựa vào Ích Cốc đan.

Vừa nghĩ đến Ích Cốc đan, ánh mắt Dương Phàm sáng lên thầm nghĩ: "Không bằng cho con ngựa này ăn một viên Ích Cốc đan thử xem".

Nếu có thể làm cho tu sĩ nhân loại Ích Cốc, vậy cho con ngựa này ăn một viên, nói không chừng cũng có thể có hiệu quả tương đương.

Nghĩ là làm, Dương Phàm từ trong túi trữ vật lấy ra một bình ngọc nhỏ, từ bên trong đồ ra một viên đan dược màu trắng nõn, búng vào trong miệng con ngựa, giúp nó ăn vào.

Nghĩ rồi, Dương Phàm lại lấy ra một cái hồ lô nước, cho nó uống một chút nước.

Sau khi làm xong, Dương Phàm liền ở bên cạnh quan sát.

Sau một lát, con ngựa này không ngờ bắt đầu có tinh thần, sinh mệnh lực tràn đầy từng chút một.

Sau thời gian nửa chén trà, con ngựa này tinh thần phấn chấn, bốn vó giậm tại chỗ, để lại một đồng dấu chân.

Dương Phàm mừng rỡ, nhảy lên trên ngựa vung roi quát lớn:

- Giá! Giá!

Lập tức con ngựa như một làn gió phi về phía trước, tốc độ nhanh hơn lúc trước vài phần.

- Lộp cộp! Lộp cộp!

Tốc độ này khiến Dương Phàm có cảm giác rất đã nghiền, không ngờ không thua gì ngự kiếm phi hành.

Đi tới đường cái, Dương Phàm vượt qua từng con khoái mã một làm người khác hâm mộ không thôi.

- Con ngựa kia thật đúng là tốt, chẳng lẽ là Thiên lý mà trong truyền thuyết?

Chủ nhân của những con ngựa bị Dương Phàm vượt qua không khỏi kinh ngạc, kinh ngạc bởi con ngựa của Dương Phàm.

Tuy nhiên, cười một hồi Dương Phàm dần cảm giác được có vài phần không ổn.

Con ngựa dưới thân đột nhiên có dấu hiệu không bình thường, sinh mệnh lực bành trướng từng chút một.

Cuối cùng, con ngựa thậm chí còn hơi run rẩy.

- Sao lại như vậy?

Trong lòng Dương Phàm khó hiểu, vội vàng đặt tay lên lưng ngựa, từng màn sương sinh mệnh rót vào trong cơ thể con ngựa.

Sau một lát, sắc mặt Dương Phàm đại biến, hắn cảm giác được sinh mệnh lực trong cơ thể ngựa bành trướng đến một cực hạn.

Không tốt!

Hắn vội vàng nhảy khỏi lưng ngựa, lưng không lật người, miễn cưỡng ổn định thân hình. Ngay khoảnh khắc hắn hạ xuống đất, dị biến nổi lên.

- Thịnh thịnh!

Con ngựa đột nhiên phát cuồng, tốc độ tăng nhanh vài lần, hai tròng mắt ứ máu phát ra một tiếng hí chấn động tâm hồn.

Sau đó nó chạy như điên, ngựa dọc theo đường đi nghe thấy tiếng hí này đều té ngã.

Chỉ chớp lát, nửa con đường cái hỗn loạn không chịu nổi, người bị thương vô số, mang theo từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng còn chưa hết, con ngựa này cuối cùng xông đến một đoàn xe dài mấy trăm trượng ở phía trước, theo tiếng hí của nó, toàn bộ ngựa của đoàn xe sợ tới bay hồn mất vía, người ngã ngựa đổ.

- A!

Vừa thấy tình cảnh hỗn loạn như vậy, Dương Phàm cũng ngây ngẩn cả người, giương mắt nhìn bốn phía, lại phát hiện một đám người thường xung quanh đang trợn mắt nhìn mình.

Trong đó thậm chí còn có người giương cung bạt kiếm chuẩn bị xông lên động thủ.

"Aiz, xem ra Ích Cốc đan người tu tiên sử dụng chưa chắc thích hợp với nhân loại bình thường hoặc động vật. Học vẫn cỏ cây linh đan cũng bác đại tình thậm, còn phải từng bước nghiên cứu. Chỉ là, tình cảnh trước mắt phải như thế nào giải quyết hậu quả cho tốt"

Về mặt Dương Phàm cũng rất bất đắc dĩ.

Hắn như thế nào đoán trước được một viên Ích Cốc đan nhỏ bé không ngờ lại tại nên tai họa lớn vậy, quần chúng bị thương lên tới hơn trăm người.

Đặc biệt là đoàn xe đông đúc phía trước, không chỉ người bị thương, ngay cả hàng hóa trong xe ngựa đều đổ cả ra.

- Ồ?

Dương Phàm đột nhiên phát hiện, trong một chiếc xe ngựa không ngờ đổ ra một ít dược liệu.

Nếu là dược liệu bình thường thì cũng thôi, nhưng trong số dược liệu này có một bộ phận không ngờ là dược liệu Tu Tiên Giới có thể dùng đến, chẳng những có thể trị thương bệnh, càng có thể luyện chế linh đan diệu dược.

- Tiểu nhi vô tri!

Rất nhanh, có hai kỵ sĩ từ trong đoàn người xông ra, trên người lộ khí thế sắc bén, đi tới trước mặt Dương Phàm trách mắng:

- Ngươi cười ngựa như thế hả?

- Phốc!

Trong đoàn xe có một thanh niên ác liệt rút bảo kiếm, hàn quang chọi lóe đâm vào cổ con ngựa.

Theo một tiếng hí thảm, con ngựa của Dương Phàm chết đi.

- Mau theo ta đi gặp lão gia!

Hai gã kỵ sĩ lấy bội kiếm đe dọa nói.

Ở trong mắt bọn họ, Dương Phàm là một thư sinh nho nhã yếu đuối, căn bản là mặc người xâm lược.

- Được.

Dương Phàm về mặt bình tĩnh theo hai gã kỵ sĩ đi tới trước một chiếc xe ngựa xa hoa trong đoàn xe, ánh mắt rơi xuống những chiếc xe đổ nhào.

Kết quả hắn phát hiện, trong xe không ngờ đều chở dược liệu.

"Nhiều dược liệu như vậy, cho dù là mấy chục cái túi trữ vật bình thường cũng không chứa hết."

Dương Phàm không khỏi tim đập thình thịch, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ đoàn xe này là một thế lực trong thế tục của một gia tộc tu tiên hay môn phái nào đó?"

Thí dụ như Nam Linh Dương gia, trong thế tục giới cũng có thế lực người thường phụ trách thu thập tài liệu tu tiên, thiên tài địa bảo, cũng có trẻ nhỏ thiên phú tu tiên

Lão gia, gây ra chuyện chính là người này.

Người thanh niên ác liệt vừa rồi rút kiếm đâm ngựa của Dương Phàm nói.

Trong lúc nhất thời, trên nửa con đường cái, Dương Phàm trở thành kẻ địch chung của mọi người.

- Ha ha, tiểu tử, là ai sai ngươi làm vậy?

Màn xe mở rag, một gã văn sĩ trung niên tầm bốn năm chục tuổi cười nói. Người này mặc hoa lệ, trên người có một cỗ uy áp của kẻ bề trên.

- Con ngựa của ta không biết vì có gì đột nhiên phát cuồng không khống chế được nên mới tạo thành hỗn loạn lúc này, cũng không phải người nào sai khiến.

Dương Phàm không nhanh không chậm nói, nhìn người trung niên trước mắt, trấn định tự nhiên.

Hắn bày ra bộ dạng việc này không quan hệ với ta.

- Lão gia, đưa người này cho ta xử lý, không đánh hắn một trận thì khó tiêu mối hận trong lòng ta.

Thanh niên ác liệt bên cạnh trong mắt lóe hàn quang lạnh thấu xương. Dương Phàm dùng khóe mắt liếc người này một cái liền phát hiện đối phương dĩ

nhien là một võ giả Tiên Thiên trong thế tục.

Văn sĩ trung niên vừa mới định nói chuyện, trong một chiếc xe ngựa phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cười của một thiếu nữ:

- Kẻ này rõ ràng là cho ngựa ăn loại linh dược nào đó của Tu Tiên Giới.

Vừa dứt lời, một nữ tử mặc áo tím dáng người yếu điệu từ trong xe ngựa đi ra.

Nàng này dung mạo rất đẹp, da trắng như tuyết, khuôn mặt như hoa như nguyệt, có một khí chất xuất trần.

Nhưng nữ tử này lại có một vẻ cao ngạo, mắt nhìn mọi người ở đây giống như nhìn xuống con kiến.

Trong lòng Dương Phàm cả kinh, không phải bởi vì nhan sắc nàng ta mà bởi vì đôi phượng cũng là người tu tiên.

Tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ.

Càng làm cho hấn kinh hãi chính là, nàng này còn có thể đoán ra nguyên do tuần mã nổi điên.

- Lâm tiểu thư!

- Lâm tiên tử!

Mọi người chung quanh xe ngựa đều thi lễ, mặt lộ vẻ cung kính.

Văn sĩ trung niên khẽ thở dài:

- Vũ nhi, người này liền giao cho người xử lý.

Nguyên lai, nữ tử áo tím này là con gái trung niên, tên là Lâm Vũ.

- Vâng, phụ thân. Người này mặc dù không có pháp lực, nhưng khẳng định là bị người tu tiên sai khiến, để ta tra hỏi hấn một phen.

Dứt lời, Lâm Vũ cho người áp giải Dương Phàm đến trước mặt mình.

- Ba!

Lâm Vũ vươn n ngọc cách không điểm một cái, linh quang chợt lóe.

Điểm huyết thuật!

Thân thể Dương Phàm không thể động đậy, nao nao: "Đây rõ ràng là bản thăng cấp của điểm huyết thuật trong Tu Tiên Giới."

Sau đó, Lâm Vũ này từ trong túi trữ vật lấy ra một viên thuốc màu đỏ đậm, cong tay bắn ra đưa vào trong miệng Dương Phàm.

- Ngươi cho ta ăn cái gì?

Dương Phàm hơi chút kinh ngạc hỏi.

- Xích Độc đan.

- Cái gì? Xích Độc đan.

Dương Phàm hoảng sợ. Hấn từng đọc lướt qua nội dung của Luyện Đan Thiên, hiển nhiên biết Xích Độc đan là loại độc dược thế nào.

- Hừ hừ, cho dù là một người tu tiên bình thường nhất, khi ăn vào một viên cũng sẽ như lửa đốt, sống không bằng chết.

Lâm Vũ cười lạnh.

Dương Phàm lại là vẻ mặt quái dị.

Nhưng nhưng lắhnh như thế nào cảm giác được trong cơ thể ấm áp thoải mái.

- Đây đây thật sự là Xích Độc đan sao?

Dương Phàm không khỏi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Lâm Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Được sư tiên tử

Lâm Vũ cười tươi như hoa, khoe miệng hơi kéo lên:

- Tiểu tử vô tri, Xích Độc đan trong cơ thể ngươi có phải phát tác hay không, có cảm giác

gì?

Dương Phàm chỉ cảm thấy trong cơ thể âm áp dào dạt, từng đám sương sinh mạng trùm ngập các nơi trong cơ thể, tăng thêm vài tia âm áp.

- Đây đây thật sự là Xích Độc đan sao?

Dương Phàm rốt cục không kìm nổi kinh ngạc trong lòng, không khỏi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn phía Lâm Vũ.

Lâm Vũ nghe lời này, lại thấy ánh mắt hoài nghi của Dương Phàm không khỏi ngẩn ra, khẳng định chắc chắn nói:

- Đây đương nhiên là Xích Độc đan, không thể giả được.

Nhưng Dương Phàm phát hiện cảm giác không đúng. Không có loại thống khổ muốn sống không được, cảm thụ lại là âm áp như thế.

- Ngươi xác định không lấy sai đan được?

Ánh mắt hoài nghi của Dương Phàm chuyển thành hoài nghi, nhìn chăm chăm vào Lâm Vũ.

- Làm sao có thể?

Lâm Vũ rốt cục phát hiện sau khi Dương Phàm ăn một viên Xích Độc đan thật sự không có việc gì.

Đối phương chỉ là một người thường, nếu ăn vào Xích Độc đan chân chính, như thế nào có thể không có phản ứng.

Trừ khi Viên Xích Độc đan kia thật sự có vấn đề.

- Tiểu thư. Ngươi khẳng định lấy sai đan được rồi. Vừa rồi sau khi ta nuốt viên thuốc kia thì cảm giác cả người tinh lực dư thừa, một dòng nước ấm chảy trong cơ thể, thoải mái cực kỳ.

Dương Phàm bộ dạng rất hờn hờ.

Hắn đột nhiên nhớ tới vấn đề có liên quan đến thể chất mà Thánh Liệu Thiên cùng Luyện Khí Thiên có nhắc tới. Sau khi tiến vào Luyện Khí Kỳ, chính mình dường như có được "Thánh nông thân thể" gì đó. Cụ thể có tác dụng gì thì trong hai thiên này cũng chỉ lướt qua sơ sơ.

"Chẳng lẽ ta thật sự lấy nhầm đan được?"

Lâm Vũ lấy cái bình sứ nhỏ kia ra, dùng mũi ngửi qua thì chỉ cảm thấy một làn hơi nóng rực ập tới.

"Đúng mà!"

Lâm Vũ nhướn mày. Nàng vừa mới xác định lại đan dược này đúng là Xích Độc đan, nhưng thật sự không biết là ở đâu xảy ra vấn đề.

- Vị tiểu thư này. Nếu không tin, tự ngươi ăn vào một viên thử xem, ta có thể thề với trời, thật sự không lừa ngươi.

Dương Phàm giờ tay lên thề, một bên giật giây nói.

Lâm Vũ vừa mới chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên phát hiện Dương Phàm giờ tay nhấc chân, biến sắc:

- Ngươi như thế nào có thể động đây?

- Hà? Vừa rồi ta không phải bị trúng điểm huyết thuật bản thăng cấp sao? Như thế nào có thể động?

Dương Phàm cũng kinh dị nói. Hắn hoạt động chân tay, thầm nghĩ: "Ta không trùng kích huyết vị, như thế nào lại tự động giải huyết?"

- Người rốt cục là ai?

Lâm Vũ vẻ mặt đề phòng, hai tay lóe linh quang, chuẩn bị thi triển pháp thuật.

Giờ phút này, cho dù nàng có ngốc đến đâu cũng biết đối phương không phải tầm thường, vừa rồi hơn phân nửa là giả trụ ăn thịt hổ.

Loảng xoảng!

Hộ vệ xung quanh cầm binh khí sáng quắc xúm lại gần Dương Phàm.

Tức thì, không khí trở nên trầm trọng, chiến đấu như muốn xảy ra.

Ở một bên khác, văn sĩ trung niên kia vẻ mặt lo lắng, lo lắng cho con gái mình.

- Lâm đại nhân, xin ngài yên tâm. Tiểu thư nhất định không có việc gì.

Thanh niên ác liệt kia đứng bên cạnh hắn an ủi nói.

Về mặt Dương Phàm cũng ngưng trọng. Nếu luận tu vi, thiếu nữ đối diện có tu vi Luyện Khí Hậu Kỳ, hơn hắn mình. Nếu nói về số lượng, đối phương lại càng có vài trăm người.

Đương nhiên, hắn cũng tự tin có thể mở một đường máu, toàn thân tràn ra.

Nhưng ánh mắt hắn liếc qua được liệu trong những chiếc xe này, có chút không cam lòng.

Trong lúc nguy cấp này, trong xe ngựa phía sau Lâm Vũ truyền đến một giọng nữ thờ dài sâu kín:

- Lâm sư tỷ, người tha hắn đi đi

Giọng nói kia như tiếng của trời dịu dàng êm tai, giống như nước suối róc rách, lại giống như là gió nhẹ khẽ vuốt, lại như cò nhỏ nảy mầm

Một làn khí tức sinh mạng yên lặng an tường khiến cho bầu không khí thế tục xung quanh trong phút chốc tiến vào trong ý cảnh dưới câu nước chảy của người khác.

Bên trong giọng nói như vậy, mơ hồ còn có một dòng ma lực thần kỳ tẩy rửa linh hồn.

Dương Phàm đứng ở tại chỗ, trong lòng đã yên bình lại nổi lên sóng lớn nhấp nhô.

Giờ này khắc này, hắn lại cảm nhận được một cỗ khí tức làm cho người ta vô cùng thân thiết.

Hắn nâng một đôi con ngươi thâm thúy nhìn chiếc xe ngựa phía đối diện giống như thấy được một khuôn mặt khuynh thành chim sa cá lặn. Thậm chí, hắn còn mơ hồ nghĩ thấy một làn hương thơm làm cho tâm thần người ta phấn chấn, mang theo vài phần khí tức hoa cỏ, lại xen lẫn mùi hương thơm của thiếu nữ.

- Sư muội, người này lai lịch không rõ, người vì sao muốn tha hắn đi?

Lâm Vũ quay đầu lại nhìn xe ngựa kia, giọng chất vấn.

Gió nhẹ khẽ thổi qua khiến cho màn xe bay lên, trong nháy mắt lộ ra tuyệt mỹ trong xe.

Dương Phàm lập tức thấy được một đôi con ngươi sáng sâu thẳm, điềm tĩnh như nước. Ở trong đó, dường như thấy được hoa cỏ tràn ngập vô hạn sinh cơ, thân thiết mà xa xôi.

Trong nháy mắt này, bốn phía là một mảnh tĩnh mịch. Tất cả hộ vệ đều ngây ngốc sững sờ tại chỗ.

Keng keng!

Mấy thanh binh khí bởi vì chủ nhân mất hồn mà rơi xuống đất phát ra một loại tiếng vang, phá tan cảnh đẹp trong nháy mắt.

Bức rèm che cửa "xoẹt" một tiếng đóng lại, phục hồi như cũ, ngăn cách tất cả ánh mắt hồn bay phách lạc của mọi người.

Tất cả nam tử có mặt tại đây, chỉ có trong lòng Dương Phàm có thể giữ vững một mảnh trong sáng.

Ánh mắt Dương Phàm sắc bén, bắt giữ được cảnh tượng trong nháy mắt kia, chẳng những thấy được đôi mắt khiến người ta hít thở không thông, càng thấy được toàn cảnh. Đáng tiếc chính là, sư muội thân bí của Lâm Vũ, trên mặt ngọc có một tầng lụa trắng che phủ dung mạo.

Nhưng là hình dạng tuyệt mỹ vẫn như cũ khiến Dương Phàm tim đập thành thịch.

Nghe câu hỏi của Lâm Vũ, sư muội thần bí trong xe ngựa rốt cục nói chuyện, giọng nói cũng êm tai như chuông gió, dịu dàng như nước, àm người ta tim đập nhanh hơn:

- Sư tỷ. Người này cùng ta là người đồng đạo. Hỗn loạn vừa rồi, có lẽ chỉ là cử chỉ vô tình của hắn. Cho nên, không cần làm hắn khó xử.

- Sư muội, nhưng là xe ngựa của chúng ta đã bị hỗn loạn như thế, bị thương không dưới trăm người. Tồn thất như thế, cho dù là cử chỉ vô tình của hắn cũng không thể dễ dàng tha đi.

Lâm Vũ không cam lòng nói.

Đúng vậy. Nhất định không thể buông tha hắn, bắt hắn bồi thường!

- Bồi thường tổn thất! Bồi thường ngân lượng!

Người xung quanh đoàn xe cũng đều nhân cơ hội nhao nhao cả lên.

Không chỉ có người đoàn xe này không chịu buông tha Dương Phàm, ngay cả quân chúng bị hại gần đó cũng đều kêu gào.

Có thể nói, cử chỉ vô tình của Dương Phàm đã gây nên công phẫn.

- Sư muội, cho dù chúng ta chịu buông tha tiểu tử này nhưng người khác chưa chắc đã đáp ứng.

Lâm Vũ cười dài nói, đi tới trước màn xe thấp giọng hỏi:

- Sư muội, người vì sao phải cầu tình thay cho tiểu tử lai lịch không rõ này?

Nàng hàng năm cùng sư muội ở một chỗ, đối với tính cách của nàng cũng có hiểu biết. Lúc này không ngờ lại cầu tình cho một tiểu tử vô danh, thực là trái với lẽ thường.

- Hắn cũng là Dược sư. Sư muội nhẹ giọng nói.

Đứng cách thật xa, Dương Phàm cũng có thể nghe được giọng nói mềm mại êm tai như hoa như nước kia.

"Ngay cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy"

Dương Phàm không kìm nổi muốn nhìn sư muội trong xe kia một cái.

Nhưng khiến hắn kinh hãi vẫn là hàm nghĩa trong câu nói kia: "Hắn cũng là Dược sư."

"Chẳng lẽ, sư muội trong xe này, nàng là một Dược sư cực kỳ hiếm thấy của Tu Tiên Giới?"

Từ lúc giọng nói kia vang lên, Dương Phàm liền cảm nhận được một cảm giác thân thiết khó hiểu, đồng thời cũng có một lực hấp dẫn khó có thể nói rõ khiến hắn không kìm nổi muốn vào trong xe gặp mặt sư muội kia.

- Tiểu tử, người dĩ nhiên là Dược sư!

Lâm Vũ cả kinh, không khỏi cẩn thận đánh giá nam tử trước mắt. ùm, diện mạo cũng tạm tạm

Tự nhiên, nhìn qua như thế nào cũng giống một thư sinh yếu đuối.

Thử hỏi, một gã Dược sư ở Tu Tiên Giới như thế nào ngay cả bản thân mình cũng không chiếu cố được?

Dứt lời, Lâm Vũ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Dương Phàm.

- Ta là Dược sư không sai, chẳng qua là mới nhập môn. Còn nữa..tại hạ họ Dương chứ không phải là "tiểu tử" gì cả.

Dương Phàm thần nhiên nói, đối với ánh mắt hoài nghi của Lâm Vũ, hắn không cho là đúng.

"Tiểu tử thối này" Lâm Vũ trong lòng thầm mắng, cười lạnh nói:

- Vậy thì tốt, nếu là Dược sư thì những người bị thương này sẽ do người phụ trách.

Dứt lời, nàng liền quát khẽ:

- Tất cả người bị thương, toàn bộ đều lại đây để cho vị "Thần y" này trị liệu cho các người.

- Dạ, tiểu thư.

- Vâng, Lâm tiên tử.

Ào ào một hồi, hơn trăm người vọt tới gần Dương Phàm, vây kín cả nửa con đường.

Tuy nhiên, sau khi những người này xông tới trước người Dương Phàm, về mặt lại hồ nghi: "Tiểu tử này tuổi quá trẻ, thật sự là Thần y sao?"

Nhìn hơn trăm người này, Dương Phàm lập tức tròn tròn mắt, đồng thời cũng thăm mắng Lâm Vũ kia chụp mũ "Thần y" cho mình.

Tuy nhiên nhiều người bị thương như vậy đưa lên tận cửa, đúng là Dương Phàm cầu mà không được.

Chợt về mặt hần chính nghĩa, nghĩa khí ngút trời nói:

- Lâm tiểu thư yên tâm. Thân là Dược sư, chăm sóc người bệnh, cứu nhân độ thế là bản chức của Dương mỗ

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Sư muội thần bí

- Lâm tiểu thư yên tâm. Thân là Dược sư, chăm sóc người bệnh, cứu nhân độ thế là bản chức của Dương mỗ

Vừa nói tới trị thương, Dương Phàm lập tức một bộ chính khí ngút trời.

Hắn nhìn về phía đám người bị thương, trong con ngươi lóe lên ánh sáng khác thường, làm cho người ta có cảm giác thật giống như một kẻ đại sắc lang nhìn một đám mỹ nữ bị cởi sạch quần áo.

Ah!

Đám người bị thương phàm là nhìn vào ánh mắt hắn đều kim lòng không được rung mình một cái.

Lâm Vũ về mặt cổ quái. Trước mắt có hơn trăm người nhưng không ngờ người này lông mày cũng không nhăn một tia, toàn bộ bao trọn.

Nên biết rằng, cho dù đối tượng trị bệnh là người thường, đối với Dược sư bậc thấp vừa nhập môn mà nói cùng muốn tiêu hao pháp lực không ít.

Huống chi, đám người bị thương trước mắt số lượng rất nhiều, có tới hơn trăm người.

Cho dù là đối một Dược sư pháp lực thâm hậu cũng rất khó chống đỡ nổi.

- Nhiều người như vậy, ngươi thật sự không có vấn đề sao?

Lâm Vũ lộ vẻ nghi ngờ hỏi.

- Việc này có thể một chút, nhưng vấn đề hần là không quá lớn.

Dương Phàm hơi do dự nói.

Dứt lời, hắn liền đi tới một thanh niên trong đám người bị thương, cười nói:

- Xin báo ra nơi người bị thương.

Thanh niên kia vươn tay, phía trên có một vết thương bị sưng đỏ.

Dương Phàm xòe bàn tay, nhẹ nhàng vuốt qua miệng vết thương của thanh niên.

Hắn cố ý dây dưa thời gian hai ba nhịp thở, sau đó mới thu tay.

Lại nhìn vết thương kia, ngay cả vết sẹo cũng không có, khác biệt duy nhất chính là non đặc biệt rõ ràng sau khi chữa khỏi.

- Khỏi rồi, không ngờ khỏi rồi! Quả thật là tiên y!

Thanh niên kia kinh hô một tiếng, quơ cánh tay bị thương của mình.

- Ô? Thật sự là khỏi!

Lâm Vũ không khỏi nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác, nàng vốn tưởng rằng đối phương chỉ là một Dược sư cùi bắp.

Hiện tại vừa nhìn, kẻ này thủ pháp thật lão luyện, tốc độ trị liệu lại nhanh khiến người ta sợ hãi.

- Ha ha. Mọi người xếp hàng, một người rồi một người tới

Trên mặt Dương Phàm mang nụ cười ôn nhuận như gió làm cho người ta có một loại cảm giác nho nhã thân cận.

Trong đám người lập tức một hồi chấn động, ánh mắt đám người bị thương nhìn về phía Dương Phàm đã xảy ra biến hóa lớn lao.

- Nguyên lai hẳn thật là tiên Y. Chuyện vừa rồi khẳng định là hiệu lắm.

- Đúng đúng. Thủ đoạn trị thương này quả thật là quá cao minh!

- Tiên Y, ngài thuận tiện giúp ta nhìn xem đùi phải thủng trước ta không cần thận té bị thương!

- Tiên Y đại nhân, ta thường xuyên bị bệnh tim phát tác, xin ngài hỗ trợ xem giúp

Chỉ chớp lát, Dương Phàm liên tục trị thương cho hơn mười người, đầu hắc cũng lớn hơn một vòng.

Đề cho hẳn rồi rầm rẫn là hiệu quả khi trị liệu cho những người này.

Hiện nay, hẳn trị liệu ngoại thương rất nhỏ này cho người thường, gần như không cảm thụ được pháp lực tăng trưởng. Thương thế nghiêm trọng một chút còn hơi có chút cảm giác.

Chờ sau khi hẳn trị liệu cho hai mươi người, cảm giác pháp lực còn có thể miễn cưỡng duy trì, nhưng tâm thần tiêu hao khá lớn.

Dương Phàm tu luyện "Tiên Hồng Quyết", thể chất dị thường, năng lực khôi phục rất khủng bố.

Nhưng, giống như hẳn một hơi trị thương cho hơn hai mươi người, cho dù là Dược sư Ngưng Thần Kỳ cũng sẽ cảm thấy có chút cố sức.

Huống chi, Dương Phàm về mặt pháp lực còn trụ được nhưng năng lực khôi phục tâm thần lại không nhanh như vậy.

Tâm thần cùng tinh lực đều thuộc về phạm trù lực lượng linh hồn. Năng lực khôi phục của Dương Phàm về mặt này cũng hơn xa người thường, nhưng không khủng bố như khôi phục pháp lực.

Sau khi chữa trị cho ba, bốn mươi người, trên trán Dương Phàm xuất hiện từng giọt mồ hôi. Pháp lực hẳn vẫn không thành vấn đề nhưng tâm thần đã tiêu hao quá nửa.

"Nếu có thể tiến vào Ngưng Thần Kỳ là tốt rồi"

Trong lòng Dương Phàm không khỏi trầm ngâm. Luyện Khí Kỳ là tích lũy linh khí trong cơ thể, mà Ngưng Thần Kỳ là linh hồn hiệu được mà thăng hoa.

Một khi tiến vào Ngưng Thần Kỳ, lực lượng linh hồn gia tăng mãnh liệt, có thể làm thần thức ra khỏi thân thể, cũng có thể ngự kiếm phi hành, thần thông khó lường.

Phù!

Sau khi chữa trị cho năm sáu mươi người, Dương Phàm thở ra một ngụm trọc khí, cảm giác được từng dòng đám sương sinh mạng lớn mạnh từng chút một.

- Dương công tử. Ngươi còn chịu đựng được không?

Lâm Vũ ở bên cạnh lộ chút lo lắng hỏi.

Giờ phút này, thái độ nàng ta đối với Dương Phàm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đối với y sư yên lặng không tiếng tăm gì mà vô tư kính dăng như vậy, ngay cả nàng là tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ cũng không khỏi thấy kính trọng.

Không chỉ có thái độ của nàng biến hóa, hộ vệ xe ngựa xung quanh, người hầu, người chầu ngựa ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm đã tràn ngập vẻ kính trọng.

- Không có việc gì. Chăm sóc người bệnh là bản chức của ta.

Dương Phàm vội vàng lắc đầu, cảm giác tu vi của mình tăng lên, làm sao hắn có thể bỏ qua chứ.

Trong lòng Lâm Vũ cũng thất kinh liên tục. Bản thân nàng cũng được coi là nửa Dược sư nhưng lại bị loại sức bền một hơi trị thương cho mấy chục người làm cho kinh sợ.

Bất kể là tốc độ trị liệu hay là sức bền, Dương Phàm không thể nghi ngờ là có thể so sánh với Dược sư lâu năm.

Đúng lúc này, giọng nói dễ nghe như nước suối trong kia truyền đến:

- Dương Dược sư y đức bậc này khiến tiểu nữ tử tự cảm thấy hổ thẹn

Theo giọng nói kia vang lên, tất cả nam nữ có mặt ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Từng dòng khí tức tự nhiên ngọt ngào trôi nổi truyền đến, Dương Phàm đang trị thương cho người ta tâm thần khẽ chấn động, chỉ cảm thấy một mùi thơm nhàn nhạt, dường như tỏa ra từ hoa cỏ.

Một bàn tay ngọc nhỏ và dài giống như một tác phẩm nghệ thuật nhân gian tuyệt mỹ khoát lên bờ vai hắn, nhu nhược không xương, trắng nõn nà.

- Sư muội! Sao muội lại ra đây?

Lâm Vũ chấn động. Lúc trước sư tôn từng dặn dò, cố gắng đừng cho sư muội xuất đầu lộ diện.

Dương Phàm không tự chủ được quay đầu lại, lại chạm vào đôi mắt đầm đìa sâu thẳm kia. Cô gái mỹ lệ tuyệt luân phía sau ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt khe khẽ chạm đất, không nhiễm một hạt bụi trần. Mơ hồ có một vòng hào quang màu sáng ngọc nhàn nhạt bao phủ quanh thân thiếu nữ giống như là hoa tiên tử trên chín tầng trời.

Dưới vòng sáng mờ lung cùng cái khăn che mặt màu trắng che lấp, Dương Phàm nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt thế không thuộc về thế tục, đầm đìa mà u tĩnh, tự nhiên mà xuất trần.

Dương Phàm vừa mới chuẩn bị nói chuyện liền thấy có một lực lượng khiến người thân cận tiến vào trong cơ thể mình, thậm chí thấm nhập linh hồn.

Chỉ giây lát, lực lượng linh hồn của hắn bị tiêu hao bắt đầu tăng nhanh.

- Bái kiến tiên tử!

Mọi người lúc này mới tỉnh táo lại, một đám người dập đầu quỳ lạy trên mặt đất.

- Xin Dương Dược sư nghỉ ngơi một hồi để tiểu nữ tử trợ giúp người một tay.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng nhấc tay lên, từng luồng sáng ngọc như gió xuân hóa thành một dải màu xanh bao phủ lên người mấy chục người bị thương còn lại.

"Đây đây dĩ nhiên là pháp thuật trị thương quân thể!"

Dương Phàm không khỏi hoảng sợ. Theo hắn biết, pháp thuật chữa thương thi triển phạm vi lớn như vậy thì ít nhất cũng là tu sĩ Ngưng Thần Hậu Kỳ trở lên.

Ngưng Thần Hậu Kỳ!

Nếu như đặt ở Nam Lĩnh Dương gia, gần như có thể nói là vô địch, so với sư tôn Liễu trưởng lão của hắn cũng không kém.

Hơn nữa, Dương Phàm còn hoàn toàn nhìn không thấu tu vi của nàng này, mơ hồ có một tầng khí tức nhu hòa ngăn trở cảm quan của hắn.

Gần trong gang tấc, một tầng lụa trắng che mặt ngăn cản hắn nhìn hình dáng sư muội thần bí kia. Nhưng đôi mắt đầm đìa sâu thẳm cùng giọng nói như thanh âm của trời cũng đủ để cho người ta trọn đời khó quên.

Từng dải sáng màu xanh vờn quanh khu vực này, mờ lung như hư ảo.

Sư muội thần bí, cánh tay hơi nâng lên, dưới lớp lụa che mặt mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt ngọc tuyệt thế khuynh thành, từng lọn tóc đen trong gió nhẹ và vòng sáng xanh phiêu dật như Tinh Linh.

Giằng co ước chừng bốn năm nhịp thở, thương thế mấy chục người còn lại toàn bộ khép lại.

Sau khi làm xong chuyện này, ánh sáng trong mắt sư muội thần bí hơi mờ một ít, hô hấp cũng có chút dồn dập, hơi thở như lan.

Dương Phàm rõ ràng cảm nhận được khí cơ của nàng yếu đi.

Đồng thời trị liệu mấy chục người, pháp lực cùng tâm thần trả ra rất khủng bố. Cho dù lấy tu vi của nàng cũng có chút suy yếu.

Hơn nữa, vừa rồi nàng còn trợ giúp Dương Phàm khôi phục pháp lực cùng tinh thần.

- Sư muội. Nhanh quay về trong xe ngựa.

Lâm Vũ thúc giục nói.

Sư muội thần bí gật đầu, ngoái lại liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái, trong con mắt yên lặng như nước hơi có một tia gọn sóng.

Dương Phàm chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng thần thiết không thôi, trong lòng cũng sinh ra hảo cảm.

Chỉ một lần ngoái đầu nhìn lại, thân thể sư muội thần bí như thần tiên lơ lửng bay lên, tiến vào trong xe.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, thầm nghĩ: "Nàng này cùng mình đều là Dược sư. Nếu có thể cùng mình kết thành đạo lữ song tu vậy thì thật là chuyện rất tốt. Chỉ tiếc"

- Tất cả mọi người trở về, chuẩn bị xuất phát!

Thanh niên ác liệt bắt đầu chỉnh đốn đoàn xe, liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái nói:

- Dược sư đại nhân. Ta có thể cấp cho ngươi một con khoái mã cùng ta đồng hành!

- Như thế rất tốt!

Dương Phàm mừng rỡ. Không biết là bởi vì có được vật cưỡi hay là bởi vì có thể đồng hành cùng đoàn xe mà cảm thấy vui mừng.

Rất nhanh, cả đội xe đều khôi phục bình thường. Dương Phàm cưỡi ngựa đồng hành, song song với Lâm Vũ và xe ngựa của sư muội thần bí.

Đi khoảng nửa ngày, đột nhiên Lâm Vũ kia ló mặt ra, nói với Dương Phàm:

- Ngươi lại đây, ta có lời muốn nói với ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Biết khó mà lui

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ nghi hoặc. thầm nghĩ: "Lâm Vũ này tìm mình, có thể nào có liên quan cùng với sư muội như thiên tiên kia không đây?"

Từ sau khi gặp mặt sư muội của Lâm Vũ, trong đầu Dương Phàm thường xuyên hiện lên đôi mắt điềm tĩnh như nước cùng với mùi thơm thần nhiên ngào ngạt hơi thở hoa cỏ.

- Lâm tiểu thư tìm Dương mỗ có chuyện gì không?

Dương Phàm ghìm cương, đi tới trước xe, cách Lâm Vũ chỉ nửa thước, có chút chờ mong hỏi.

Lâm Vũ nghĩ nghĩ, vươn một ngón tay ngọc rồi khẽ vạch một cái ở trước hai người. Một cảm chế kỳ dị bao phủ hai người.

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ khác thường. Đây là bản đơn giản của pháp thuật cấp hai - Lòng cách âm.

Cũng giống như tu tiên phân chia làm chín đại cảnh giới, pháp thuật cũng chia làm chín cấp. Từ uy lực thấp nhất cấp một đến cao nhất cấp chín.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ Luyện Khí Kỳ có thể thi triển pháp thuật cấp một, nếu muốn thi triển pháp thuật cấp hai vậy thì hết sức khó khăn.

Đương nhiên, nếu cảnh giới cao, có lẽ có thể thi triển, nhưng pháp lực có chút không đủ.

Lồng cách âm là pháp thuật cấp hai, dưới tình huống bình thường, chỉ có tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trở lên mới có thể thi triển. Tác dụng của nó là để nói chuyện riêng với nhau, người bên ngoài không thể nghe được thanh âm.

Lộc cộc lộc cộc

Trên đường cái ồn ào náo động, tiếng xe ngựa cùng tiếng vó ngựa dưới ánh mặt trời đã khuất, vô lực rên rỉ.

Lâm Vũ trầm ngâm nói:

- Dương Dược sư. Ta thấy người chăm sóc người bệnh cứu nhân độ thế, phẩm chất như thế thật khiến người tôn kính. Cho nên, ta có một chuyện muốn nhắc nhở người.

- Lâm cô nương mời nói.

Dương Phàm mơ hồ có một loại ảo giác, Lâm Vũ tiếp theo nói đến hẳn là có liên quan với sư muội thần bí kia.

- Sư muội kia của ta từ nhỏ thiên phú dị bẩm, dùng bể nguyệt tu hoa chim sa cá lặn cũng không đủ để hình dung dung mạo. Gần hai năm qua, phàm là nam tử từng gặp nàng thì không một ai có thể chống cự mị lực. Nếu không cần thiết, sư muội cũng sẽ không xuất đầu lộ diện, đây cũng là sư tôn lão nhân gia vẫn luôn cường điệu. Nhưng hôm nay sư muội cho người ngoại lệ một lần, thậm chí vì thế mà trái lệnh sư phụ.

Lâm Vũ nhìn nam tử trước mắt, trong mắt lộ ra một tia ý tứ khó mà bắt giữ.

Dương Phàm cảm giác là lạ, Lâm Vũ nói với mình chuyện này làm gì? Tuy nhiên, nàng đề cập đến chuyện sư muội, Dương Phàm tự nhiên cũng cảm thấy rất hứng thú.

- Người cũng biết. Hiện giờ Tu Tiên Giới Ngự Dương quốc, trong số tuổi trẻ có mấy người tuyệt thế thiên tài thiên phú xuất chúng?

Lâm Vũ hỏi ngược lại.

- Việc này Xin Lâm cô nương chỉ giáo.

Trong lòng Dương Phàm có chút ấn tượng, nhưng lại không nhớ nổi tên mấy người này.

- Trong đó nổi danh nhất là ba ngôi sao mới nổi phân biệt là Sở Vân Hàn, đệ tử thân truyền của Tam u Lão Ma; Lệ Hồng Phi, con trai Vô Ưu cốc chủ; Trắc Kinh, đứa con kỳ tích của Thanh Nguyên Tông. Ba người này tuổi đều dưới ba mươi nhưng tu vi bọn họ không một người nào không phải Ngưng Thần Kỳ trở lên, thậm chí có người bước vào Trúc Cơ Kỳ.

Lúc Lâm Vũ nhắc tới ba người này, trong lòng cũng có kính sợ.

Trong lòng Dương Phàm hơi kinh hãi. Đại biểu phía sau ba người này chính là ba thế lực lớn hiện giờ của Tu Tiên Giới Ngự Dương quốc: Ma Dương Tông, Vô Ưu cốc, Thanh Nguyên Môn.

So với ba thế lực lớn này, gia tộc tu tiên như Nam Linh Dương gia hoàn toàn là nhỏ bé không đáng kể.

Nghe ý tứ Lâm Vũ, ba ngôi sao sáng kia tu vi thậm chí tiến vào Trúc Cơ Kỳ! Trúc Cơ Kỳ!

"Trước ba mươi tuổi, liền tiến vào Trúc Cơ Kỳ. Việc này cũng quá khủng bố rồi"

Dương Phàm quả thực có chút không tin sự thật này. So sánh với họ, hẳn - từng là đệ nhất thiên tài gia tộc căn bản không đáng nhắc tới.

Trúc Cơ Kỳ. Dối mặt toàn bộ Dương gia bảo cũng chưa chắc có một người!

Nói cách khác, bất kỳ một kẻ nào trong ba người này, đều có thể quét ngang thế lực nhỏ như Nam Linh Dương gia.

Ngoài ra, cái tên Tam u Lão Ma thì Dương Phàm đã sớm nghe nói. Người này là ma đầu số một số hai Ngự Dương quốc. Tọa trấn Ma Dương Tông, uy danh kính sợ Tu Tiên Giới mấy trăm năm, không người có thể địch lại.

Lâm Vũ xem ánh mắt kinh dị của Dương Phàm vào trong mắt, lại nói tiếp:

- Hiện nay, Sở Vân Hàn cùng Lệ Hồng Phi trong ba ngôi sao sáng đều đã gặp mặt sư muội một lần, hơn nữa đều là vừa gặp đã yêu, quyến luyến không quên. Hai người này bởi vì sư muội nên đã từng đại chiến một lần.

Nói đến đây, Lâm Vũ cũng than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm lộ ra vài tia đồng tình.

Dương Phàm vội vàng hỏi:

- Xin hỏi quý sư muội đã có người ái mộ hay chưa

Lâm Vũ có chút suy nghĩ liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái, thản nhiên nói:

- Tiểu sư muội từ nhỏ chán ghét chiến đấu, đối với những người này đều không thích. Trước mắt xem ra, tiểu sư muội chưa ái mộ bất kỳ nam tử nào.

Biết được kết quả như thế, trong lòng Dương Phàm không khỏi khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn cũng cảm thấy kinh ngạc vì loại tâm tình này của mình.

- Dương Dược sư. Ngươi nếu thông minh thì chắc đã đoán được dụng ý ta nói với ngươi những lời này?

Lâm Vũ cười dài hỏi.

Dương Phàm cũng mơ hồ đoán được một ít. Lâm Vũ này chính là muốn mình biết khó mà lui, bỏ qua ý đồ với tiểu sư muội nàng.

Tuy là hiểu được đạo lý này nhưng trong lòng Dương Phàm cũng có chút không cam lòng.

Mười tám năm nay, hắn chỉ đối với nữ tử vừa rồi mới lòng sinh hảo cảm.

Hơn nữa, cùng là Dược sư, công pháp tương tự như thế. Nếu có thể kết làm đạo侶 song tu há chẳng phải là điều tuyệt vời?

Thấy Dương Phàm trầm mặc không thôi, Lâm Vũ có chút không đành lòng, nói:

- Nếu là người bình thường, ta khuyên một câu cũng thôi, tránh dẫn ra họa sát thân.

- Nhưng là, vừa rồi ta đã nhìn ra tiểu sư muội đối xử với người cùng người khác bất đồng, dường như có chút hảo cảm. Việc này nếu là bị đám người Sở Vân Hàn biết được, cho dù bản lĩnh ngươi tới đâu cũng khó tránh khỏi cái chết. Thậm chí ngay cả gia tộc hoặc người thân của ngươi đều sẽ bị liên lụy.

Cuối cùng, Lâm Vũ nói ra một tin tức khiến Dương Phàm vui sướng vô cùng.

Nhưng, tin tức này cũng đại biểu sẽ mang đến cho Dương Phàm họa sát thân.

Hiện giờ, bất kỳ kẻ nào trong ba người kia đều đủ để quét ngang Dương gia bảo, càng đừng nói thế lực phía sau bọn họ. (tác giả câu chữ trắng trợn, mới vừa nhắc tới cái này xong)

Dương Phàm nghĩ thầm trong lòng, hồi lâu sau hắn rốt cuộc làm ra một quyết định.

- Đa tạ Lâm cô nương chỉ bảo.

Dương Phàm vẻ mặt cảm kích nói.

Lâm Vũ khẽ thở dài:

- Đều là Dược sư, phẩm chất ngươi rất tốt, cũng không thích chiến đấu. Về mặt nào đó mà nói thì ngươi cùng sư muội thật ra rất xứng. Nhưng nếu ngươi biết thân phận cùng tu vi sư muội thì sẽ hiểu rõ ngươi thật ra khó xứng với nàng.

- Nghe lời khuyên của ta, mau mau rời đi, rời xa đoàn xe chúng ta.

Lâm Vũ khuyên can.

Dứt lời, Lâm Vũ bắn một cái huy bô cầm chế, kéo màn xe lại.

Dương Phàm nao nao, không khỏi hô to:

- Lâm tiểu thư. Tại hạ còn chưa thỉnh giáo phương danh Tiểu sư muội của cô.

Thẳng đến bây giờ hắn vẫn chưa thấy được hoàn toàn sư muội thân bí kia, thậm chí ngay cả một cái tên đầy đủ cũng không biết.

Hết thấy đối với hắn mà nói giống như một giấc mộng không chân thật.

Lâm Vũ thò đầu ra, mặt như băng sương lạnh lùng nói:

- Tiểu tử vô tri nào có tư cách biết điều này. Nhanh cút đi.

Dương Phàm vẻ mặt bình tĩnh, khóe miệng mang theo chua xót. Hắn làm sao không rõ Lâm Vũ quát hắn như vậy cũng là vì tốt cho hắn.

- Dược rồi. Dương mỗ cáo từ

Dương Phàm vùng roi ngựa, điều khiển ngựa rất nhanh đi lên trước, bỏ lại từng chiếc xe ngựa ở phía sau.

Giờ này khắc này, tuy tâm tình hần suy sụp nhưng vẫn giữ vững một trái tim bình tĩnh lý trí như trước.

Thời gian hần tu luyện "Tiên Hồng Quyết" ngắn ngủi, hiện giờ mới có tu vi Luyện Khí Sơ Kỳ, đằng sau còn có mẫu thân, muội muội, đệ đệ.

Bất kể là vì sinh tồn của bản thân hay là an nguy của người thân, hay là thực lực địa vị chênh lệch thì hần đều không thể không tạm thời khiêm tốn và ần nhẫn.

Từ khoảnh khắc thiên tài ngã xuống kia bắt đầu, hần đã làm tốt kế hoạch ần nhẫn.

Quạt khởi trong tương lai cần tâm trí nằm gai nếm mật. Nếu không, sẽ bị bóp nát từ trong trứng nước.

Trong từng làn bụi đất, vật cưỡi của Dương Phàm mất thấy liền rời khỏi đoàn xe trùng điệp.

- Dương công tử bảo trọng

Một giọng nói nhỏ nhẹ như gió vang lên bên tai Dương Phàm. Từng đợt hơi thở hoa cỏ làm người ta thân thiết quanh quẩn quanh thân.

Tâm thần Dương Phàm khẽ động, giọng nói này

Hần hiểu được, đối phương đang dùng thần thức truyền âm cho mình.

- Xin hỏi cô nương họ gì?

Trái tim Dương Phàm hơi gia tốc, vội vàng hỏi.

- Vân

Giọng nói đột nhiên ngừng lại, hơi thở hoa cỏ thân thiết thấm lòng người kia hoàn toàn biến mất.

- Vân? Vân

Dương Phàm ngẩng đầu, vừa lúc thấy một đám mây, mặt trời cũng không nóng rất như lúc trước.

Xem ra, nàng họ Vân. Vân sư muội! Vân tiên tử!

Dương Phàm giục ngựa đi trước, bóng lưng biến mất trên đường cái.

Bên trong xe ngựa.

Lâm Vũ khó hiểu nói:

- Tiểu sư muội. Người này tuy không tài nhưng cũng đã biết khó mà lui, muội còn truyền âm cho hần làm chi?

- Không có gì, chỉ là chưa từng có người nào mang cho ta cảm giác thân thiết tự nhiên như vậy

Vân tiên tử sâu kín thở dài, nhắm đôi mắt đẹp, không hề nói thêm một lời.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đấu pháp nơi hoang dã

Dương Phàm giục ngựa đi trước, vùng roi da, đón gió chạy đi. Trước khi mặt trời hoàng hôn lặn xuống, hần cũng đã lấy lại bình tĩnh khi trước.

Chỉ là dưới vẻ bề ngoài trấn định tự nhiên của hần lại có một trái tim lộ vẻ suy sụp.

Đoàn xe bụi trần mệnh mỏng cuộn cuộn phía sau đã bành bở lại rất xa.

Cách Tú Ngọc Các còn có một nửa quãng đường.

Lúc này đây, Dương Phàm không quên chiều cổ tình huống của ngựa, lúc ven đường gặp cỏ xanh và nguồn nước sẽ lưu lại một chút.

Cứ như vậy, tới lúc đêm khuya, Dương Phàm đã lại đi được một đoạn đường.

Dắt ngựa buộc vào một thân cây, hắn quyết định tu luyện nửa đêm ở trong nơi rừng hoang núi sâu này.

Lúc ban ngày hắn chữa khỏi thương thế cho năm sáu mươi người thường, pháp lực hơi có tăng trưởng.

Giờ phút này hắn tu luyện cũng đồng thời tiến thêm một bước củng cố cảnh giới hiện tại

Luyện Khí Sơ Kỳ tuy rằng là tu vi thấp nhất nhưng đối với người vừa phế bỏ pháp lực như Dương Phàm mà nói lại rất đáng quý.

Chín đại cảnh giới tu tiên, một bậc khó hơn một bậc, giống như là dãy núi vô tận kia, một ngọn cao hơn một ngọn.

Giờ phút này, Dương Phàm ở vào Luyện Khí Sơ Kỳ của chín đại cảnh giới, đứng ở điểm thấp nhất, tầng dưới cùng.

Nhưng mà tâm của hắn lại bình tĩnh như nước, lấy tiến độ như thế, tu vi của hắn liên miên không ngừng tiến bộ, chung quy có thể sánh với siêu việt tông sư cùng ma đầu danh chấn một phương của Tu Tiên Giới.

Sau một hai canh giờ. Dương Phàm chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể càng tinh thuần, những màn sương sinh mạng thần bí không thể nắm lấy vận chuyển trong khí mạch, huyết quản, kinh mạch, lực phù ngũ tạng, thậm chí ngay cả linh hồn đều có thể tắm bổ.

Trong loại trạng thái này, hắn tự nhiên có thể dung nhập môi trường xung quanh, cỏ cây, hoa sâu đều nằm trong cảm giác của hắn.

Trong phạm vi sáu mươi trượng, hết thảy sinh cơ lưu động hắn đều có thể dễ dàng cảm giác được rõ ràng vô cùng.

Chính giờ khắc này, cách đó không xa truyền đến đây một loạt động tĩnh không nhỏ, linh khí dao động dị thường, cũng mang theo sinh mạng khô kiệt cùng chết đi.

Tâm thần Dương Phàm cứng lại, lập tức rời khỏi trạng thái kỳ dị.

Hắn vội vàng đứng dậy, ánh mắt nhìn về phương xa liền nhìn thấy trong khe núi có hai người đang đấu pháp, trong lúc nhất thời cuồng phong rống giận, cát bay đá chạy, thanh thế không nhỏ.

Hai người này gồm một lão già và một thanh niên. Lão già thân bị trọng thương nhưng hai mắt như đuốc, trên người truyền ra một cỗ linh áp không nhỏ. Mà thanh niên kia trung khí đầy đủ, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, không dám chính diện chống lại lão già.

"Nơi rừng hoang núi thẳm này, không ngờ có người không tiếc tính mạng, liều chết chiến đấu."

Tâm thần Dương Phàm khẽ chấn động, lập tức thi triển Ân Nặc Thuật vừa học không lâu.

Một cỗ dao động thần bí nhộn nhạo trên thân hắn, toàn bộ thân hình biến mất, giống như bỗng dưng biến mất.

- Nghiệt đồ. Người không ngờ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế. Buồn cười là ta lại lấy ba mươi năm tâm huyết ra tài bồi nhưng lại dạy dỗ ra đệ tử như thế. Vì một viên Uẩn Thần Đan trung phẩm mà người giết chết con ta, lại còn hạ độc thủ với vi sư.

Lão già kia thân bị trọng thương nhưng pháp thuật và pháp khí trong tay bộc phát ra uy lực đáng sợ trong hư không. Từng đạo quang ảnh phân tán đi, liên tục bức thanh niên lui về sau, không có sức đánh trả.

Uẩn Thần Đan trung phẩm?

Dương Phàm vừa nghe tên này thì trong lòng khẽ động.

Uẩn Thần Đan là một loại linh đan kỳ diệu bồi dưỡng lực lượng linh hồn. Đan dược này về tại một trình độ nhất định còn có thể gia tăng tỷ lệ tu sĩ Luyện Khí Kỳ đánh sâu vào Ngưng Thần Kỳ.

Nếu là Uẩn Thần Đan hạ phẩm vậy cũng thôi. Nhưng nếu là Uẩn Thần Đan trung phẩm thì giá trị lại tăng cao mười lần có dư.

Một viên Uẩn Thần Đan trung phẩm ít nhất có thể khiến tu sĩ đánh vào Ngưng Thần Kỳ tăng thêm ba phần chắc chắn!

- Hừ, lão già. Người đã tiến vào Ngưng Thần Kỳ, không ngờ muốn đưa Uẩn Thần Đan trong tay cho đứa con bất tài của người. Chẳng lẽ người không biết, đan dược này có thể khiến cho ta đã ngưng ở Luyện Khí Đại Viên Mãn nhiều năm có thể tấn chức Ngưng Thần Kỳ sao?

Thanh niên kia mặt đầy tia cười lạnh:

- Chính là bởi vì người thiên vị như thế mới khiến ta giết chết con người, lại ám toán người. Hiện tại, người đã là nỗ mạnh hết đà, đầu tiên là trúng Ma Tiên Tấn ta hao phí hai mươi khối linh thạch mua sắm, lại bị một đòn nghiêm trọng của ta

Dưới công kích hung hãn của lão già Ngưng Thần Sơ Kỳ, thanh niên kia không đón đỡ chính diện mà không ngừng trốn tránh và chống đỡ, chỉ cầu không thất bại.

Lão già kia tuy thực lực không tầm thường nhưng tiếc rằng bị đánh trọng thương, lại phải phân ra hơn nửa thân pháp lực để ngăn cản lực lượng tê dại của Ma Tiên Tấn.

Dương Phàm ẩn nấp cách đó không xa nhìn xem hai người chiến đấu.

"Một viên Uẩn Thần Đan trung phẩm có lực hấp dẫn thật không nhỏ. Tuy nhiên, đan dược này có thể quyết định vận mệnh cả đời của thanh niên kia, cũng khó trách hắn không không chế được mà làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế."

Thanh niên kia ngừng ở Luyện Khí Đại Viên Mãn nhiều năm nhưng không thể đột phá. Uẩn Thần Đan trung phẩm vừa hay là một cơ hội thay đổi vận mệnh của hắn.

Dương Phàm không tính toán chen tay vào chiến đấu của hai người, việc này vốn không quan hệ cùng hắn, tội gì dẫn họa lên người?

- Nghiệt đồ. Đã như thế, lão phu cho dù là chết cũng không cho người được như ý nguyện.

Trên trán lão già rách ra một lỗ máu, linh quang trên người đột nhiên tỏa sáng, trong thời gian ngắn xông phá ràng buộc của Ma Tiên Tấn.

Dương Phàm linh mãnh cảm giác được, sinh cơ cùng sức sống trong cơ thể lão già kia nhanh chóng mất đi.

Thanh niên biến sắc, thân thể như điều đứt dây bị một chưởng cách không của lão già đánh ra thật xa.

Sau đó, lão già vận chuyển pháp lực toàn thân điều khiển thiết kiếm đen nhánh trong tay.

Thiết kiếm đen nhánh này là một thanh pháp khí cực phẩm, lão già dung nhập tất cả pháp lực cùng khí huyết vào trong, thanh kiếm phát ra một hồi ngân vang, toát ra khí tức làm người ta tim đập nhanh.

- Phốc!

Thanh niên kia phun ra một búng máu, trong tay đột nhiên có thêm một khối Thanh sắc phương chuyên (chuyên: viên gạch)

Hắn phun máu lên khối Thanh sắc phương chuyên này, trên tay liên tục xẹt qua vài đạo linh quang cùng pháp quyết, miệng liên tục niệm chú ngữ.

- Ông!

Đột nhiên, trên khối Thanh sắc phương chuyên này nở rộ một luồng linh áp cường đại, bỗng nhiên biến thành một khối thanh chuyên dài vài trượng.

- Nghiệt đồ. Không ngờ người trộm đi một trong những linh khí trấn sơn của Kim Hồng Môn.

Lão già kia thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt lại có thêm vẻ tức giận cùng kiên quyết.

- Vèo!

Lão già dốc toàn bộ pháp lực cùng khí huyết, thiết kiếm đen nhánh trong tay hóa thành một bóng mờ mờ hồ không rõ đậm tới trước người thanh niên.

Thanh chuyên trước người thanh niên lại phóng đại gấp đôi, tản ra một cỗ khí thế áp lực nặng nề.

ĐinhPhanh!

Thiết kiếm đen nhánh cùng thanh chuyên to như vậy chạm vào nhau phát ra một tiếng kim chúc va chạm nặng nề.

- Crắc!

Thiết kiếm đen nhánh của lão già không chịu nổi gánh nặng, nổ tung, cuốn ra bốn phía.

- A!

Thanh niên kia không chịu nổi dư ba cường đại, thân thể bị nổ tung, một bàn tay thậm chí còn vỡ vụn, tức thì thân bị trọng thương, mình đầy thương tích.

Làm xong hết thủ mọi thứ, thân thể lão già mới quy xuống đất, chỉ còn thoi thóp một hơi, sinh cơ trong cơ thể đã lâm vào tuyệt cảnh, cách cái chết không xa.

- Ha ha lão già. Ngươi mặc dù liều chết một mạng nhưng cũng không thể giết chết ta. Nếu không có kiện pháp bảo trấn sơn nơi tay, ta nào dám chiến đấu cùng ngươi?

Thanh niên kia cả người là máu ngửa mặt lên trời cười, từ mặt đất bò dậy, từng bước một đi tới chỗ lão già.

Lão già kia đã gần tử vong, nhưng hai tròng mắt lão vẫn đầy thần quang, nhìn sang hướng Dương Phàm ẩn nấp nói:

- Đạo hữu ẩn nấp bên kia Lão phuchi cầu ngươi

Chưa nói dứt đầu, lão liền đoạn khí bỏ mạng.

- Người nào? Đi ra!

Thanh niên biến sắc, trong mắt linh quang nổ rộ, mắt nhìn sang hướng lão già vừa nhìn, mơ hồ cảm thấy được sơ hở ở khu vực kia.

Dương Phàm khẽ thờ dài một hơi, tạo nên một dao động linh khí nhộn nhạo, lộ ra thân hình cùng tu vi, thầm nghĩ: "Lão già kia không hổ là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trước khi chết cũng muốn kéo ta chết theo."

Giờ phút này, hắn gặp phải một tu sĩ Luyện Khí Đại Viên Mãn ở trạng thái trọng thương.

Thanh niên thấy Dương Phàm hiện thân, vẻ khẩn trương trên mặt biến mất, thay vào là vẻ dữ tợn, mắt lộ hung quang:

- Một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ nhỏ bé, nếu đã bị ngươi nhìn thấy, liền chôn cùng lão nhân này đi.

Một cỗ sát khí nồng đậm không chút nào che dấu ép tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đấu pháp nơi hoang dã (tiếp theo)

- Vị đạo hữu này có thể giải hòa hay không? Chuyện vừa rồi, tại hạ coi như không phát hiện

Dương Phàm vẻ mặt đầy kinh hoàng cùng sợ hãi, thân thể liên tục lui ra sau, bộ dạng không hề có ý thức chiến đấu.

Kỳ thật, tâm hắn bình lặng như nước, sớm đã kết luận đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn phân nửa là sẽ giết người diệt khẩu.

- Ha ha, coi như không phát hiện? Vậy cũng có nghĩa là nói, chuyện vừa rồi ngươi đã thấy toàn bộ?

Sát khí trên mặt thanh niên càng đậm, trong mắt hiện lên một tia treu tức, thân hình có chút lao đảo đi tới gần.

Hắn thân là tu sĩ Luyện Khí Đại Viên Mãn, nếu là bình thường thì giết chết một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ quả thực không tốn bao nhiêu sức lực.

Nhưng, hiện tại hắn mang thương nặng, pháp lực tổn hao nhiều, trong tay tuy có linh kiện pháp bảo trấn sơn nhưng đã vô lực chống chế lại pháp bảo cường đại mức này rồi

Giờ phút này, hắn gặp đối phương không chiến mà bại, vẻ mặt sợ hãi cùng kinh hoàng nên trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Từng bước một tới gần, hắn dùng khí thế mạnh mẽ đem thiếu niên Luyện Khí Sơ Kỳ trước mặt ép tới mức không thể thở nổi.

- Hôm nay cũng bởi ngươi không may, thấy được chuyện của chúng ta, cho nên ngươi phải chết!

Trong mắt thanh niên lộ hung quang, hai tay huyền hóa ra một mảnh hư ảnh. Linh quang lóe lên, một hơi đánh ra hai ba viên hỏa đạn.

Vèo vèo vèo!

Ánh lửa bay nhanh mà đến, không khí mang theo một cỗ sóng nhiệt.

Đều là Luyện Khí Kỳ, thanh niên này phát ra hỏa đạn thuật thì uy lực so với Bát thức trước kia quả thật không cùng một cấp bậc. Uy lực lớn hơn vài lần, mà một lần còn phát ra ba viên.

Luyện Khí Đại Viên Mãn, tu sĩ cấp bậc này linh khí tích lũy cùng ngưng luyện trong cơ thể đã đạt tới một bình cảnh, so với Luyện Khí Kỳ bình thường thì cường đại hơn rất nhiều.

Nếu là tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ bình thường, gặp phải công kích như thế chỉ sợ sẽ bị thương trong khoảnh khắc.

Nhưng đối thủ mà thanh niên này gặp phải lại là Dương Phàm (NVC của chuyện này mới chết: D)

Hắn không phải một tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường, càng có một trái tim ân nhân vô cùng.

Trong thời khắc nguy cơ này, thân hình Dương Phàm nhoáng lên, lẳng không xoay người trốn khỏi ba viên hỏa đạn thành hình tam giác công kích này.

- Nay

Thanh niên giật mình sửng rạc, ý thức chiến đấu cùng năng lực phản ứng của Dương Phàm vượt xa những gì hắn đoán trước.

Tuy nhiên, khi hắn nhìn thấy Dương Phàm lẳng không nhảy lên thì trên mặt không khỏi lộ ra một tia trào phúng.

Ai cũng đều biết, tu sĩ Luyện Khí Kỳ không có năng lực phi hành, ngay cả dừng lại ngắn ngủi trên không trung đều gian nan vạn phần.

Dương Phàm thân ở trên không trung thì tính linh hoạt, phạm vi né tránh, năng lực di động đều sẽ bị hạn chế rất lớn.

Như vậy, hắn nhất định sẽ lâm vào nguy cơ lớn lao.

Nhưng mà, thanh niên lại một lần nữa thất sách.

Dương Phàm lẳng không xoay người đạt tới đỉnh điểm, trong khoảnh khắc thân thể muốn hạ xuống thì dị biến đột nhiên sinh ra.

Vào!

Một luồng sáng màu xanh từ trong tay Dương Phàm bay ra.

Giờ khắc này, màn đêm tối đen đều bị một luồng sáng mỹ lệ này xuyên thủng.

Vào Phốc!

Một thanh kiếm xanh ngọc đâm xuyên cổ họng thanh niên!

Một kiếm trí mạng!

Thanh niên mở to hai mắt nhìn mà vẻ mặt nghi ngờ, hắn hơi chớp chớp mắt, hạ xuống nhìn thanh phi kiếm màu xanh xuyên thủng cổ họng mình.

- Thanh Phong Kiếm, linh khí hạ phẩm. Cho ngươi chết cũng minh bạch.

- Dương Phàm cười lạnh, vững vàng hạ xuống đất.

- Điều này sao có khả năng

Thanh niên vẻ mặt kinh hãi, dựa vào một cổ pháp lực và khí huyết chống đỡ, miễn cưỡng phun ra vài từ.

Một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ như thế nào có thể không chế được linh khí?

Linh khí là thứ mà xếp phía trên pháp khí, ít nhất cần có tu vi Ngưng Thần Kỳ mới có thể khống chế.

Hơn nữa, cho dù tu vi ngươi đạt tới Ngưng Thần Kỳ, cũng vị tất có được một món linh khí!

Nói ngay lão già vừa chết đi kia, lão là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ nhưng trong tay sử dụng lại chỉ là pháp khí cực phẩm.

Pháp khí cùng linh khí đều chia làm tứ phẩm: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm!

- Phịch!

Thanh niên đoạn khí bỏ mình, thi thể ngã xuống mặt đất, trên mặt còn lộ ra vẻ nghi ngờ kinh hãi.

Trước khi chết, hắn cũng không rõ một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ nhỏ bé như thế nào có thể khống chế linh khí tấn công.

Dương Phàm thở nhẹ ra một hơi, linh quang chợt lóe, linh khí hạ phẩm Thanh Phong Kiếm về trong tay hắn.

Nhìn thanh phi kiếm này, hắn đột nhiên nghĩ tới sư tôn Liễu Vô Ngân của mình.

Thanh Phong Kiếm chính là do Liễu trưởng lão tặng cho Dương Phàm nhân ngày hắn tiến vào Ngưng Thần Kỳ.

- Hừ, trừ từ đệ gia tộc Dương gia bảo ra, người ngoài làm sao biết được linh khí đã som tương liên với tâm thần ta. Cho dù hiện tại ta chỉ là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, chỉ cần tiêu hao nhiều pháp lực vẫn có thể không chế kiếm này.

Dương Phàm mặt đầy vẻ cười lạnh. Vừa rồi một kiếm giết địch lại tiêu hao hơn nửa pháp lực trong cơ thể hắn.

Đương nhiên, sở dĩ có thể thành công cũng có quan hệ tới việc lúc trước hắn giả vờ yếu đuối và phối hợp hoàn mỹ lẫn không thuận kích (lẫn không đánh ra một đòn trong nháy mắt).

Nếu như thanh niên kia cẩn thận không khinh địch thì Dương Phàm cho dù có thể thủ thắng, lại rất khó để có thể dễ dàng một kiếm giết địch như thế, hơn phân nửa là phải trả một cái giá không nhỏ.

Ánh mắt Dương Phàm quét lên hai cổ thi thể, mắt dừng ở túi trữ vật cùng pháp khí của bọn họ.

Đây đều là chiến lợi phẩm!

Không chút do dự, Dương Phàm mở túi trữ vật của hai người, điểm lướt qua chiến lợi phẩm bên trong.

Sáu bảy kiện pháp khí, một hai trăm khối linh thạch, còn lại là một số linh đan, tài liệu

Trong đó, khối thanh chuyên kia gọi nên sự chú ý của Dương Phàm.

Nhặt khối thanh chuyên lên, Dương Phàm cảm nhận được một cỗ khí tức trầm trọng áp lực. Mặt ngoài thanh chuyên có một số ký hiệu huyền diệu.

Hơi nhận biết một chút, Dương Phàm phát hiện pháp bảo này dĩ nhiên là một món linh khí trung phẩm.

Linh khí trung phẩm!

Đây là một trong những thứ khiến thanh niên có gan xuống tay với sư tôn của mình.

Nhưng lấy tu vi Luyện Khí Đại Viên Mãn của thanh niên kia, mượn bí thuật trả một cái giá lớn cũng chỉ có thể miễn cưỡng thúc giục pháp bảo này một lần, mà chỉ có thể dùng để phòng thân mà không thể dùng để đối địch.

- Hô!

Dương Phàm cố nén kích động trong lòng, ý niệm khẽ động liền thu khối thanh chuyên này vào trong Tiên Hồng Không Gian.

Một bảo vật quý trọng như vậy, giai đoạn hiện này Dương Phàm không thể không chế, bỏ vào kho hàng trong Tiên Hồng Không Gian càng có vẻ an toàn một chút.

Nếu để vào trong túi trữ vật, bị tu sĩ thần thức cường đại cảm giác đến, chắc chắn sẽ gây ra họa sát thân.

Hơn nữa, Dương Phàm từ trong đối thoại giữa hai người vừa rồi mà biết được, thanh chuyên này dĩ nhiên là một trong các linh kiện pháp bảo trấn sơn của Kim Hồng Môn.

Như vậy, Dương Phàm lại càng không dễ dàng vận dụng vật này.

Sau khi thanh lý chiến lợi phẩm, Dương Phàm trong lòng cực kỳ sáng khoái. Lúc này mặc dù mạo hiểm một chút nhưng thu hoạch có chút phong phú, mang đến cho mình lợi nhuận không nhỏ.

Tìm một góc bí ẩn, Dương Phàm lấy một bình ngọc từ trong túi trữ vật, chỉ thấy bên trong có một viên thuốc màu tím ánh sáng êm dịu lớn khoảng ngón út, vừa ngửi đã thấy tâm thần trong sáng sáng khoái.

- Quả thật là Uẩn Thần Đan trung phẩm!

Dương Phàm mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng cất nó thật kỹ.

"Viên Uẩn Thần Đan này, lại thêm trong túi trữ vật của ta, lúc trước sư tôn tặng mấy viên Uẩn Linh Đan trung phẩm chưa dùng, đối với tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ bình thường mà nói thì có nắm chắc rất lớn đột phá Ngưng Thần Kỳ".

Dương Phàm âm thầm tính toán trong lòng.

Tác dụng của Uẩn Linh Đan là tinh luyện độ tinh khiết của linh khí, gia tăng cường độ linh khí của tu sĩ, đối với tu sĩ chưa tiến vào Luyện Khí Đại Viên

Mãn mà nói thì có tác dụng không nhỏ.

Uẩn Linh Đan cộng với Uẩn Thần Đan.

Đây là một tổ hợp tuyệt vời dung để đột phá Ngưng Thần Kỳ.

Tuy nhiên, đối với Dương Phàm Luyện Khí Sơ Kỳ mà nói, Ngưng Thần Kỳ còn có một khoảng cách, sau khi tiến vào Luyện Khí Hậu Kỳ mới lại tính tiếp đến chuyện này.

Hơn nữa, trong lòng hắn có một loại cảm giác kỳ quái. Với tính đặc thù công pháp nghịch thiên của hắn, dùng linh đan tiêu phí thời gian dài đi bế quan tu luyện còn không bằng đi làm Dược sư trị bệnh chữa thương cho vài tu sĩ cường đại một chút.

So sánh tốc độ của hai phương pháp này, làm Dược sư dường như còn nhanh hơn một chút.

Dương Phàm ở nơi hoang dã lại tu luyện một canh giờ, pháp lực sớm đã khôi phục lại trạng thái đỉnh điểm.

- Hô!

Hắn đứng dậy, nhìn bóng đêm dần dần tán đi, trong không khí có một tầng hơi nước mỏng manh, lạnh lẽo thấm vào tim.

"Còn có nửa canh giờ nữa trời sẽ sáng, không bằng ta lên đường sớm một chút, hiện giờ lại có thêm một chút vốn liếng, hẳn là có thể đi Tú Ngọc Các mua không ít dược liệu."

Dứt lời, hắn lại đi về hướng đường cái.

Trên đường đi gặp hai cỗ thi thể, Dương Phàm trong lòng khẽ động, không lập tức đốt cháy mà đi tới trước hai cỗ thi thể này.

Cổ chịu mùi xác thối, Dương Phàm xòe bàn tay, thi triển Vũ Lộ Thuật với vết thương trên thi thể.

Hắn muốn xem một chút, Vũ Lộ Thuật có tác dụng đối với thi thể hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Biến hóa quỷ dị

Một đám sương màu xanh nhạt mà mắt thường khó có thể nhìn thấy được rơi xuống miệng vết thương trên thi thể thanh niên kia. Dựa theo kinh nghiệm trước đây của Dương Phàm thì bất kể là miệng vết thương và sẹo thi Vũ Lộ Thuật đều có thể xử lý được!

Khi đám sương màu xanh nhạt chạm vào miệng vết thương thì dị biến đột nhiên xảy ra. Vết thương bị Vũ Lộ Thuật bao lấy đột nhiên bốc lên một màn sương độc màu đen, khiến người ta choáng váng hoa mắt. Hơn nữa miệng vết thương còn ứa ra một bãi máu loãng huyết nhục cũng tan ra khiến người ta thấy mà buồn nôn!

Sắc mặt Dương Phàm kịch biến thân mình lập tức nhảy lùi lại mấy trượng cẩn thận nhìn biến hóa của thi thể kia.

- sẽ không phát sinh thi biến chứ

Về mặt Dương Phàm biến đổi phát hiện khối độc màu đen trên miệng vết thương dần dần biến mất. trên thi thể cũng chảy ra một bãi máu loãng ngấm vào trong nền đất. Thật lâu sau loại biến hóa này mới chấm dứt. chỉ là bên cạnh miệng vết thương của thi thể kia. huyết nhục đã thối rữa mất một mảng lớn.

Biến hóa quỷ dị như thế khiến Dương Phàm rất ghê tởm nhưng Cũng thấy tò mò.

- Vì sao lại có biến hóa như thế phát sinh nhỉ?"

Dương Phàm suy nghĩ nhưng vẫn không tìm ra chút manh mối nào.

Cuối cùng hắn thở dài một hồi:

- Xem ra Tiên Hồng Quyết quả chứa nhiều ảo diệu cần chính mình tìm tòi

Thông qua việc chữa thương cho người khác để thăng tu vi cũng là một loại công hiệu mới mà hần vừa tìm hiểu ra

- Nơi hoang sơn dã lâm này không nên ở lâu

Dương Phàm rút cục kìm nén sự tò mò trong lòng cũng không để ý gì đến cỗ thi thể kia nữa mà lập tức rời khỏi nơi hoang dã này.

HỒ!

Hần lại vận chuyển Khô Mộc Công điều chỉnh khí tức cả người để thoát nhìn mình như một người bình thường mà thôi. Vì để phòng ngừa đi tới Tụ Ngọc Các bị những tu sĩ quen biết nhận ra. Dương Phàm lại thi triển Biến Hình Thuật để thân thể mình Cao hơn một Chút, thậm chí cải biến cả một số bộ phận cơ thể phía dưới.

Khô Mộc Công để thay đổi hình thể Biến Hình Thuật để thay đổi dung mạo. Dương Phàm tin tưởng rằng chỉ cần không phải là người quá quen thuộc với mình thì không thể dễ dàng nhận ra mình được.

Sau đó hần đi vào quan đạo gần đó, cỡi dây cương ngựa nhân dịp bóng đêm mờ nhạt khi ngày mới sắp tới phóng ngựa chạy như bay.

sau khi Dương Phàm rời đi không lâu, trong trời đêm bỗng nhiên có hai con phi ung với đôi mắt màu đỏ thẫm bay tới. Hai con phi ung này đáp xuống bên cạnh thi thể kia loay hoay một lát rồi lại phá không bay đi.

Chỉ một lát sau trên bầu trời lập tức truyền tới âm thanh Xé gió, một lão đạo sĩ mặc đạo bào màu xám không chế một mảnh hắc vụ âm trầm từ trên trời giáng xuống Hần nhìn hai cỗ thi thể dưới mặt đất rồi tập trung ánh mắt về thi thể của thanh niên kia.

Giữa cỗ thi thể này có một bãi máu loãng quỷ dị, trên cơ thể có một mảnh hư thối và vết thương dài, đập vào mắt rất kinh tâm

- Quái lạ, chẳng lẽ từng có đại địch với Quỷ Thi Đạo ta hiện thân nơi này?

Về mặt của lão đạo sĩ béo này kinh hãi mà khai thần thức Xem xét kỹ bốn phía nhưng cũng không phát hiện được manh mối gì cả.

Sau khi trầm ngâm một lát, lão liền vung tay lên, hai lũ lục hỏa yêu dị lần lượt tiến tới hai cỗ thi thể kia

Rất nhanh hai cỗ thi thể bắt đầu mấp máy, không ngờ lại đứng dậy khỏi mặt đất.

- Hai Cỗ thi thể này vốn đều là người tu tiên một người còn là Ngưng Thần Kỳ

Thần sắc của lão đạo sĩ béo hơi vui mừng

sau đó hần bắt đầu thao túng hai Cỗ thi thể này đi lời.

- Ồ?

Lão đạo sĩ béo nhìn chằm chằm vào thi thể thanh niên kia phát hiện thao túng nó so với thi thể Ngưng Thần kỳ kia còn khó khăn hơn đôi chút.

Thấy tình cảnh này, sắc mặt của lão đạo sĩ cũng dần trở nên ngưng trọng trong tay lại bắn ra mấy lũ lục hỏa yêu dị, dừng mảnh tiến vào trong cỗ thi thể thanh niên kia

Chi chi chi

Từng đạo khói nhẹ từ Các vị trí khác nhau trên thi thể thanh niên kia toát ra, mắt mấy lần hô hấp mới dần an ổn lại.

- Đây là loại công pháp nào, giống như khắc chế với pháp thuật Quỷ Thi Đạo của ta

Về mặt của lão đạo sĩ béo ngưng trọng ánh mắt bắn ra hàn quang vỗ lên một cái túi màu đen đặc biệt bên hông

Một mảnh khí tức âm trầm từ trong miệng túi lập tức phun ra bao phủ lấy hai cỗ thi thể như khôi lỗi kia

Thoáng chốc, hai cỗ thi thể biến mất, bị bắt nhập vào trong chiếc túi màu đen này.

Làm xong hết thấy lão đạo sĩ béo lại không chế hắc Vụ bay lên trời. Còn hai con phi ung kia cũng không biết bay tới nơi nào để tìm mục tiêu khác

- Sắc trời sắp sáng rồi Nếu đã tới đây rồi thì không bằng đi Tụ Ngọc Các một chuyến ta cần một số tài liệu luyện khí.

Dứt lời, lão đạo sĩ béo cười hắc vụ hướng về phía phương thị Tụ Ngọc Các bay tới.

Lại nói tới Dương Phàm sau khi rời khỏi phiền hoang vu kia lập tức thúc ngựa chạy theo quan đạo.

Nhưng sau khi chạy được một lát trong lòng hắn là mà có cảm giác bất an

sau khi hắn rời khỏi nơi hoang dã phát sinh chiến đấu kia bởi vì có dị biến phát sinh nên cũng không xử lý hai cổ thi thể kia

Hiện tại nhớ tới hai cổ thi thể đó thì trong lòng liền có chút bất an

Tuy tâm trí của Dương Phàm cứng cõi nhưng việc giết người đoạt bảo như vừa rồi cũng là lần đầu tiên hắn thực hiện.

- Thôi mặc kệ dù sao hai tên kia cũng đã chết. chỉ cần ta cẩn thận hơn không dễ dàng Xuất ra hai kiện linh khí trung phẩm này thì sẽ không Có vấn đề gì lớn Cả!

Dương Phàm nghĩ thể liền xác định phương hướng rồi không nghĩ tới hai cổ thi thể kia nữa.

Mắt thấy Sắc trời dần sáng tỏ. trong lòng Dương Phàm đột nhiên sinh ra một cảm ứng kỳ dị Hắn không khỏi phải ngừng đầu nhìn về phía trời cao. Với thị lực của hắn chỉ có thể thấy được một mảnh hắc vụ mờ hồ.

- Đó là

Hai tròng mắt của Dương Phàm lập tức ngưng tụ một cổ linh quang nhìn về phía hắc vụ kia. Mờ hồ, hắn nhìn thấy một bóng người khá béo, đang không chế hắc vụ dưới chân ngự không bay đi.

- Người này hắn là một tu sĩ ma đạo!

Dương Phàm giật nảy mình vội vàng thu hồi Linh nhãn thuật để tránh sự phát hiện của đối phương

sau mấy cái hô hấp. phía hắc vụ kia cũng dần biến mất ở trong tầm mắt hắn

- Người vừa rồi ít nhất cũng là tu sĩ ngoài Ngưng Thần Hậu Kỳ. Vì sao đối với hắn ta lại có cảm ứng chứ

Trong lòng Dương Phàm ngẫm buồn bực. Vẫn không tìm ra đáp án nào cả. Nhưng hắn vẫn lưu ý tới việc này. cũng nhớ kỹ đại khái hình thể của tu sĩ trong hắc vụ kia

Lại qua mấy ngày, rốt cục Dương Phàm cũng tới được một con sông tên là Thanh Giang ở cạnh Tụ Ngọc Các.

Thanh Giang hà là một con sông dài tới mấy ngàn dặm Xuyên qua rất nhiều thung lũng và bình nguyên. có lưu lượng nước rất lớn. Nói bình thường cũng rộng tới mấy trăm trượng trên sông cũng có không ít thuyền bè.

- Thanh Giang hà. Tụ Ngọc Các. đây cũng không phải là lần đầu tiên ta tới nơi này

Dương Phàm thở nhẹ một hơi. thầm suy nghĩ tới mạch nước ngầm mãnh liệt mà thông với tuyệt cốc trong dãy núi kia. Khi hắn sáu tuổi phụ thân hắn cũng đã từng dẫn hắn tới Tụ Ngọc Các một lần sau đó đưa hắn tới Dương gia bảo.

Sau này, khi tấn chức tới Ngưng Thần kỳ thì hắn cũng đã ngự kiếm phi hành tới Tụ Ngọc Các một lần ý đồ tìm hiểu đôi chút manh mối về phụ thân nhưng cũng không có kết quả gì cả.

Lần này là lần thứ ba hắn đi vào Tụ Ngọc Các. lại dưới thân phận của một Dược sư bậc thấp

Lúc này đây. Dương Phàm không giống như hai lần trước phi hành mà qua, chỉ ở bên cạnh bờ sông tìm kiếm một con thuyền.

Lộ tuyến của Tụ Ngọc các Dương Phàm còn nhớ mang máng hắn tìm được mấy người đánh Cá. thuê bọn họ chở hắn vào Tụ Ngọc Các.

Nhưng mà phần lớn những người đánh cá nơi này cũng không biết Tụ Ngọc Các là nơi nào.

- Vị công tử này, nghe hỏi người muốn đi Tụ Ngọc Các?

Đúng lúc này. một thiếu niên lăm lăm lướt đi tới.

- Đúng thế chẳng lẽ người biết chút tin tức nào?

Dương Phàm mỉm cười hắn biết rằng không chỉ mình hắn là đi tới Tụ Ngọc Các. Nhưng tu sĩ dưới Ngưng Thần kỳ hắn cũng không ít người phải thông qua đường thủy để đi tới nơi đó.

- Công tử đi theo ta!

Thiếu niên này hướng về Dương Phàm hất mắt một cái, cực kỳ thông minh nói

Dương Phàm hiểu ý. đi theo thiếu niên này bốn năm dặm đường, tiến vào một quán trà sau đó theo cửa sau đi vào gặp một người trung niên mặt đỏ,

- Tam gia, ta vì ngài mà mang tới một người, hần muốn đi Tụ Ngọc Các.

Thiếu niên này hướng về phía người trung niên kia nói nịnh nọt.

- Ừm, lượng bạc này là thưởng cho người!

Trung niên mặt đỏ đuôi thiếu niên kia đi, ánh mắt nhìn về Dương Phàm rồi mới nói:

- Đạo hữu muốn đi Tụ Ngọc Các sao? Chúng ta chuyên môn phụ trách việc này, mời đi theo ta.

- Xin dẫn đường!

Dương Phàm phát hiện người này chỉ là một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ mà thôi, Hơn nữa khuôn mặt đỏ của đối phương phần nữa là kết quả của việc dịch dung

Độc đường thăm nghĩ thế, người trung niên mặt đỏ này đã dẫn Dương Phàm tới một gian phòng khá rộng. Cánh Cửa phòng mở ra từ bên trong liền chiếu ra ánh sáng dịu dịu tỏa ra cả mùi đàn hương nữa!

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua căn phòng một vòng, đồng tử hơi co rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ngư Long hỗn tạp

Trong phòng bố trí rất lịch sự trang nhã, có bày ghế, bô đoàn, bàn trà, hoa quả bánh trái. Cũng có mấy chục người đang chờ trong đó.

Dương Phàm nhăm tính có tới hai ba mươi người, toàn bộ đều là người tu tiên. Nam nữ, già trẻ, tăng lữ đạo sĩ có hết! Bọn họ phân ra ngồi mỗi người một nơi, quả thực là Ngư Long hỗn tạp.

Nếu người không biết nội tình thì có lẽ sẽ nghĩ đây chính là đại hội giang hồ võ lâm.

Nhưng Dương Phàm xác định toàn bộ những người này đều là người tu tiên, hơn nữa đều là các tu sĩ Luyện Khí kỳ. Từ sơ kỳ cho tới đại viên mãn, cả bốn trình độ này ở đây đều có.

- Đạo hữu mời vào nghỉ tạm một chút, chiều nay sẽ đồng loạt đưa các vị đi Tụ Ngọc Các.

Người trung niên mặt đỏ cười nói.

Dương Phàm gật gù đầu, dưới ánh mắt của phần đông những người này thì thân nhiên đi vào phòng.

Hắn chung quy đã từng là thiên tài tu luyện, những gã Ngưng Thần kỳ này hắn vẫn không thèm để vào mắt.

Ánh mắt quét nhìn bốn phía, Dương Phàm cũng không phát hiện có tu sĩ nào của Nam Lĩnh Dương gia, trong lòng thầm thở dài một hơi, tùy ý tìm lấy một cái bô đoàn rồi ngồi xuống.

Ở trong này hắn cũng không dám tu luyện Tiên Hồng Quyết vì thể tâm thần tiến nhập vào Tiên Hồng không gian.

Mỗi lần tiến vào Tiên Hồng không gian, Dương Phàm phát hiện bản thân ít nhất phải đem một nửa tâm thần tập trung vào trong đó.

Trong Tiên Hồng không gian, Dương Phàm xuất hiện tại kho hàng. Trong này, nổi bật nhất chính là khối linh khí trung phẩm Thanh chuyên.

Đi khỏi nơi này, hắn đặt chân trên đất màu xanh. Những dòng chảy nhỏ liên miên dừng mảnh tiến vào trong cơ thể hắn khiến hắn cảm thấy sinh mệnh ngoan cường bất khuất!

Nhìn mảnh hắc sắc thổ địa khí tức tử vong tĩnh mịch ở xung quanh, Dương Phàm lại giống như một cây xương rồng trong sa mạc, vinh nhục cũng không sợ hãi mà vẫn sinh trưởng.

Trong vô thức, đám sương sinh mệnh trong cơ thể Dương Phàm theo hai chân hần tiến nhập vào trong mảnh đất xanh này.

Thoáng cái, Dương Phàm cảm giác như mình đã biến thành một cây đại thụ, đã cắm gốc bén rễ vào trong tầng đất, hấp thu chất dinh dưỡng trong đó. đồng thời mình cũng khiến cho phiến thổ địa này càng thêm kiên cố, chắc dày.

Thật lâu sau, Dương Phàm thoát khỏi cảm giác này, hần cảm thấy giữa mình và mảnh đất xanh này như sinh ra một loại cảm ứng huyệt nhục tương liên.

Thở nhẹ ra một hơi, Dương Phàm đột nhiên phát hiện mảnh đất xanh dưới chân lại mở rộng ra.

Trước đây mảnh lục địa này đại khái diện tích khoảng hai ba thước vuông, hiện tại đã mở rộng ra khoảng bốn thước vuông rồi!

Dương Phàm có một loại ảo giác, giống như mảnh đất xanh dưới chân mình là lãnh địa của riêng mình vậy.

Theo sự khuếch trương của nó, quyền lợi của mình ở trong Tiên Hồng không gian lại càng lớn.

Đột nhiên trong đầu Dương Phàm nổi lên một nghi vấn.

Hần nhìn con chó nhỏ canh giữ bên cạnh kho hàng hỏi:

- Tiên Hồng không gian là của ai? Rốt cuộc Tiên Hồng không gian tồn tại như thế nào, có chủ nhân nào khác hay không?

Lần đầu tiên thành công nhận chủ Tiên Hồng Giới, sau đó Dương Phàm thấy không gian này chỉ có một người là hần mà thôi. Tiên Hồng không gian liền biến thành vật riêng của hần.

Tuy nhiên, sau khi mảnh đất xanh dưới chân hần mở rộng ra, hần cảm thấy không gian này cũng có chút khác biệt.

- Bẩm chủ nhân, về lý thuyết, Tiên Hồng không gian là một loại tồn tại rất đặc thù. Hiện tại ngài nhìn thấy chỉ là một biểu tượng mà thôi. Không gian này không thuộc về bất kỳ ai cả. Ngoài ngài ra còn có một số người khai hoang bản xứ. Chỉ là không gian này quá lớn. Toàn bộ vũ trụ này lớn như thế nào thì nó có thể kéo dài ra tới đó. Cho nên tạm thời chủ nhân còn không thể nhìn thấy những người khai hoang khác.

Con chó nhỏ giải thích.

- Vậy Tiên Hồng Giới trong tay ta là như thế nào?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Tiên Hồng Giới chính là cây cầu nối liền giữa không gian vật chất và Tiên Hồng không gian. Thế gian này nó cũng là duy nhất. Ngoài ra nó còn có công hiệu gì khác thì ta không biết được.

Con chó nhỏ kia cứ hỏi sẽ trả lời.

Sau đó, nó nghĩ thế nào đó lại nói tiếp:

- Hiện tại chủ nhân là Tiên Hồng cấp một, thời gian gia tốc của đất xanh này nhanh hơn bốn lần, thông qua Tiên Hồng Giới, ngài có thể mang theo một người từ không gian vật chất vào đây để trợ giúp chủ nhân quản lý lãnh địa này. Tuy nhiên điểm tiên quyết là người đó không có chút ý niệm phản kháng nào thì ngài mới có thể mang vào. Hiện tại đây đã là cực hạn của Tiên Hồng Giới.

Dương Phàm ghé mắt nhìn xuống phiến lục địa chật hẹp dưới chân, bĩu môi nói:

- Phiến đất nhỏ như bàn tay này mà còn cần có người trợ giúp

- Vâng, hiện tại đã tăng tốc tới bốn lần. Nếu có thể gia tăng gấp trăm lần thì chẳng phải là có thể gieo trồng được rất nhiều thiên tài địa bảo sao?

Dương Phàm lâm vào suy tư, mảnh đất dưới chân không thể nghi ngờ chính là một thứ thần kỳ.

Hần đã nhìn ra diện tích của mảnh đất xanh này có liên quan chặt chẽ tới sự tiến triển tu vi của hần.

Lại ở trong Tiên Hồng không gian thêm một lúc, kiểm tra qua cây Bạch Ngọc Nhân Sâm trên năm trăm tuổi tràn ngập sinh cơ kia một chút, khuôn mặt hần hiện lên ý cười.

- Vị công tử này, xin hỏi ngài cũng định đi Tú Ngọc Các sao?

Một tiểu cô nương chừng mười lăm mười sáu tuổi đi tới, bẽn lẽn hỏi.

Dương Phàm mở to mắt ra, thu hồi một nửa tâm thần khỏi Tiên Hồng không gian, liếc mắt đánh giá cô gái này một chút. Khuôn mặt mộc mạc, bộ dáng cũng thanh tú nhưng cũng chỉ là một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ mà thôi.

- Đúng vậy, ta nghĩ toàn bộ những người tu tiên trong phòng này đều là định đi Tú Ngọc Các mà!

Dương Phàm mỉm cười nói.

Mặc dù hán đã dùng Biến Hình Thuật để cải biến một vài bộ phận cơ thể nhưng tướng mạo vẫn cực kỳ anh tuấn. Thêm đó trên người hán còn có chút khí tức ôn hòa. đủ để người bên ngoài gặp hán cũng dễ sinh hảo cảm.

Về điểm này, công pháp của Dương Phàm và Vân tiên tử thần bí na ná như nhau, đều có cùng loại khí tức thần bí thân thiết tự nhiên.

Chỉ là Dương Phàm vì ân nhân cho nên cố ý thu liễm chút khí tức này. Tuy nhiên, chỉ duy trì ở Luyện Khí kỳ thì cỗ khí tức khiến bất kỳ ai cũng thấy thân thiết này không thể hoàn toàn thu liễm được.

- Ta gọi là Triệu Tuyết. xin hỏi công tử họ gì. muốn đi Tú Ngọc Các trao đổi gì sao?

Cô gái này hơi chút ngượng ngùng nói. Dù sao nàng cũng là chủ động tới bắt chuyện với Dương Phàm.

Dương Phàm thấy nàng cứ thế mà hỏi việc riêng tư của mình thì khẽ cau mày. Nhìn Thấy cũng không có gì kỳ quái rồi mới đáp:

- Ta họ Dương, chuyến này đi Tú Ngọc Các cũng định giao dịch một số dược liệu cùng tài liệu luyện đan!

- Dương công tử chẳng lẽ là Dược sư hay Luyện đan sư sao?

Con người trong vắt như nước của Triệu Tuyết toát ra vẻ tò mò kinh ngạc.

Dược sư và Luyện dược sư trong tu tiên giới này đều rất hiếm gặp. địa vị đều rất cao.

- Đúng thế. ta là một Dược sư mới nhập môn.

Dương Phàm mỉm cười. trên người có một cỗ ôn hòa như gió. làm người ta không khỏi tâm sinh hảo cảm.

Triệu Tuyết hơi chớp chớp mắt. khuôn mặt thanh tú đỏ ửng lên. trái tim khẽ nhảy dựng lên. không dám nhìn thẳng vào Dương Phàm. thấp giọng nói:

- Trong tay ta không có dược liệu. không thể giao dịch với công tử được!

Dứt lời. nàng định rời đi.

- Chờ một chút. người có vật để giao dịch. sao không đi Tú Ngọc Các rồi hãy tính. Nơi đó có nhiều người tu tiên, lựa chọn cũng nhiều hơn.

Dương Phàm khó hiểu nói.

- Công tử chẳng lẽ là lần đầu tiên tới nơi này? Qua chuyến đi này đi Tú Ngọc Các thì chúng ta phải tốn phí là một khối hạ phẩm linh thạch, khi trở về lại tốn thêm một khối. Như vậy chính là hai khối linh thạch. Có thể giao dịch luôn lúc này là tốt nhất!

Triệu Tuyết cúi đầu nói sau đó liếc mắt nhìn trộm hán một cái rồi rời đi.

"Cô nương này tính toán kỹ thật! Nguyên lai là vì tiết kiệm hai khối linh thạch Dương Phàm không khỏi giật mình. khẽ cười nhìn Triệu Tuyết rời đi.

TUY nhiên trong lòng hán cũng có chút cảm thấy kỳ lạ. sau khi tu luyện Tiên Hồng Quyết thì khí chất của hán biến hóa rất nhiều, mị lực cũng tăng lên.

Đối với những người khác phái thì cũng cực kỳ hấp dẫn.

Chỉ một lúc mà Dương Phàm đã nhìn thấy có hai nữ tử hướng về phía hán liếc mắt đưa tình. sóng mắt dào dạt.

Trong đó còn có một lão nương đã lớn tuổi, như cười như không nhìn hán. con mắt nhận nhạo từng đợt xuân ba tràn ra.

Dương Phàm cảm thấy trong người không được tự nhiên, vội vàng chuyển mắt nhìn đi nơi khác.

Đúng lúc này, trong phòng cũng có mấy tên tu sĩ lục tục đi vào. trong đó một hòa thượng mặt béo tai to hét lên:

- Khi nào thì đi Tú Ngọc Các. lão tử chờ không được nữa?

Lập tức toàn bộ mọi người trong căn phòng yên ắng này đều đưa mắt nhìn tên hòa thượng mặt béo tai to hét quá.

Chương 33: Sắc giới hòa thượng!

Toàn bộ đại sảnh lâm vào một mảnh yên tĩnh, không khí cùng có chút quái dị. Dương Phàm mừng thầm nói: "Có trò hay để coi rồi! ừm, tốt nhất là đánh nhau cho tàn phế, cũng là cơ hội cho ta cứu sống hân!"

- Hừm. Tên khốn nạn nào dám tới địa bàn của Thiên Hành Chu ta gây sự?

Một thanh âm của nữ tử truyền tới, giọng điệu lạnh như băng làm người ta tâm cùng phát lạnh. Thanh âm vừa dứt, một nữ nhân mặc áo trắng phiêu nhiên đi tới, tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, bộ dáng xinh đẹp tuyệt trần, vẻ mặt tràn đầy hàn lãnh. Nàng nhìn qua giống như một băng sơn mỹ nhân, làm cho người ta không khỏi ghé mắt nhìn lại.

- Băng Bách Hợp Lý Nguyệt Sương!

Những kẻ lão luyện trong đại sảnh liếc mắt đã lập tức nhận ra thân phận của nữ nhân này.

- Lý Nguyệt Sương này là lão nữ ở Thiên Hành Chu, bộ dáng cũng luôn như bây giờ, vĩnh viễn

lạnh như băng, lấy ngoại hiệu là Băng Bách Hợp.

Những tu sĩ quen biết nhau to nhỏ nói chuyện.

- ừm, cái tên Băng Bách Hợp ta cũng từng nghe nói qua, chẳng lẽ lần này nàng phụ trách đưa

chúng ta đi Tú Ngọc Các?

Một gã tu sĩ thanh niên khác tò mò nói.

Lão hòa thượng tai to mắt lớn kia thấy Lý Nguyệt Sương hiện thân thì hai mắt sáng ngời, cười phá lên nói:

- Hàng họ được đó! Ra giá đi, cả đêm thì bao nhiêu linh thạch?

Vừa nghe lời ấy, hàn ý trên mặt Lý Nguyệt Sương càng tăng lên, trong mắt ẩn ẩn lộ ra một cổ sát khí

- Ha ha ha các hạ nguyên lai là sắc giới hòa thượng, gần đây hiền hách khắp Thanh Giang hà đấy ư?

Đúng lúc này, từ trong thính đường lại đi vào một gã đại hán khôi ngô, tuổi chừng bốn mươi, hai mắt sáng ngời hữu thần. Người kia vừa đi vào liền xuất hiện một cổ khí thế áp bách.

- Lão nhị, tên hòa thượng mặt lợn này để ta giải quyết, ngươi không cần nhúng tay vào!

Lý Nguyệt Sương liếc nhìn sang đại hán khôi ngô kia một cái, lạnh lùng nói.

- Thiên Hành Chu chó má này, bản tăng muốn đi Tú Ngọc Các trước, chẳng lẽ không thể bố trí cho ta một chiếc thuyền để đi trước?

Sắc giới hoa thượng nghiêm nghị nói.

Lý Nguyệt Sương cười lạnh nói:

- Tú Ngọc Các ở nơi hiểm ác tuyệt cảnh, trong dòng nước chảy xiết. Nhất thiết phải cưỡi pháp khí Thiên Hành Chu của chúng ta mới có thể vượt qua tầng tầng cửa ải khó khăn, đi tới được nơi đó. Ngươi nếu không thức thời thì ta sẽ không cho ngươi bước lên Thiên Hành Chu nửa bước!

- Đen đui!

Sắc giới hòa thượng mắng một câu, liền đi về phía một chiếc bồ đoàn. Hân tuy tùy tiện nhưng cũng không đến độ ngu ngốc kết địch với mấy người đối phương.

- Đứng lại!

Lý Nguyệt Sương quát lạnh:

- Ngươi cho rằng cứ như thế là xóa bỏ được việc sĩ nhục ta vừa rồi?

- Tiểu cô nương, ngươi muốn sao? Muốn khi dễ bản tăng sao?

Sắc mặt của Sắc giới hòa thượng âm trầm xuống.

- Nếu ngươi hướng về ta và Thiên Hành Chu xin lỗi một tiếng thì bản cô nương còn có thể tha cho ngươi một mạng. Nếu không, đau khổ da thịt là điều không thể tránh được.

Lý Nguyệt Sương thân nhiên nói.

- Ha ha còn xưng là bản cô nương? Lão tử duyệt gái vô số, ngươi đã thất trinh, nghĩ rằng bản tăng không nhận ra sao? Không phải bị kẻ nào vụng trộm làm hư thân chăng? Ha ha ha."

Sắc giới hòa thượng chậm chạp nói.

- Ngươi

Sắc mặt của Lý Nguyệt Sương lập tức xanh mét, gần như mất đi lý trí

- Ha ha chẳng lẽ bị ta nói trúng rồi?

Về mặt Sắc giới hòa thượng dậm dậm nói.

- Muốn chết.

Trong tay Lý Nguyệt Sương liền xuất hiện một thanh phi kiếm lạnh lẽo, mặt ngoài lóng lánh, hơi vận phép lực liền có một tầng sương lạnh bao trùm lấy.

Hưu!

Thanh phi kiếm hàn lạnh mang theo một cỗ băng khí nháy mắt đã lao tới trước mặt sắc giới hòa thượng. Lúc này Sắc giới hòa thượng cũng đã nhận ra nữ nhân này cũng không dễ chọc. Nếu luận về tu vi thì hắn và Lý Nguyệt Sương đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Àm!

Sắc giới hòa thượng đột nhiên tế xuất ra một chiếc thiên trọng màu vàng, hoành ngang trước người. Lập tức một âm thanh kim loại va chạm nhau vang lên.

- Lão tử sợ đánh nhau ư?

Sắc giới hòa thượng nắm cây thiên trọng, lướt tới một cái đã tới trước người Lý Nguyệt Sương.

- Không ổn!

Lý Nguyệt Sương vội vàng thu hồi phi kiếm hàn lạnh kia, nắm ở trong tay.

Àm àm!

Sắc giới hòa thượng liền hoàn đánh ra hai trọng, đem Lý Nguyệt Sương bức lui lại phía sau, hô hấp cũng có chút thở dốc. Hiển nhiên là sắc giới hòa thượng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn, phép lực cũng hùng hậu hơn Lý Nguyệt Sương vài phần!

Hồ!

Sắc giới hòa thượng thừa thắng xông lên, cây thiên trọng màu vàng trong tay đột nhiên rơi ra tạo nên một cỗ kinh phong cường đại. Trên thân thiên trọng còn ần ần lóe ra một vòng kim mang. Lý Nguyệt Sương chỉ cảm thấy một cỗ kinh phong cường đại quét tới, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng. Thanh phi kiếm hàn lạnh chợt run lên khe khẽ, linh quang trên người nàng lóe ra mãnh liệt, một cỗ hàn ý đáng sợ ngưng tụ lại trên phi kiếm, trong lúc vũ động đã xoay tròn hình thành một tầng băng. Một kiếm chém ra, băng hỏa liền phá không bay ra, va chạm với cây thiên trọng đang đánh tới.

Đang!

Hai kiện pháp khí va chạm với nhau, băng hỏa bạo liệt, kinh khí cường đại quét ra phạm vi mấy trọng.

Leng keng!

Đình!

Cây thiên trọng và thanh phi kiếm đều rơi xuống đất. Lý Nguyệt Sương liên tục thở dốc, sắc mặt trắng bệch, phép lực tiêu hao rất nhiều, trên người cũng xuất hiện mấy đạo vết thương. Ngay cả khuôn mặt trắng nõn của nàng cũng xuất hiện một đạo vết thương rất sâu, nhìn rất ghê người.

Trên người sắc giới hòa thượng cũng bao trùm một tầng sương lạnh. Hắn khẽ run lên, thân mình cũng bị thương nhiều chỗ.

- Con mẹ nó!

Sắc giới hòa thượng thờ phỉ phò đi tới. Dựng cây thiền trượng của mình lên, trừng mắt hung tợn nhìn Lý Nguyệt Sương.

- Đạo hữu, chẳng lẽ ngươi còn muốn khiêu chiến với bảy huynh đệ Thiên Hành Chu ta sao? Việc vừa rồi là ngươi sai, ngũ muội cũng không hề có chỗ nào không đúng. Các ngươi đã giao đầu công bằng, chẳng lẽ còn muốn được một bước lại tiến thêm một bước.

Đại hán khôi ngô chặn trước Lý Nguyệt Sương, thanh âm hữu lực, chân nhiếp tới tận phế phủ. Trên thực tế, Thiên Hành Chu là một liên minh nhỏ do bảy tán tu tạo thành, trong Thanh Giang Hà cũng coi như một thế lực không nhỏ.

Đi tới Tú Ngọc Các, ngoại trừ các cao nhân có thể ngự kiếm phi hành thì chỉ có thể thông qua thủy lộ. Bảy huynh đệ Thiên Hành Chu nắm giữ một phần ba thủy lộ, cũng gây ra không ít thù hận. Dưới tình huống bình thường, cũng ít có người tu tiên nào muốn đắc tội với Thiên Hành Chu.

- Coi như bản tăng không may mắn, một thân thương thế!

- Xui xẻo!

Sắc giới hòa thượng cũng không dám tiến tới bức bách, nhìn nhìn Lý Nguyệt Sương. Hai người lạnh lẽo nhìn nhau, địch ý vẫn chưa tan.

- Hai vị đạo hữu, Cần gì phải vì chuyện nhỏ thế mà nóng giận!

Một thanh niên nho nhã bước ra khuyên nhủ.

Những tu sĩ còn lại nhìn về phía thanh niên nho nhã này với ánh mắt quái dị.

"Người này chẳng lẽ có vấn đề? Tự nhiên lại đâm đầu vào?" Không ít người thầm nghĩ.

- Ngươi là người nào?

Sắc giới hòa thượng liếc nhìn thanh niên nho nhã này hỏi.

- Hừm!

Lý Nguyệt Sương nhìn về phía hắn. Chỉ cảm thấy khí chất người này không tầm thường. Thanh

niên nho nhã kia khẽ thờ dài:

- Tại hạ là một gã dược sư, thấy hai vị bị thương không nhẹ, có ý tốt muốn chữa thương cho các vị.

- Cái gì? Ngươi là dược sư?

Ánh mắt đại hán khôi ngô chặn trước người Lý Nguyệt Sương sáng ngời lên. Dược sư được tu tiên giới rất hoan nghênh. Chiến đấu giữa những người tu tiên, lực phá hoại rất mạnh. Những y sư của thế tục rất khó chữa trị được. Muốn miệng vết thương nhanh chóng khép lại thì nhất định phải tìm dược sư trị liệu.

- Đúng thế, cứu tử phù thương (chữa bệnh cho người) chính là bổn phận của một thầy thuốc!

Thanh niên nho nhã kia thở dài, lộ ra một bộ dáng trách trời thương dân.

- Xin hỏi đạo hữu họ gì? Ta là lão nhị của Thiên Hành Chu, họ Hình. Ngươi có thể gọi ta là Hình lão nhị.

Trung niên khôi ngô kia cười nói.

- Tại hạ họ Dương!

Thanh niên nho nhã kia mỉm cười, trên người tự nhiên dâng lên một cỗ khí tức ôn hòa thân thiện. Không cần phải nói, thanh niên nho nhã này chính là Dương Phàm.

- Nếu Dương dược sư có ý tốt như thế, mời trị liệu cho Ngũ muội một chút.

Hình lão nhị dắt Lý Nguyệt Sương, hướng về Dương Phàm cười nói.

- Cái này

Lý Nguyệt Sương có chút nhăn nhó, liếc nhìn Dương Phàm, trên mặt lộ ra một chút ngượng ngùng. Trên người nàng có nhiều chỗ quần áo bị rách ra, lộ

ra mấy chỗ mây mây.

- Tiểu tử, cô ta không muốn thì ngươi trước chữa thương cho ta đi!

Sắc giới hòa thượng hô lên.

- Được rồi!

Dương Phạm nhún vai. Nơi này có hai người bị thương, hẳn tự nhiên là chủ động trị thương cho người ta. Hình lão nhị biến sắc, định lên tiếng nữa thì bị Lý Nguyệt Sương giữ lại:

- Xem bản lĩnh hần sao đã!

- ừm

Hình lão nhị gật đầu.

Trên thực tế, Lý Nguyệt Sương có chút lo lắng cho vết thương trên mặt mình. Nếu là chữa không khỏi thì Quả thực có thể lưu lại một vết thương. Đối với nữ nhân mà nói thì đây là điều không dễ dàng tha thứ được. Cho nên, nàng tính toán tạm thời xem chân tài thực học của Dương Phạm thế nào trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Hồng Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.